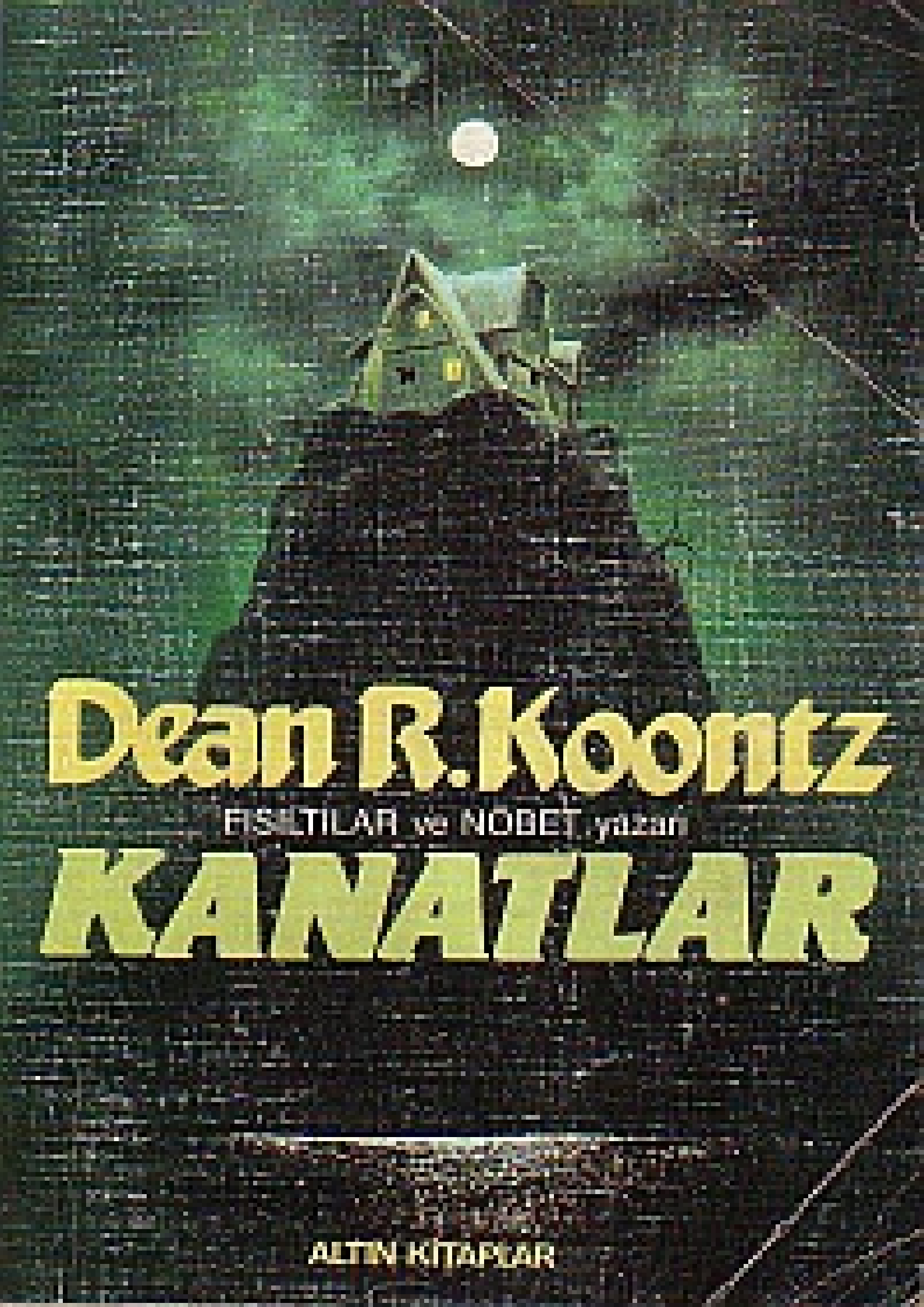
Dean R. Koontz
FISILTILAR ve NÖBET yazarı
KANATLAR
ALTIN KİTAPLAR

KANATLAR

1

«Kandan eldivenler.»

Kadın iki elini kaldırdı, baktı. Ellerine... ellerinin içinden tâ ötelere baktı.

Sesi hafif ama gerilim doluydu. «Ellerinde kan var.» Oysa kendi elleri tertemiz ve beyazdı.

Kocası devriye arabasının arka koltuğundan ona doğru eğildi. «Mary?»

Kadın cevap vermedi.

«Mary, beni duyuyor musun?»

«Evet.»

«Kimin kanını görüyorsun?»

«£min değilim.»

«Ölecek olanın mı?»

«Hayır. Aslında... kendi kanı.»

«Katilin mi?»

«Evet.»

«Eline kendi kanı mı bulaşmış?»

«Evet, öyle,» dedi kadın.

«Yaralanmış mı?»

«Ama ciddi değil.»

«Nasıl yaralanmış?»

«Bilmiyorum.»

«İçine girmeye çalış.»

«içindeyim zaten.»

«Daha derine.»

«Ben zihin okuyamam.»

«Onu biliyorum, sevgilim. Ama ona en yakın şeyi yapabiliyorsun.»

Mary Bergen'in yüzünü kaplayan terler, seramik kilise heykelinin üzerindeki sır gibi parlıyordu. Pürüzsüz teni ön panelin yeşil ışığında pırl pırıldı. Kara gözleri de parlaktı ama bakışları odaklanmamıştı. Boş bakıyordu.

Birden öne doğru eğildi, ürperdi.

Sürücü yerinde Komiser Harley Barnes tedirgin tedirgin kıpırdadı, direksiyon simidine dayadığı koca ellerini açıp kapadı.

«Yarasını emiyor,» dedi Mary. «Kendi kanını emiyor.»

Barnes otuz yıllık polislik deneyiminden sonra, kolay koiay şaşırmayı ya da ürkmeyi beklemiyordu. Oysa şimdi, bir tek gece içinde bir kereden fazla şaşırmış, yürek atışlarının korkunun etkisiyle hızlandığını da defalarca hissetmişti.

Geçmekte oldukları ağaçlı caddeleri kendi suratının hatları kadar İyi tanırdı. Ama bu gece, yağmur fırtınasının örtüsü altında, korkunç görünüyordu caddeler. Lastikler kaygan asfaltta hışırdıyor, cam silecekleri takırdıyor, esrarengiz bir metronom gibi tempo tutuyordu.

Barnes'm yanındaki koltukta oturan kadın gerilim içindeydi. Ama devriye arabasının içinde yarattığı değişikliklerin yanında kadının görünüşü pek de o kadar tedirgin edici sayılmazdı. O transa girdikçe ortalıktaki nemli hava daha bir berraklaşıyordu. Barnes bunu kendi hayalinde uydurmadığından emindi. Fırtınanın ve arabanın normal gürültülerinin üzerinde, hayalet frekansında, yumuşacık bir mırıltı var gibiydi. Kadından yayılan o tarifsiz gücü hissetti. Pratik adamdı Barnes. 'Batıl inançları hiç yoktu. Ama bu kadar kuvvetle hissettiği şeyi de inkâr edemezdi.

Kadın emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ön panele doğru eğildi. Kollarıyla kendi 'bedenini

kucaklayarak, doğum sancısı çekiyormuş gibi inledi.
Max Bergen arka kanepeden uzandı, ona dokundu.
Kadın mırıldandı, biraz gevşer gibi oldu.

Kocasının eli o incecik omuzda pek kocaman görünüyordu. Adam boylu boslu, keskin hatlı, sert kaslı, katı suratlı, kırklık biriydi. Karısından on yaş büyüktü. Gözleri en çarpıcı yeriydi. Gri, soğuk, mizahtan yoksun.
Kadın, «İlk köşeden sapın,» dedi.
Barnes frene hafifçe dokundu. «Sola mı, sağa mı?»
«Sağa,» dedi kadın.

Bakımlı, otuz yıllık, pütür duvarlı evler ve bungalovlar. Çoğu California-İspanyol tarzı. Yolun iki yanı hep bunlarla doluydu. Islak Aralık gecesine karşı sımsıkı kapatılmış perdelerin gerisinde, sarı ışıklar soluk soluk belli oluyordu. Bu sokak deminki caddeden bir hayli daha karanlıktı. Sodyum buharlı sokak ışıkları yalnızca köşelere konmuştu. Aralardaki uzun bloklar boyunca morumsu siyah, yağmur gölcükleriyle dolu karanlıklar uzanıyordu.

Barnes sokağa saptıktan sonra hızını on milin üzerine çıkarmadı. Kadının halinden, bu kovaiamacanın sonuna yaklaşmakta olduklarını anlıyordu.

Mary doğrulup dimdik oturdu. Garip yeteneğini kullanmaya başladığından beri sesi ilk kez yüksek ve net biçimde duyuldu. «Bir etki alıyorum... bir... çit. Evet... şimdi görüyorum... elini kesmiş... çitin üst kenarında kesmiş.»

Max onun saçlarını okşadı. «Ciddi bir yara değil, öyle mi?»

«Hayır... bir kesik... baş parmağı... derin... ama sakatlayıcı değil.» İncecik elini havaya kaldırdı, ne yapmaya niyetlendiğini unutunca eti tekrar kucağına düştü.

«Ama kesik derinse ve kanıyorsa, bu gece planından vazgeçmez mi?» diye sordu Max.
Mary, «Hayır,» dedi.
«Emin misin?»
«Devam edecek.»

Barnes. «İtoğlu şimdiden beş kadın öldürdü,» dedi. Bazıları deli gibi dövüştüler. Tırmaladılar, kestiler, hatta saçlarım yoldular. Kolay vazgeçmiyor.»

Max polise aldırmaksızın karısını yatıştırmaya çalıştı, bir eliyle onun yüzünü okşarken bir yandan da sorularıyla onu yeniden harekete geçirdi. «Ne biçim bir çit görüyorsun?»
«Desenli demir. Tepesi keskin. Sivri sivri.»
«Yüksek mi?»
«Bir altmış.»
«Nereyi çevreliyor?»
«Bir araziyi.»
«Boş arsa mı?»
«Hayır. Bir evin arka bahçesi.»
«Evi görebiliyor musun?»
«Evet.»
«Nasıl bir şey?»
«İki katlı.»
«Pütür duvarlı mı?»
«Evet.»
«Ya damı?»
«İspanyol kiremit!.»
«Farklı bir yanı?»
«Pek göremiyorum...»
«Balkon falan?»
«Yok.»
«Belki beton teras?»

«Hayır. Ama... kıvrılarak giden bir bahçe yolu görüyorum.»
«Önde mi, arkada mı?»
«İlerde, evin Ön tarafında.»
«Ağaç var mı?»

«Bir çift eş manolya... yolun iki yanında.»
«Başka bir şey?»
«Birkaç küçük palmiye... daha geride.»

Harley Barnes gözlerini kısıp yağmur damlalarıyla dolu ön camdan bakmaya çalıştı. Bir çift manolya arıyordu.

Başlangıçta kuşku duymuştu. Hatta Bergen'lerin sahtekâr olduğundan oldukça emindi. Bu maskaralıkta üzerine düşen rolü oynamaya razı oluşu. Belediye Başkanı inanıyor diyeydi. Bu karı kocayı kente Belediye Başkanı getirmiş, polisi de onlarla işbirliği yapmaya zorlamıştı.

Barnes psişik hafiyelerle ilgili bir şeyler okumamış değildi elbette. Hele de o 'Hollandalı öngörü şampiyonu Peter Hurkos'u defalarca okumuştu. Ama duyu dışı sezgileri kullanarak psikopat bir katili izlemek, onu suç anında yakalamak! Doğrusu, bu kadarına bel bağlamak fazlaydı.

Acaba, diye geçirdi içinden. Bu kadın öyle tatlı, çekici, içten, inandırıcı biriydi ki, belki onu da inandırmıştı. İnandırmamış olsa ne diye manolya arayıp duruyorum, diye sordu kendi kendine.

Kadın uzun süredir tuzağa kısılmış bir hayvan gibi ses çıkardı. Canı yanmış gibi değil de... garip bir miyavlama gibi.

Bu sesi bir hayvan çıkarsa, anlamı açıktı: «Hâlâ acıyor ama artık alıştım, razı oldum,» demekti.

Barnes çok önce Minnesota'daki çocukluk yıllarında avcılık, tuzakçılık yapardı. Hayvanların bu *tür* hazin, boğuk sesleri yüzünden vazgeçmişti o spordan.

Bu geceye kadar aynı sesi bir. insandan hiç duymamıştı. Besbelli bu kadın yeteneğini katilin üzerinde kullanırken, adamın hasta zihniyle temas etmekten acı duyuyordu.

Barnes ürperdi.

«Mary,» dedi kocası. «Ne oldu?»

«Onu görüyorum... evin arka kapısında. Eli kapının kulpunda... kanlı... kanı kapının beyaz çerçevesine bulaşıyor. Adam kendi kendine konuşuyor.»

«Ne diyor?»

«Duyamı...»

«Mary?»

«Kadınla ilgili pis şeyler söylüyor.»

«Evin içindeki kadınla mı ilgili? Bu gece peşinde olduğu kadınla mı?»

«Evet»

«Kadını tanıyor mu?»

«Hayır. Kadın bir yabancı... rastgele bir hedef. Ama adam onu... izlemiş... günlerden beri... nasıl yaşadığını, alışkanlıklarını biliyor.»

Mary bu son sözleri söyledikten sonra kapıya doğru devrildi, peşpeşe birkaç derin soluk çekti. Yakaladığı psişik izi kaybetmemek için arasıra dinlenmesi, enerjisini toplaması gerekiyordu. Barnes'm bildiği kadarıyla, öngörü yeteneğine sahip olanlardan bazılarına işaretler kolaylıkla, hiç çaba göstermeden gelebilmekteydi. Ama bu kadına besbelli öyle olmuyordu.

Çevrede hayalet sesler fısıldıyor, pıtırdıyor, polis tel-sizindeki ani seslere göre yükselip alçalıyordu.

Rüzgâr ince bir yağmur örtüsünü yola serip durmaktaydı.

Barnes, yıllardır bu kadar yağışlı bir Aralık geçmemişti, diye düşündü. Yirmi yıl önce olsa, insana normal gelirdi. Ama Calİfornia giderek kurak bir eyalet olmaya başlıyor, bu kadar yağmur artık normal sayılmıyordu. Bu gece olanların hangisi normal ki, diye düşündü.

Mary'nin konuşmasını beklerken hızını saatte beş milin de altına düşürdü.

Taşlı bir bahçe yolunun iki yanında eş manolyalar.

Farların ışığında tam karşısına rastlayan şeyleri bile görmek kolay değildi. Hele iki yandakileri görmek daha da zordu. Belki de manolyaları geçmişlerdi bile.

Mary Bergen'in kararsızlığı kısa sürmüştü ama yine de Dan Goldman'ın arka kanepede ilk kez ağzını açmasına, bir saatlik bir aradan sonra sesini çıkarmasına neden oldu. «Fazla zamanımız kalmadı, Bayan Bergen.»

Goldman genç ama güvenilir bir polisti. Komiserin en güvendiği adamlardandı. Max Bergen'İn yanında, Barnes'ın arkasında oturuyordu. Gözlerini kadına dikmişti.

Goldman psişik güçlere inanan biriydi. Kolay etkilenen tipti. Barnes'ın dikiz aynasından görebildiği kadarıyla, gecenin olayları genç adamın yüzüne hortlak görmüş gibi bîr ifade yerleşmesine yol açmıştı.

«Fazla vaktimiz yok,» dedi Goldman yine. «Bu deli herif kadının arka kapısına dayanmışsa...»

Mary birden ona doğru döndü. Sesi kaygı doluydu. «Bu gece bu arabadan inme... adam

yakalanana kadar.»
«Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu Goldman.
«Onu yakalamaya çalışırsan canın yanacak.»
«Beni öldürecek mi?»
Kadın titredi. Alnında yeni ter damlaları belirdi.

Barnes kendi suratından da terlerin süzüldüğünü hissetti.

Kadın Goldman'a, «Seni bıçaklayacak,» dedi. «Bütün kadınlara kullandığı bıçakla... ağır yaralayacak,., ama öldürmeyecek!..» Gözlerini kapadı, sıkılı dişlerinin arasından tekrar, «Arabadan inme!» dedi.

Goldman kaygılı bir sesle, «Harley?» diye medet umdu.

Barnes, «Bir şey olmaz,» diye güvence verdi ona.

Max gene adama, «Karımı djnlesen iyi edersin,» dedi. «Çıkma arabadan.»

Barnes ise Goldman'a, «Sana ihtiyacım olacak,» dedi. «Benimle gelmen gerek. Kimsenin canı yanmayacak.» Kadın kendi yetkisini sabote ediyor diye kaygılanmıştı. Yan gözle baktı. «Tarif ettiğiniz evin numarasını bilmemiz gerek. Sokak adımda.»

Kocası sert bir sesle, «Zorlama,» dedi. Mary'nin dışında kiminle konuşsa, sesi birbirine sürtünen iki çelik çubuk gibiydi. «Onu zorlamak hiçbir işe yaramaz. Yalnızca etkiyi bozar.»
Kadın, «Ziyanı yok, Max,» dedi.
«Ama onlara daha önce de söylemiştim.»

Kadın tekrar öne doğru döndü. «Görüyorum... evin arka kapısı... açık.»

Max, «Adam nerede?» diye sordu. «Kati! nerede?»

«Karanlık bir odada duruyor,., küçük... çamaşır odası,... evet, öyle... mutfağın arkasında, çamaşır makinesinin durduğu oda.»

«Ne yapıyor?»

«Başka bir kapıyı açıyor,., mutfağa... orada kimse yok.... ocağın üzerinde hafif bir ışık yanıyor... masada birkaç kirli tabak,., adam ayakta... öylece durmuş, dinliyor... sol elini yumruk gibi sıkmış, akan kanı durdurmaya çalışıyor,., dinliyor... salondaki stereodan Benny Goodman müziği...» Mary birden Barnes'ın koluna dokundu, sesinde yepyeni bir telaşla, «İki blok kaldı,» dedi. «Sağda. İkinci ev... hayır, köşeden sonra üçüncü.»

«Emin misiniz?» «Tanrı aşkına, çabuk!»

Barnes, acaba kendimi maskara mı ediyorum, diye düşündü. Ya sözlerinin tümüne inanır da, sonra boş çıktı
Ilım Öğrenirsem? Meslek hayatım boyunca pis şakaların boy hedefi olur çıkarım.

Ama yine de canavar düdüğünün düğmesini açtı, gaz pedalını yere yapıştırdı. Lastikler ıslak asfaltta döndü, araba gıcırtı sesleri arasında ileri atıldı.

Kadın soluk soluğa, «Hâlâ görüyorum,» dedi. «Mutfağı geçiyor... yavaş gidiyor...»

Numara yapıyorsa çok iyi artist olmalı, diye geçirdi içinden Barnes.

Ford araba ışıksız sokakta yıldırım gibi gidiyordu. Yağmur damlaları ön camı dövmekteydi. Bir kavşaktan ynçtiler, sonra ikincisini aştılar.

«Dinliyor... adımlar arasında hep dinliyor... tedbirli... sinirli,., pardesünün cebinden bıçağı çıkarıyor... çeliğin koskin kenarına bakıp gülümsüyor... koskoca, bir bıçak...»

Tarif edilen blokta, üçüncü evin kaldırımına yanaşıp durdular. Bir çift eş manolya. Kıvrılarak giden bir bahçe yolu. İki katlı, pütür duvarlı bir ev. Alt kat pencerelerinde ışık.

«Allah kahretsin,» dedi Goldman. Sesinde daha çok... saygı var gibiydi. «Tarife tıpatıp uyuyor.»

2

Siren sesi ağır ağır azalırken Barnes arabadan indi.

Dönüp duran kırmızı tepe ışığı ıslak kaldırımlara garip gölgeler düşürüyordu. Siyahlı beyazlı ikinci bir polis fübası gelip birincinin arkasına durdu, kan rengi ışıklar ağlayanına o da kendininkileri ekledi.

İkinci arabadan birkaç kişi inmişti bile. İki ünifor-alı polis. Adları Malone ile Gonzales'ti. Hızla Barnes'ın Bnına seğirttiler. Belediye Başkanı Henderson pırıl parlalyan yağmurluğuyla yaklaşırken toparlacık, kaldırımda sıçrayan bir topa benziyordu. Onun hemen arkasında sicim gibi sıska Harry Oberiander vardı. Oberiander, Belediye Meclisinde Henderson'un en sesi çıkan İndirmeni sayılırdı.

En arkadan Alan Tanner geliyordu. O da Mary Tanner Bergen'in ağabeyiydi. Normal olarak ön arabada, kızkardeşinin yanında olurdu ama Max'la ikisi daha önce bîraz, tartışmış olduklarından, birbirlerinden uzak duruyorlardı.

«Mafone, Gonzales... dağılın,» dedi Barnes. «Evin çevresinden dolaşın, arka kapıda buluşun. Ben ön kapıyı alıyorum. Haydi!»

Goldman, «Ya ben?» diye sordu.

Barnes içini çekti. «Sen burada kalsan iyi olur.»

Goldman rahatlamış gibiydi.

Barnes .357 Magnum'u omuz askılığından eline alıp bahçe yolunda ilerledi. Posta kutusunun üzerinde Har-rington adı okunuyordu. Yağmur birden hızını kaybetti. Sağnak yerini çiselemeye bıraktı.

Canavar düdüklerini duyan kadın Barnes'ın gelişim pencereden seyrediyordu. Kapıyı hemen açtı.

«Mîsis Harrington?»

«Miss Harrington. Boşandıktan sonra eski soyadıma döndüm.»

Kırkını yeni aşmış, ufak tefek bir sarışındı. Vücudu sıska değildi ama fazla kilosu da yoktu.

Besbelli hayattaki baş uğraşı kendine iyi bakmaktı. Blucin ve tişört giydiği, akşam çıkmaya niyetli görünmediği halde, saçları berberden demin çıkmış gibiydi. Takma kirpikleri, makyajı yerindeydi. Tırnakları da portakal rengine yeni boyanmıştı.

«Yalnız mısınız?» diye sordu Barnes.

«Niye soruyorsunuz?» Sesi cilveliydi.

«Bu polis işi, Bayan Harrington.»

«Ne yazık.» Elinde kadehini tutuyordu. Akşamın ilk kadehi olmadığı da belliydi.

«Yalnız mısınız?» diye sordu Barnes yine. ,

«Yalnız yaşıyorum.»

«Her şey yolunda mı?»

«Yalnız yaşamaktan memnun değilim.»

«Ben onu demek istemedim, iyi misiniz? Burada sorun falan var mı?»

Kadın Barnes'ın yanına sarkıtmış durumda tuttuğu tabancaya baktı. «Sorun mu olmalıydı?»

Barnes usanıverdi. Zaten bangır bangır bağıran müziğin üzerinden sesini duyurmaya çalışmaktan da yorulmuştu. «Belki,» dedi. «Hayatınızın tehlikede olduğunu sanıyoruz.»
Kadın güldü.
«Biraz melodramatik geliyor, biliyorum, ama...»
«Kim bela oluyor başıma?»
«Gazeteler ona 'Bıçakçı' diyor.»
Kadın kaşlarını çattı, sonra birden, yüzünde çizgiler oluşacağını hatırlamış gibi, bundan vazgeçti. «Şaka ediyorsunuz.»
«Bu geceki hedefinin siz olduğunuzu sanıyoruz.»
«Neden ötürü?»
«Sezgi kullanan biri.»
«Ne kullanan?»
Malone kadının arkasından yaklaşıp salona girdi, pikabı kapattı.
Kadın döndü. Şaşırmıştı.
Malone, «Bir şey bulduk, Şef,» dedi.
Barnes kadından izin beklemeden eve girdi. «Öyle mi?»
«Arka kapı açıktı.»
Barnes kadına, «Siz mi açık bıraktınız?» diye sordu,,
«Böyle bir gecede mi?»
«Kilitli miydi?»
«Bilmiyorum.»
Malone, «Kapının doğramalarında kan var,» diye devam etti. «'Mutfaktan çamaşır odasına açılan kapıda do var.»
«Ama adam gitmiş mi?»
«Düdükleri duyunca kaçmış olabilir.»
Barnes ter içinde, yüreği çarparak, o basit hayat görüşüne duyu dışı sezgiler, öngörü yeteneklerini nasıl sokabileceğini, merak ederek, genç polisin peşinden mutfağa, oradan da çamaşır odasına geçti. Kadın hemen yanında yürüyor, sorular soruyor, Barnes cevap vermeye tenezzül etmiyordu,
Hector Gonzales arka kapıda beklemekteydi.
Barnes ona, «Çitin dışında bir arka yol var,» dedi. «Çıkıp adamı arayın. İki yana iki blok kadar.»
Kadın, «Çok şaştım,» deyiverdi.
Barnes içinden, ben de öyle, diye düşündü.
Malona'a, «Evin çevresindeki çalıların arasına bak,» dedi. «Çitin dibindekilere de.»
«Tamam.»
«İkiniz de tabancalarınızı indirmeyin.»

* * *

Evin önündeki devriye arabalarının yanında beklerken Harry Oberlander habire Belediye Başkanının üstüne üstüne gidiyordu. Henderson'un görünüşü bile onu şaşırtıyormuş gibi başını iki yana salladı. «Ne Belediye Başkanısın, ha!» dedi alaycı bir sesle. «Polis işini gördürmek için bir cadı tutuyorsun.»
Henderson üzerine bir cücenin daha saldırmakta olduğunu gören yorgun bir dev tavrıyla, «O cadı değil,» dedi.
«Cadı diye bir şey yoktur, bilmez misin?»
«Söyledim ya, Meclis Üyesi. O cadı değil.»
«Bir sahtekâr o.»
«Bir öngörücü.»
«Öngörücü, bela örücü.»
«Kelimelerle aran iyi!»
«Cadı demenin başka türlüsü işte.»

Dan Goldman, Oberlander'i seyrediyordu. O da bu tartışmadan Belediye Başkanı kadar bezmişti. Eskiden <iost olan insanlar en kötü düşman olur, diye geçirdi içinden. Eğer Harry kelimelerle yetinmez de, başkanın tombul göbeğine bir iki etkisiz yumruk patlatmaya kalkarsa,, onları ayırmak zorunda kalacaktı. Daha önce olmamış şey değildi.

Oberlander, Henderson'a, «Mobilya işindeki hissemi sana neden devrettim, biliyor musun?» diye sordu.

«İleri görüşlü olmadığın için.» 'Henderson gururla kasılıyordu.

«Taktın görüşe. Ben sattım, çünkü senin gibi batıla inanan bir budalanın orayı er geç batıracağını biliyordum.»

«Dükkân şimdi her zamankinden iyi kazanıyor,» dedi Henderson.

«Talih! Kör Talih!»

Bereket versin daha İlk yumruk atılarnadan Barnes evin ön kapısından çıkıp, «Tamamdır, gelin!» diye seslendi.

Henderson, «Budala kimmiş, şimdi göreceğiz,» dedi. «Herifi yakalamış olmalılar.» Bazı şişmanlara özgü garip bir zerafetle önce kaldırımdan, sonra bahçenin çimenleri üzerinden koştu.

Oberlander onun peşinden hızla ilerledi. Pervaneyi kovalayan öfkeli bir fare gibi.

Goldman gülmesini tutmaya çalışarak onları izledi.

* * *

Alan Tanner ön kanepede, kızkardeşinin yanında olabilmek için sürücü yerine binmişti. Harley Barnes'ı kapıda görünce, «Katili yakaladılar mı, Mary?» diye sordu.

«Bilmiyorum.» Mary'nin sesi kof çıkıyordu. Yorgun, gibiydi.

«Silah falan patlamaz mıydı?»

«Bilmiyorum.»

«Biraz patırtı olurdu herhalde.»

«Herhalde.»

Arka kanepeden Max kaygıyla, «Mary, Goldman hâlâ tehlikede mi?» diye sordu.

Mary içini çekti, başını iki yana salladı, parmak uçlarını gözlerine bastırdı. «Doğrusu bilemiyorum. İzin ucunu kaybettim. Artık bir şey göremiyorum.»

Max yanındaki camı indirdi. «Hey, Goldman!» Nemli hava sesi İyi iletiyordu.

Polis bahçenin ortasına varmıştı. Durup arkasına baktı.

«Belki burada kalsan daha iyi edersin,» dedi Max.

«Harley beni istiyor.»

«Karımın sana ne dediğini unutma.»

«Geçti artık,» dedi Goldman. «Bir şey olmaz. Onu yakaladılar.»

«Emin misin?»

Ama Goldman dönmüş, tekrar eve doğrulmuştu.

Alan, «Mary?» dedi.

«Hımmmm?»

«İyi misin?»

«Oldukça.»

«Sesin pek de iyi değil.»

«Yorgunum.»

«Seni fazla zorluyor.» Alan'ın sesinde ilgi vardı. Arkada oturmakta olan Max'a göz ucuyla bile bakmamıştı. Arabada kızkardeşiyle yalnızlarmış gibi konuşuyordu. «Senin ne kadar kolay incinebileceğini anlayamıyor.»

«Bir şeyim yok,» dedi Mary.

Alan vazgeçmek bilmiyordu. «Seni nasıl adım adım cesaretlendireceğini, vizyonu olgunlaştırmana nasıl yardım edeceğini bilmiyor. İncelik yok onda. Seni hep fazla zorluyor»

Max içinden, seni sinsi piç, diye geçirdi. Gözlerini kayınbiraderine dikmişti.

Mary'nin hatırı için sustu. Hayatındaki iki erkek tartışınca Mary çok etkileniyor, çok sarsılıyordu. İkisinin birbirini çok sevdiğine inanıyormuş gibi davranıyordu hep. Gerçi hiçbir zaman tam anlamıyla Alan'ın tarafını tutmuyordu ama tartışma acılaşınca hep Max'ı suçluyordu.

Max aklını Alan'dan uzaklaştırmak için evi inceledi. Açık duran kapıdan dışarıya ışık dökülüyor, kenarlardaki sık çalıların birazını aydınlatıyordu. «Belki de kapıları ki-litlesek iyi olur,» dedi.

Mary koltuğunda yan döndü, kocasına baktı. «Kapıları mı?»

«Arabanın kapılarını. Güvenli olsun diye,»

«Anlamıyorum.»

Alan, «Neye karşı güvenli?» diye sordu.

«Polislerin hepsi evin içinde. Biz de hepimiz silahsızız.»

«İhtiyacımız olur mu diyorsun?»

«Olabilir.»

Alan, «Şimdi de sen mi sezgiler geliştiriyorsun?» diye sordu.

Max kendini zorlayıp gülümsedi. «Bunda sezgiyle ilgili bir şey yok korkarım. Yalnızca sağduyu.» Kendi kapısıyla Mary'nin kapısını kilitledi, sonra Alan'ın yardımcı olmayacağını anladı, kanepede kayıp sürücü tarafındaki iki:
kapıyı da kilitledi.

Alan, «Artık kendini güvende hissediyor musun?» diye sordu.

Max gözlerini evden ayırmadı.

* * *

Barnes, Henderson ve Oberlander çamaşır odasına doluşmuş, katilin bıraktığı kan izlerini inceliyorlardı. Bayan Harrington sıkışa sıkışa komiserin yanma sü-
züldü. İŞjjn heyecanını kaçırmak niyetinde değildi. Deli katil onu gördü dîye pek sevinmişe benziyordu.

Dan, Goldman mutfakta kalmayı yeğlemişti. Barnes eldeki birkaç fiziksel kanıtın öngörücünün vizyonlarına nasıl uyduğunu anlatırken Belediye Başkanı kasım kasım kasılmaya başlayacaktı. Harry Oberlander utanacak, sonra da kızaı$_{ca}$Ktı, Tatsız sataşmaları kolaylıkla bağırtılı kavgalara GjorıüşebilİrdiGoldman bıkmıştı bu işlerden artık.

Hem zaten bu geniş mutfağı da iyi bir incelemek şarttı. Burayı yemek pişirmesini bilen, her şeyin en iyisini almaya da paracı yeten birinin planladığı öyle belliydi ki!

Bayan Harrington mu acaba, diye düşündü. Bu kadın ocağın önünde saatlerce dikilmekten hoşlanacak birine benzemijyofdiJ. Herhalde aşçı olan boşandığı kocasıydı.

Köy, evi havasını kaçırmadan profesyonel bir mutfak yaratmak için hayli para harcanmıştı buraya. Yerler Meksika taşı kenarları kahverengi bordürlüydü. Gürgen dolaplara seramik tokmaklar takılmıştı. Tezgâh üstleri beyaz seramikti- Standard fırın, bir de mikrodalga fırın vardı. İki buzdolabı, biri derin dondurucu, çift eviye, tam orta yerde yemek hazırlamak için bir tezgâh daha, mutfak araç. gereci, daha bîr düzine kadar makine, alet, elektrikli makineler.

Goldman yemek pişirmeyi severdi. Ama sıradan bir gaz ocağıyla, en ucuz kap kaçakla idare etmek zorundaydı.

Mutfağı imrene imrene süzerken gözünün ucuyla yanda, durduğu yerin biraz arkasında, bir kapının hafifçe açıldığını farketti. Kapı genç polisin bir metre kadar uzağındaydı, Mutfağa ilk girdiğinde o kapının aralık durduğunu fark etmiş, ama kuşkulanmak aklına gelmemişti. Dön-düğünde pardesü giymiş bir adamın, rafları konserve dolu kilerden çıkmakta olduğunu gördü. Yabancının sol eli kanılıydı. *Başparmağını* sıkıp yumruğunun arasına kıstırmıştı.

Kadın haklıymış, diye düşündü Goldman. Tanrım!

Katil havaya kaldırdığı elinde bir kasap bıçağı tutuyordu.

Zaman Goidman'ın gözünde anlamını yitirdi. Her saniye yüz kat uzamaya başladı. Her bir an, sabun köpüğü gibi genişliyor, onu sarıyor, saatlerin normal tempoda çalıştığı dünyadan uzakiaştırıyordu.

Uzakta bir yerde Henderson'la Oberlander yine tartışmaktaydılar. Bitişik odada olduklarına inanmak zordu. Sesleri pek bir garip geliyordu. Yetmiş sekiz devirle kayda alınmış da kırk beş devirde çalınıyormuş gibi.

Yabancı bir adım yaklaştı. Işık kocaman bıçağın çeliğinde yansıdı.

Goldman bin zorlukla hareket ediyormuş gibi kalça-sindaki tabancaya uzandı.

Bıçak göğsüne daldı. Yukarıya ve sola. Düşünmeye izin vermeyecek kadar derine.

Garip ama hiç acı duymuyordu. Oysa gömleğinin önü kan içindeydi.

Mary Bergen, diye düşündü. Nereden bildin! Nesin sen?

Tabanca kılıfının çıtçıtını açtı.

Çok yavaş. Lanet olsun, çok yavaş.

Bıçağın vücudundan çıkarıldığını farketmemişti ama şimdi dehşet dolu bakışlarla çeliğin havada aşağıya doğru tekrar yay çizişine bakıyordu. Yabancı bıçağı elinden attı, Goldman duvara doğru yığıldı, fışkıran kanların çizdiği siluetinin ortasına yaslandı.

Hâlâ acı yoktu. Ama gücü tükeniyor, ayak bileğindeki bir musluktan boşalıyormuş gibi gidiyordu.

Düşmek olmaz, dedi kendi kendine. Düşeyim deme.

Kurtulamazsın

Ama katilin işi bitmişti. Arkasını dönmüş, yemek odasına doğru koşuyordu.

Goldman dermansız sol elini yarasına bastırıp sendeleyerek onu izledi. Kapıya vardığında dayandı, soluklandı. Katil neredeyse salona geçiyordu. Goldman tabancayı çıkarmıştı ama kaldırmak zor geliyordu. Harley'in dikkatini çekebilmek için yere ateş etti. Patlamanın sesiyle birlikte .zaman yeniden eski boyutuna döndü, sancı da anında göğsünü sarıverdi. Soluk almak zor geldi birden. Dizleri .büküldü, Goldman yere devrildi.

* * *

Alan sözünün ortasında duruverdi. «Neydi o?»

«Silah sesi,» dedi Max.

Mary, «Goldman'a bir şey oldu,» diye atıldı. «Bundan seminim.»

Birisi evin ön kapısından fırladı. Pardesüsü pelerin gibi havada dalgalanıyordu,

«O işte,» dedi Mary.

Adam devriye arabalarını görünce durdu. Kafası karışmış gibi bir sola, bir sağa baktı. İki yola da güvenemez hali vardı. Tekrar eve doğru döndü.

Harley Barnes açık kapıda belirdi. Max oturduğu yerden, aradaki camın kirliliğine, İnce yağmur damlalarının .perdesine rağmen polisin elindeki koca tabancayı görebiliyordu. Namludan alevler ayıp denilecek bir görünümle fırladı.

Deli adam beceriksiz bir bale figürü yaparak döndü, sonra düştü, bahçe yolunda yuvarlandı. Şaşılacak şekilde ayağa kalkıp tekrar sokağa doğru atıldı. Vurulmamıştı. 357 Magnum'un kurşununu yese, yerden kalkamazdı.

i|vlax bundan emindi. Silahları iyi tanırdı. Zengin bir iabanca koleksiyonu vardı.

Barnes tekrar ateş etti.

«Lanet olsun!» dedi Max öfkeyle. «Kasaba polisi. Si-

lahı büyük, eğitimi küçük. Herifi ıskalarsa bizden birini öldürecek!»

Üçüncü kurşun katilin sırtına girdiğinde adam da sokağın kaldırımına varmıştı.

Max mermiyle ilgili iki şeyden emin oldu. Adamın göğsünden çıkıp arabanın camını delmediğine göre kurşuna az barut konmuştu. Kalabalık sokaklarda kullanılabilsin diye hazırlanmış bir silahtı. Suçluyu durdurmaya yetecek kadar gücü ancak vardı. Ama onun içinden geçip başkalarına zarar verecek türden değildi. İkincisi, adamın ayaklarını, yerden nasıl kestiğine bakılırsa, kurşunun küt burunlu olduğu kesindi.

Katil bir an kaçar gibi bir hareket yaptıktan sonra devriye arabasına küt diye çarptı. Bir an Mary'nin kapısına asılmış gibi durdu. Aşağıya doğru kayarken gözleri Mary'ye bakıyordu, dvlary Bergen...» Sesi koftu. Pençeleri camı çizdi. «Mary Bergen.» Ağzından kanlar fışkırıp camı boyadı.
Mary bağırdı.
Ceset kaldırıma düşüp kaldı.

3

Dan Goldman'ı taşıyan cankurtaran köşeyi devrilmek-sizin ne kadar hızlı dönebilirse öyle döndü.

Max içinden, inşallah düdüğün sesi sönerken genç polisin canı da sönmüyordur, diye umdu.

Kaldırımda ceset sırtüstü yatıyordu. Gözlerini gökyüzüne dikmiş, adlî tabibin gelmesini sabırla beklemekteydi.
Alan, «Katil adını biliyor diye sarsıldı,» dedi.

Max, «Gazetedeki köşe yazısında resmini görmüştür,» diye açıklamaya çalıştı. «Kente geldiğini, onu bulmaya çalışacağını her nasıisa duymuştur.»

. «Ama tek bilen Belediye Başkanıyla Belediye Meclisiydi. Bir de polisler.»

«Her nasılsa bu adam duymuş. Mary'yi tanıdı. Bunda doğaüstü bir şey yok. Öyle mi sanıyor?»

«Basit bir açıklaması olduğunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Aslında o da bilmiyor değil. Ama hayatında gördükleri düşünülürse,., kuşkulanmamak elinden gelmiyor. Neyse, ben demin Barnes'İa konuştum. Bize bir adamla bir araba verebilecek. Mary'yi otele götürmeliyiz biraz dinlensin.»

«Götürürüz,» dedi Max. «Belediye Başkanıyla işler haliolunca.»
«O saatler sürebilir.»

«En çok yarım saat.» dedi Max. «Eğer benimle konuşmak istediklerin bu kadarsa...»
«Cok yorgun ama.»
«Hangimiz değiliz? idare edecektir.»
«Sevgi dolu koca.»
«Cehennemin dibine git.»

Öndeki devriye arabasının 'hemen arkasında duruyorlardı. Mary içerde, gözleri kapalı, elleri kucağında, oturmaktaydı.

Yağmur kesilmişti artık. Hava nemli, yağmur kokusuyla doluydu.

Alan evlerinden çıkıp olayı görmeye gelen insanlara ürkek ürkek bakarak, «Neredeyse gazeteciler sökün eder,» dedi. «Bu gece muhabirlere tahammül etmek zorunda kalmamalı bence.»

Max kayınbiraderinin ne istediğini anlıyordu. Yarın iki haftalığına tatile çıkıyordu Alan. Gitmeden önce kızkardeşiyle şöyle başbaşa bir konuşmayı ummuştu. Belki bir saat. Kesintisiz. Onu evlendiği adamın yanlış biri olduğuna ikna edebilmek için.

Max'in bu evcil seansı önleyebilmek için kullanabileceği tek silahı yumruklarıydı. Alan'dan on beş santim daha uzun, yirmi kilo daha ağırdı. Omuzlan, pazuiarı rıhtım işçileri gibiydi. Koca elleri ise basket yıldızlarını hatırlatıyordu. Ama kırık bir dişin, yarık bir dudağın, çatlak bir çenenin Alan Tanner'i ancak bir süre için susturacağını biliyordu. Onu öldürmeden bu tür burnunu sokma girişimlerini engellemeye olanak yoktu.

Hem Max artık sorunlarını yumruklanyla çözümlemez olmuştu. Mary'ye ve kendi kendine söz vermiş, şiddet günlerini geride bırakmaya ahdetmişti.

Alon'a gelince, kuvvetli olmaması, olsa da şiddet kullanmak istememesi dışında, tüm kozlar ondan yanaydı. Bu kişisel kavganın tüm silahlan onun sayılırdı. Bunlar arasında hiç de önemsiz sayılamayacak bir tanesi... görünüşüydü. Siyah saçlı, mavi gözlüydü Alan. Tıpkı Mary gibi. Mqx'in çirkinlik sınırlarını zorlayan sert hatlarına karşılık, o yakışıklıydı. Duygulu hatlarını çocuksu bir masumiyet havası daha da ısıtıyordu. Kardeşi bile etkileyebilecek bir silah.

Özellikle de kardeşi.

Alan'ın sesi artist sesi gibi tatlı ve inandırıcıydı. Sesiyle ruhsal durumlar yaratabilir, tiyatrolar oluşturabilirdi. Bu yeteneğini, pek belli etmeden ıMary'nin sevgisini kazanmak, yeni kocasına hiç farkında olmaksızın alaycı bakışlarla bakmasını sağlamak için kullanıyordu.

Max kafasının normalden iyi çalıştığını biliyordu ama Alan'ın entelektüel açıdan kendisinden üstün olduğunun da farkındaydı. Her tartışmayı kazanan yalnızca o ses değildi. Yumuşak tonların gerisinde zekâ da vardı.

Çekicilik peki?

Alan öyle istiyorsa, cazibe buram buram taşardı üzerinden.

Onu boşalmış diş macunu tüpü gibi bükmek isterdim, diye düşündü iMax. Tüm cazibesini sıkıp boşaltmak, ardında gerçek bir şey var mı bakmak isterdim.

Hepsinden önemlisi de, Alan'la Mary'nin otuz yıllık bir süreyi paylaşmış olmalarıydı. Alan-otuz üç yaşındaydı. Ağabeyi olarak Mary'ye kan bağıyla bağlıydı. Kan bağına ek olarak, birlikte yaşanmış bir yığın deneyimle, hayli dolgun bir trajediler dizisiyle, otuz yıllık günlük.yaşamla.

Çevreye kalabalık birikirken Max üçüncü bir polis arabasının çıkageldigini gördü. «Haklısın,» dedi. «Burada gereğinden uzun kalmamalı.»

«Elbette kalmamalı.»

«Ben hemen onu otele götürüyorum.»

«Sen mi?» Alan şaşalamıştı. «Sen burada kalmalısın.»

«iNiye?»

«Niye olduğunu biliyorsun.»

«Sen yine de söyle.»

Alan istemeye istemeye, «Bu işte benden iyisin,» dedi.

«Hangi işte?»

«Tekrar tekrar duymak isteyişinin nedenini biliyorsun, değil mi? Tek iyi yanın bu da ondan. Onu tutabilmek için kullanabileceğin tek şey bu.»

«Hangi işte dedim.»

«Güvenin ne kadar eksik!»

«Hangi işte?»

«Parayı almakta daha iyisin. Şimdi memnun oldun mu?»

Mary psişik olgularla ilgili köşe yazarlığı yaparak oldukça iyi para kazanıyordu. Ayrıca meslek hayatını anlattığı üç kitabı çok satmış, ona bir hayli para kazandırmıştı. Aslında istese, verdiği konferansların parasıyla bile enikonu iyi bir hayat sürebilirdi.

Gerçi sık sık seyahat ediyor, şiddet suçlarıyla İlgili yardım isteyen yetkili merciler ondan yararlanıyordu ama bundan pek bir kâr ettiği yoktu. Gördüğü vizyonlar için para almazdı. Bir keresinde ünlü bir sinema artistine, kaybettiği pırlanta gerdanlığı bulması için yardım etmişti. Yüz bin dolarlık bir gerdanlık. Ücret almamıştı *bu* işe. Hiçbir zaman seyahat masraflarından fazlasını istemezdi. Uçak biletleri, kiralanan arabaların ücretleri, yemekler ve kalacak yer. Eğer fazla yardımcı olamadığını hissederse, onu bile almazdı.

Max hayatına girinceye kadar, seyahat masraflarını tahsil etmek ağabeyinin göreviydi. Ama Alan'ın öyle Belediye Başkanlarıyla, Meclis üyeleriyle, bürokratlarla cebelleşme yeteneği yoktu. Nice kere Mary görevini yapmış, suçlu yakalanmış, sonra onu çağıran yerel politikacılar parayı vermeden başlarından savmak istemişlerdi. Alan onlara pek baskı yapmazdı. Böyle olunca *da* her yıl on binlerce dolarlık masraf parası kaybediliyordu. Yavaş yavaş meteliksiz kalmaya doğru gidiyordu Mary.

Evlendiklerinden iki ay sonra Max hemen Mary'nin parasal işlerini yoluna koymuştu. Konferans bürosuyla anlaşmayı yenileyip ücreti iki katına çikarmıştı bir kere. Gazetedeki sütunun anlaşması yenileneceğinde, Mary'nin ina-namadığı kadar iyi bir para sağlamıştı. Masraf çekini alamadığına da hiç rastlanmıyordu.

«Eee?» dedi Alan.

«Pekâlâ. Onu otele sen götür. Ama bu sözünü unutma. Ben parayı almakta senden iyiyim. Her zaman da iyi olacağım.»

«Elbette. Burnun kokusunu iyi alıyor,» dedi Alan. Gülümsemesinde hiç sıcaklık yoktu. «Mary'nin parasının kokusunu da çabucak almıştın, değil mi?»

«Git,» dedi Max.

«Dayanamayacağın kadar gerçekçi bir söz, öyle mi?»

«Çabuk git, yoksa ömrün boyunca kıçının deliğine bakar durumda kalırsın.»

Alan gözlerini kırpıştırdı.

Max kırpıştırmadı.

Alan, Harley Barnes'a doğru yürüdü.

Max kalabalık arasındaki bazı kimselerin kendisine bakmakta olduklarını neden sonra farketti. O da onlara birer birer baktı. Her biri utanıp gözlerini kaçırdı, ama Max'in bakışları üstlerinden ayrılınca bir daha baktılar.

Hiçbiri deminki konuşmaları duyacak kadar yakında değildi. Bakmalarının nedeni, Max'in suratının öfkeden biçim değiştirmiş olmasıydı. Omuzları atılmaya hazır bir panter gibi yükselmiş, koca elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gevşemeye çalıştı, omuzlarını indirdi, ellerini ceplerine soktu. Yumruklarını açamayacak kadar öfkeli olduğunu görmesinler diye.

4

Otel odasında cafcaflı abajurlu dört çirkin lamba vardı ama yalnız biri yanıktı.

Siyah vinil kaplı döner koltukta Alan parmaklarıyla elindeki viski kadehini kavradı. İçtiği yoktu. Işık üzerine soldan düşüyor, yüzünde keskin gölgeler oluşturuyordu.

Mary yatağın yastıklarına yaslanmış, oturmaktaydı.

Işık ona hiç gelmiyordu. Keşke Max bir an önce gelse de,yemek yemeye, birer içki içmeye çıksak, diye bekliyordu.

Hem acıkmış, hem yorulmuş, hem de duygusal olarak tükenmişti.

«Hâlâ başın ağrıyor mu?» diye sordu Alan.

«Aspirinin yardımı oldu.»

«Süzgünsün. Çok solgunsun.»

«Sekiz saatlik bir uykunun çözemeyeceği dert değil.»

«Senin için kaygılanıyorum,» dedi Alan.

Mary ona şefkatle gülümsedi. «Benim için hep kaygı-kmırdın, canım. Çocukluğumuzda bile.»

«Seni çok seviyorum.»

«Biliyorum.»

«Kardeşimsin benim. Seni seviyorum.»

«Biliyorum, ama...»

«Seni çok fazla zorluyor.»

«Yine başlamayalım. Alan.»
«Öyle ama.»
«Max'le iyi geçinmenizi isterdim.»
«Ben de isterdim. Ama asla olamayacak.»
«Ama **neden?»**
«Çünkü onun ne olduğunu biliyorum.»
«Neymiş peki?»

«Bir kere senden çok farklı,» dedi Alan. «Senin kadar duygulu değil. Senin kadar iyi yürekli değil.» Yalvarı-yordu sanki kardeşine. «Sen narinsin, o ise...»

«O da duygulu olabilir.»
«Öyle mi?»
«Benimleyken olabiliyor. Pek tatlı bir insan.»
«Herkesin İstediği gibi düşünmeye hakkı *var.>*

«Eh, teşekkürler,» dedi Mary alaycı bir sesle. İçinde öfke bir an parladı, hemen söndü. Alan'a olan öfkesi bir dakikadan uzun sürmezdi. Bir dakika demek bile abartmak olurdu.

«Mary, seninle tartışmak istemiyorum.»

«O halde tartışma.»

«Otuz yıldır bir kere bile kavga etmedik... o ortaya çıkıncaya kadar.»

«Bu gece dayanamayacağım bunlara.»

«Hiçbir şeye dayanamazsın, çünkü vizyonlarda sana rehberlik ederken seni fazla zorluyor ve fazla hızlı gidiyor.»

«Bu işi iyi yapıyor.»
«Benim kadar iyi değil.»

«Başlangıçta fazla diretiyordu,» diye kabul etti Mary. «Çok hevesli davranıyordu. Ama artık düzeldi.»

Alan viskiyi masaya bırakıp ayağa kalktı, ona arka-
sini döndü, pencereye yürüdü. Çevresini tedirgin bir sessizlik sardı.

Mary gözlerini yumdu, Max'in çabucak gelmesini diledi.

Bir dakika sonra Alan pencereden uzaklaştı. Yatağın ayakucunda durup kardeşine baktı. «Tatil için uzağa gitmeye korkuyorum.»

Mary gözlerini açmaksızın, «Neden korkuyorsun?» diye sordu.

«Seni yalnız bırakmak istemiyorum.»
«Ben yalnız değilim. Max'le beraberim.»

«Ben de onu demek istiyorum... Max'le yalnız bırakmaktan söz ediyorum.»

«Alan, Tanrı aşkına!»
«Ciddiyim.»

Mary gözlerini açtı, doğrulup daha dik oturdu. «Saçmalık ediyorsun. Gülünç bu. Daha fazlasını dinlemek istemiyorum.»

«Senin için kaygılanmasam şuradan hemen çıkıp gidebilirdim. Ama dinlemek istesen de, istemesen de, onun hakkında doğru olduğuna inandığım şeyi söyleyeceğim.»

Mary içini çekti.
«O bir fırsatçı,» dedi Alan.
«Ne olmuş?»
«'Parayı çok seviyor.»
«Ben de öyle. Sen de öyle.»
«O fazla seviyor.»

Mary hoşgörüyle gülümsedi. «İnsan parayı hiçbir zaman gereğinden fazla sevemez, bundan eminim, canım.»

«Anlamıyor musun?»
«Aydınlat beni.»

Alan kararsızdı. Güzel gözlerinde hüzün vardı. «Max başka insanların parasını çok fazla seviyor.»
Mary ona şaşkın bakışlarla baktı. «Bak... benimle
param için evlendiğini söylemeye çalışıyorsan...»
«Tam üstüne bastın.»
ttÖ vattıcfıı beni fazla zorlayan sensin.» Sesi çelik gibi çıkmıştı,
Alan hemen ses tonunu değiştirdi, yumuşacık konuştu. «Tek uğraştığım sana gerçekleri göstermek. Niyetim asla...»
Mary dirseklerine dayanıp doğruldu. «Fakir olsam kimsenin beni istemeyeceği kadar çirkin miyim?»
«Çok güzelsin. Bunu biliyorsun.»
Mary tatmin olmamıştı. «O halde erkekleri can sıkıntısından bunaltacak kadar kafasız biri miyim?»
«Bağırma,» dedi Alan. «Sakin ol. Lütfen.» Onu incittiğine gerçekten üzülmüş gibiydi. Ama konuyu değiştirmedi. «Nice erkek seninle evlenebilmek için nesi varsa feda ederdi. Hem de iyi nedenlerle. Senin niye Max'i seçtiğin,...»
«İlk doğru dürüst aday oydu. Bana teklif eden ilk doğru dürüst erkek.»
«fîu doğru değil. Teklif eden başka dört tane hatırlıyorum.»
«İlk ikisi pısırık garibanlardı. Üçüncüsünün yataktaki nezaketi arena boğaları kadardı. Sonuncusu da hemen hemen tümüyle iktidarsızdı. Max ise bunların hiçbirine benzemiyordu. Farklıydı, ilginçti, heyecan veriyordu.»
«Sen onunla heyecan verdiği için ya da zeki, esrarengiz, romantik olduğu için evlenmedin. İriyarı, kuvvetli, kabadayı olduğu için evlendin. Tam baba imajı.»
«Sen ne zamandan beri ruh hekimliği yapıyorsun?»
Alan'ın kendisine böyle isteyerek musallat olmadığını biliyordu. Direnmesinin, konuşmak istemesinin nedeni, Mary'nin bunları duymaya ihtiyacı olduğuna inanmasın-dandı. Şefkatli bir ağabey olmaya çalışıyordu. Düşünceleri yanlış bile olsa, niyeti hayranlık uyandıracak kadar
iyiydi. Mary bundan emin olmasa, ona git derdi.
«Senin birine yaslanmak istediğini bilmek için ruh hekimi olmama gerek yok. Hep ihtiyaç duydun buna. Öngörü yeteneğinin ne olduğunu anladığından beri korktun. Kendin başa çıkamazsın diye korktun. Bir süre bana yaslandın. Ama ben yeterince uzun boylu, yeterince geniş omuzlu olmadığımdan, o rolde pek uzun süre tutunama-dım.»
«Alan, ömrümde ilk defo içimden sana tokat atmak geliyor.»
Genç adam yatağın çevresinden dolaşıp kenarına oturdu, kardeşinin sol elini kendi iki elinin arasına aldı. «Mary. Gazeteci bozuntusunun biriydi o. İkinci sınıf muhabir. On yılda bir kere iyi bir yazı çıkarabilenlerden. Onu altı hafta tanıdın, hemen evlendin.»
«Onu gerçekten tanımama o kadarı yetti.» Mary gevşedi, Alan'ın elini sıktı. «İyi gidiyor, hayatım. Benim için seviniyor olman gerekir.»
«Daha dört aydır evlisin.»
«Onu başlangıçta olduğundan daha çok sevmeye yetti ama.»
«Tehlikeli bir adam o. Geçmişini biliyorsun.» «Barlarda birkaç kavga... hem artık barlara gitmiyor.»
«O iş o kadar masum değil. O çatışmalarda bazı kimseleri öldürmesine ramak kaldı.»
«İnsanlar sarhoş olup çığrından çıktılar mı, bardaki en iri kıyım adamı bulur, ona bulaşırlar. Max doğal bir hedef. O kavgaların hiçbirini kendi başlatmadı.»
«Öyle diyor.»
«Kimse de ondan davacı falan olmadı.» «Belki de korktular.»
«Değişti o artık. Onu sevecek birine ihtiyacı vardı. Sorumluluğunu taşıyacağı birine. Bana ihtiyacı vardı.»

Alan isteksiz bir tavırla başını evet anlamında salladı. «Bir içki ister misin?»
“Max'i bekleyeceğim,»
Alan kendi viskisini üç yudumda bitirdi, «Ondan kesinlikle emin misin?»
«Max'ten mı? Kesinlikle.»
Alan tekrar pencereye yürüdü, bir an karanlık gökleri inceledi. «Tatilim bitince seninle çalışmak üzere döneceğimi sanmıyorum.»
Mary yataktan kalkıp ona yürüdü, onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. «Ne dedin?»
«Artık beşinci tekeriek oldum.»
«Saçma. İşlerimin öyle çoğu senin omuzlarında ki!»
«Bir sekreterin yapamayacağı iş değil,» dedi Alan. tfMax gelmeden önce, bensiz olmazdı. Ben senin o vizyonlarda rehberindim. Ama artık yapacağım önemli bir şey kalmadı. Max'le böyle bir gerilimi hep yaşamaya da İhtiyacım yok.»
«Ama,.., ne yapacaksın?»
«Emin değilim. Belki iki hafta yerine iki ay tatil yaparım. Param yeter. Bana çok cömert davrandın ve...»
«Cömertlik değil. Paranı hakkınla kazandın, Alan...»
«Yıllarca yetecek kadar param birikti. Belki tekrar üniversiteye başlarım... siyasal bilgilerden kalan dersleri veririm.»
«Bel Air'deki evden taşınacak mısın?»
«En iyisi o olur. Bir daire tutarım.»
«Jennifer'le mi oturacaksın?»
«O beni bıraktı,» dedi Alan.
«Ne?»
«Başkasını buldu.»
«Bilmiyordum.»
«Konuşmak istememiştim.»
«Üzüldüm.»
«Üzülme. Zaten tipim değildi.»
«İkiniz mutlu gibiydiniz.»
«Öyleydik... kısa bir süre.»
«Ters giden neydi?»
«Her şey.»
«Uzaklara taşınmazsın, değil mi?»
«Herhalde West'wood'a falan.»
«O halde komşuyuz demektir.»
«Öyle.»
«Haftada bir öğle yemeği yeriz.»
«Peki,» dedi Alan.
«Arasıra *da* akşam yemeği.»
«Max'siz mı?»
«Sen ve ben.»
«Kulağa hoş geliyor.»
Mary'nin gözünün kuyruğundan çocuksu bir yaş damlası süzüldü.
Alan damlayı sildi. «Buna gerek yok.»
«Seni özleyeceğim.»
«Ağabey kardeş ömür boyu bir evde oturamaz. Doğal bir şey değil.»
j Kilide sokulan anahtarın sesi, kapıya dönmelerini salladı.
Max içeri girip yağmurluğunu çıkardı.
ıMary ona yürüdü, uzanıp onu yanağından öptü.
Max kolunu ona sararken sanki Alan hiç orada yokmuş gibi davrandı. «Daha iyi misin?»
«Yorgunum, o kadar,» dedi Mary.
«Oberlander'e rağmen her şey yolunda gitti. Masraflar için bir çek aldım.»
Mary gururla, «Her zaman alırsın,» dedi.

Bu arada Alan yürümüş, kapıyı açmıştı. «Ben gideyim.» Mary daha birkaç dakika önce onun Max gelmeden gideceğimi umuyor, bir yorucu tartışma daha çıkmasını önlemeye çalışıyordu. Ama şu anda, Alan hayatından uzaklaşıyormuş gibi hissettiği için onu bu kadar kolay bırakmak istemedi. «Bir içki daha içmez miydin?»

Alan, Max'e baktı, başını iki yana salladı. «Akıllıca bir şey olmaz sanırım.»

Max bir şey söylemedi. Kıpırdamadı, gülümsemedi, gözünü bile kırpmadı. Mary'nin beline doladığı kolu, yaslanacak beton.parmaklık kadar sağlamdı.

Mary, «Bu gece olanları konuşmadık,» dedi, «Tartışacak öyle çok şey var ki!»

Alan, «Daha sonra,» dedi.

«Tatilini arabayla kıyıyı dolaşarak geçirmekten caymadın mı?»

«Caymadım. San Francisco'da biraz kalırım. Bir kız tanıyorum, beni Noel için davet etmişti. 'Belki ondan sonra da Seattle'a giderim.»

«Bana telefon eder misin?»

«Tabii.»

«Ne zaman?»

«Haftaya falan.»

«Noel günü?»

«Pekâlâ.»

«Seni özleyeceğim, Alan.»

«Kendine dikkat et.»

Max, «Ona ben dikkat ederim,» dedi.

Alan aldırmadı. Mary'ye, «Dikkatli ol, e mi?» dedi tekrar. «Söylediklerimi unutma.»

Çıkıp kapıyı arkasından kapadı, onu Max'le yalnız bıraktı.

* * *

Los ışıklı küçük pub akşamın geç saatinde hayli kalabalıktı, ama yine de sıcak bir havası vardı. Max'le Mary köşe localardan birine oturdular, garson onlara nefis iki martini getirdi. Arkasından rozbifii sandviç yediler, bir şişe kırmızı şarabı paylaştılar.

Mary sandviçinin yarısını bitirdiğinde geri kalanını , yana itti, kendine üçüncü bir kadeh şarap doldurdu, «Acaba Dan Goldman'ın hastane giderlerini karşılayacaklar mı?» dedi.

Max, «Polislerin sigortası çok sağlam,» diye anlattı. «Hem Goldman görevde yaralandı. Kendi cebinden tek kuruş gitmez.»

«Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Bilmek isteyeceğini biliyordum.»

«Anlayamadım.»

«Goldman'ın hastane giderlerini merak edeceğini biliyordum, bu yüzden Belediye Başkanına sordum.»

«Faturayı ödeseler bile herhalde bir süre işe gitmeyince kazancı azalır,» dedi Mary.

«Hayır. Onu da sordum.»

Mary şaşırmıştı. «Sen insanın zihnini mi okuyorsun yoksa?»

«Seni iyi tanıyorum, o kadar. Gördüğüm en yufka yürekli insansın.»

«Değilim. Ama bu adama iyi bir şey yapmalıyız diye düşünüyordum.»

Max sandviçini elinden bıraktı. «Ona elektrikli mutfak aletleri ya da mikrodalga fırın alabiliriz.»

Mary gözlerini kırpıştırdı. «Ne?»

«Goldman'ın birkaç arkadaşına, neler hoşuna gider diye sordum. Anlaşıldığına göre adam amatör aşçıymış ve bu işte ciddiymiş. Ne var ki mutfağı pek zavallıymış.»

Mary gülümsedi. «Ona hem elektrikli aletleri, hem delirini alalım, Bir dizi de en iyi cinsinden, tencere tava olalım.»

«Dur bir dakika,» dedi Max. «Adamın mutfağı apartman mutfağı. Restoran mutfağı değil. Hem niye kendini ona borçlu hissediyorsun?»

Mary gözlerini şarabına dikti. «Ben kente gelmeseydim o da yaralanmayacaktı.»

«Mary Bergen, dişi Atlas! Dünyayı omuzlarında taşıyan kadın!» Max masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. «Seninle ilk konuşmamızı hatırlıyor musun?»

«Nasıl unutabilirim? Seni pek garip bulmuştum.»

Tanıştıkları gece Max huyuna uymayacak şekilde utangaç davranmıştı. Birinin verdiği partide konuktu ikisi de. Max herkese karşı rahat ve güvenli olmasına rağmen, Mary'ye karşı öyle değildi. O kadar çekingendi ki, Mary acımıştı ona. Max söze 'kendinizi analiz edin' türünden parti oyunlarıyla başlamıştı.

Mary gülümsedi. Hatırlıyordu. «Bana, makine olsaydın ne makinesi olmak isterdin diye sormuştun. Garip.»

«Bu soruyu son sorduğum kadın, Rolls-jRoyce olup en iyi yerlere gitmek isterim, demişti. Ama sen, hayat kurtaran bir tıbbî makine olmak istedin.»

«İyi bir cevap mıydı?»

«O sıra sahte gibi geldi. Ama şimdi seni anlayınca, ciddi olduğuna inandım.»

«Neymişim ben?»

«Canların kimin için çaldığını hep soran biri... film birazcık bile acıklı olsa kovalar dolusu gözyaşı döken biri.»

Mary şarabını yudumladı. «Ben de sana aynı oyunla cevap vermiştim o gece. Sen ne makinesi olmak isterdin, diye sormuştum, Hatırladın mı?»

Max başını salladı. Bitmemiş sandviçini yana itip şaabı eline aidi. «İnsanlara uygun arkadaş bulan bilgisayar olmak, seni kendimle eşlemek istediğimi söyledim.»

Mary çocuklar gibi güldü. «Hoşuma gitmişti. Şimdi de gidiyor. Sert dış görünüş altında bir romantiğin ortaya çıkması sürpriz olmuştu.»

Max masaya doğru eğildi, alçak sesle konuştu. «Bu gece ne makinesi olurdum, biliyor musun?» Köşede duran plak makinesini işaret etti. «Şu makine olurdum. Kim hangi düğmeye basarsa bassın, hep sana aşk sarkılan çalardım.»

«Ah, Max, bu artık aşırı tatlı.»

«Ama hoşuna gitti.»

«Bayıldım. Ne de olsa, birazcık acıklı filmlerde bile kovalar dolusu ağlayan biriyim ben.»

Kâbus Mary'yi uyandırdı... ama devam etti. Yastığından korku içinde doğrulduktan sonra bir dakika boyunca kâbusun renkli sahneleri karşısındaki havanın içinde oynaştı durdu. Feci sahneler. Kan. Parçalanmış vücutlar. Yarılmış kafalar. Daha önce gördüğü tüm vizyonlardan daha canlıydı bunlar.

Otel odasının gölgeleri sonunda tekrar belirdi. Mary gözlerini karanlığa alıştırıp eşyaların siluetini görebildiği anda ayağa kalktı.

Oda Mary'nin çevresinde bir atlı karıncaydı. Sindiği atın pirinç borusuna tutunmak üzere uzandı. Yoktu öyle bir şey. Ama Mary kendini dengeleyecek bir şey bulmak zorundaydı.

Dengesini kazanınca banyoya geçti. Kapıyı kapamadı. Sesi Max'i uyandırır diye korkuyordu. İşığı da aynı nedenle açmadı. Çok daha az ışık veren turuncu ısı lambasını yaktı.

O esrarengiz ışıkta, aynadaki hayali onu rahatsız etti. Gözlerin çevresinde mor halkalar, nemli bir ten. Oysa Mary nice kadının imreneceği bir görüntü görmeye alışkındı aynada. ipek gibi siyah saçlar, mavi gözler, güzel çizgiler, kusursuz bir ten. Şu anda aynadan ona bakan bir yabancıydı. Tanımadığı biri.

Gördüğü sahne onu şahsen tehdit ediyor gibi gelmişti. O cesetler kendisinin son halka olacağı bir zincirin parçalan gibiydi.

Bir bardağa soğuk su doldurdu, içti, tekrar doldurdu. Bardak dişlerinde tıkırdıyordu. Onu iki eliyle tutmak zorunda kaldı.

Gözlerini her kapayışında kâbusun aynı kalıntısıyla, yüzyüze geliyordu. Siyah saçlı bir kız, tek mavi gözüyle tavana, görmeden bakıyor. Öteki göz şişip kapanmıştı. Suratı yırtılmış, bicimsizleşmişti.

En kötüsü, sanki o surattaki kanlar silinip temizlenirse, biçimi düzelirse, kızın kim olduğunu hemen tanıyacakmış gibi geliyordu Mary'ye.

Bardağı, efinden bıraktı, musluğa yaslandı.

Kim, diye düşündü. Kimdi o kız?

Çarpılmış surat kim olduğunu açıklamıyordu.

Sanki bu kâbusun neaen olduğundan daha fazla korku ya ihtiyacı varmış gibi, o gece ölen deliyi hatırladı. Adamın çarpılan suratı, kırık mermer gibi dişleri, cama yapışan elleri, fısıltı gibi sesiyle adını söyleyişi. Buz gibi. Mahzen havası gibi soğuk bir ses.

Bu bir işaretti. Bir uyarıydı Mary'ye.

Ama neyin uyarısı?

Adını bilmesinde esrarengiz bir neden olmayabilirdi. Mary'nin kente geldiğini bilen az kişi olsa bile, yine de bu adam duymuş olabilirdi. Suratını köşe yazısının başındaki resimden tanıyabilirdi. Hoş o resim pek de net değildi, üstelik de altı yıllıktı. Alan böyle olabilir demişti.

ıMary'nin Alan'a katılmamak için hiçbir geçerli nedeni olmadığı halde, bu açıklamanın yetersiz kaldığını hissediyordu.

Belki delinin onu tanıyışı, ölüm anında ömrünün ilk (ve kesinlikle son) telepatik deneyimini yaşamış olmasında ndı.

Ya da belki olayın mantıksal nedenlerle tanımlanamayacak bir anlamı vardı. Adamın o şeytansı suratını hatırladığı anda Mary’nin kafasında bîr düşünce dolaştı: O cehennemin habercisi, ceherjneırntn, habercisi... Bunun anlamını bilmiyordu. Ama sırf doğaüstü bir havası var diye düşünceyi kafasından kovmaya kalkışmadı.

Yaptığı yolculuklarda, Peter Hurkos ve Gerard Croi-set gibi medyumlarla konuşmalarında, her şeyin mümkün olduğu izlenimini edinmişti. Gizli güçlerin gezindiği evlerde bulunmuş, resimlerin, kap kaçağın, mobilyaların kendi kendine hareket ettiğini, duvarlara çarptığını, bütün bunların kimse elini, sürmeden olduğunu görmüştü. Bunu yapan ruhlar mı, değil mi, pek karar vermemişti aslında.

Belki de o evlerde bilinçdışı bir telekinetik güç vardı. Evdeki birinden gelen bir güç. Ted Serios'un ünlü psişik fotoğraflarını nasıl çektiğini görmüştü. Time'da, Popufficr Pfoo-tography'de yayınlanan o resimleri diğer yayınlar çürütmeye başarısızca uğraşmışlardı. Serios kendi düşüncelerini kamera içindeki filme yöneltiyor, hem de bu işi kuşkucu bilimadamlarmın önünde yapıyordu. Mary bir de Hintli mistik görmüştü. Bir fakir. Ama sahtekâr değildi. İmkânsız olanı yapıyordu adam. Bir saksı dolusu toprağa bir tohum ekiyor, üzerine hafif bir muslin bez örtüyor, sonra derin transa giriyordu. Beş saat İçinde, Mary'nin gözleri önünde o tohum yeşermiş, bitki büyümüş, meyve vermişti. Birkaç minik mango. Yirmi yıldır hayatında hep olağanüstü şeylerle karşıkarşıya gele gele, artık hiçbir
şeye olamaz dememeyi öğrenmişti. Bîri çıkıp da tüm psişik olguların sahte olduğunu kesinlikle kanıtlamadıkça (ki bunu kimsenin başaracağı da yoktu) Mary doğa dışına, doğaüstüne ve benzerlerine de, dogmatik insanların gerçek saydıkları şeylere inandıkları kadar inanmayı sürdürecekti. cehennemin habercisi.

Gerçi ölümden sonra da hayat olduğu konusunda yarı yarıya ikna olmuş durumdaydı. Ama o hayatın Musevi -Hıristiyan mitolojisinde anlatıldığı türe uyması şart değildi. Cennet ve cehennemi gerçek olarak kabul edemiyordu. Fazla basit bir yaklaşımdı o. Ama eğer inanmıyorsa, bu delrnin şeytandan gelme bir işaret olduğu konusunda neden bu kadar emindi? Duyduğu önseziyi neden dinsel terimlerle ifade ediyordu?

Ürperdi. İliklerine kadar üşümüştü.

Odaya döndü, ama banyodaki solgun ışığı açık bıraktı. Karanlıktan rahatsız oluyordu. Sabahlığını giydi.

Max sakin sakin horluyordu. Mary parmağının ucuyla onun yanağını okşadı.

Max bir anda uyandı. «Ne oldu?»

«Korkuyorum. Konuşmaya ihtiyacım var. Yalnız kalmaya dayanamıyorum.»

Max elini onun bileğine sardı. «Ben buradayım.»

«Korkunç bir şey gördüm... dehşet verici.» Mary yine ürperdi,

Max doğrulup oturdu, lambayı yaktı, çevresine bakındı.

«Vizyondu,» dedi Mary.

Max onu bileğinden çekti, yanına oturttu.

«Uykuda başladı,» diye anlattı Mary. «Uyandığımda da devam etti.»

«Uykuda mı başladı? Bu daha önce hiç olmamıştı, değil mi?»

«Hiç.»

«Belki de rüyaydı.»

«Farkını anlarım,»

Max onun bileğini bıraktı, uzanıp saçmt alnından çekti. «Nasıl vizyondu?»

«Oluler.» «Bir kaza mı?»

«Cinayet Dövülmüş ve bıçaklanmışlardı.» «Nerede?»

«Buradan çok uzakta,» «Kentin adı?» «Buraya göre güneyde.» «O kadar
mı biliyorsun?»

«Galiba Orange yöresi. Belki Santa Ana. Ya da New-port Beach. Laguna Beach. Anoheim. Öyle bir yer.» «Kaç ölü?»

«Çok. Dört beş kadın. Hepsi birarada. Ve...» «Ve, ne?»

«Bunlar daha pek çoğunun ilkleri.» «Onu hissediyor musun?»

«Evet.»

«Psişik bir sezgi mi?»

«Evet.»

«Kaç tanenin ilkleri?»

«Bilmiyorum.»

«Katili gördün mü?»

«Hayır.»

«Ondan belirti alıyor musun?»

«Hayır.»
«Saçının rengini bile mi?»
«Hiçbir şey, Max.»
«Bu cinayetler henüz olmuş mu?»
«Sanmıyorum. Ama emin olamıyorum. Vizyon beni öyle şaşırttı ki, izlemeye çalışmadım, çaba harcamadım. Oysa izlemem gerekirdi.»
Max yataktan kalktı, ropdöşambrını giydi. Mary de kalkıp onun yanına yürüdü, yaslandı. «Titriyorsun,» dedi Max.
Mary'nin sevilmeye, korunmaya ihtiyacı vardı. «Korkunçtu,» diye mırıldandı.
«Hepsi öyledir.»
«Bu seferki hepsinden beterdi.»
«Eh, bitti artık.»
«Hayır. Belki o kadınlar için bitti ya da yakında bitecek. Ama bizim için değil. Bu işe biz de bulaşacağız. Ah, Tanrım, ne çok ceset, ne çok kan! Hem ölü kızlardan birini tanıyorum gibi geldi.»
«Kimdi?» Max onu daha da sıkı tutuyordu,
«Yüzü öyle biçimini yitirmişti ki, kim olduğunu anlayamadım. Ama tanıdık gibi geldi.»
«Rüya olmak zorunda,» diye güvence verdi Max. «Vizyonlar sana öyle hop diye gelmiyor. Konsantre olman, dikkatini yöneltip onları yakalaman gerekiyor. Hani katili izlerken, görüntüleri alabilmek için adamın bir eşyasına dokunmak zorunda oluşun gibi.»
Max ona zaten bildiği şeyleri söylüyor, avutmaya çalışıyordu. Tıpkı bir babanın korkan kızına, odada gördüğü hayaletlerin aslında perdelerin kıpırtısı olduğunu söyleyişi gibi.
Aslında onun ne dediğinin önemi yoktu. Yeter ki konuşsun, yakında oisun. Mary sakinleşmeye başladı.
«Kaybolan bir yüzüğü, bir gerdanlığı aradığın zaman bile, önce mücevher kutusunu görmek istiyorsun. Demek bu gece gördüğün kesinlikle rüya olmalı, çünkü bunu kendin aramadın.»
«Kendimi daha iyi hissediyorum.»
«Güzel,»
«Ama rüya olduğu için değil. Vizyon olduğunu biliyorum. O kadınlar gerçekti. Ya şimdiden öldüler ya da yakında ölecekler.» Dövülmüş, vahşice hırpalanmış suratlar gözünün önünden geçti, «Tanrı yardımcıları olsun,» diye fısıldadı.
«Mary...»
«Gerçekti,» diye direndi genç kadın. Max'in elini bıraktı, şiltenin kenarına oturdu. «Hem bize de bulaşacak.»
«Yani polis senden yardım mı isteyecek?»
«Daha fazla. Bizi etkileyecek... yakından. Hayatımızı değiştirecek bir şeyin başlangıcı.»
«Bunu nereden bilebilirsin?»
«Olayla ilgili diğer şeyleri bildiğim gibi. Psişik olarak seziyorum.»
«Hayatımızı değiştirecek olsun veya olmasın,» dedi Max. «O kadınlara yardım etmemizin bir yolu var 'mı?»
«O kadar az şey biliyoruz ki! Polisi ararsak yararlı bir şey söyleyemeyiz.»
«Hem hangi kentte olacağını da bilmediğine göre,, nerenin polisini arayacağız? Vizyonu tekrar getirebilir misin?»
«Yararı yok. Gitti artık.»
«Belki yine kendiliğinden gelir. İlk sefer geldiği gibi.»
«Belki.» Bu ihtimal onu ürpertti. «Umarım öyle olmaz. Zaten şimdiden hayatımda yeterince kötü vizyon var. Hazırlıksızken karşıma çıkmalarını istemem. Yani ben çağırmadan. Eğer hep öyle olmaya başlarsa sonum tımarhane olur.»
«Gördüğün olay konusunda bir şey yapamayacaksak, bu gece unutalım onu,» dedi Max. «Senin bir içkiye ihtiyacın var.»
«Su içtim.»

«Ben hiç su önerir miyim? Daha etkili bir şey demek istedim.»
Mary gülümsedi. «Sabahın bu soatinde mi?»
«Sabah değil daha. Erken yattık, unuttun mu? Yarım saat ancak[1] uyumuştuk.»
Mary masada duran seyahat saatine baktı. On biri on geçiyordu. «Ben saatlerdir uyuyorum sanmıştım.»
«Dakikalar desen daha doğru. Votkayla tonik?»
«Viski. Eğer sen de içiyorsan.»
Max pencerenin önündeki küçük kahvaltı masasına yürüdü. İçki şişeleri, bardaklar ve buz oradaydı. Cüsse-sine rağmen işinde becerikliydi Max. Vahşi bir hayvanı hatırlatan hareketleri vardı... kaygan... sessiz. İçki hazırlamak bile, Max yapınca, zarif bir hareket oluyordu.
Mary içinden, herkes onun gibi olsa, sarsak kelimesi icat edilmezdi, diye düşündü.
Max gelip yatağın kenarına, onun yanına oturdu. «Tekrar uyuyabilecek misin?»
«Kuşkuluyum.»
«İç haydi.»
Mary viskiyi yudumladı, içki boğazını yaktı.
«Neye kaygılanıyorsun?» diye sordu Max.
«Hiç.»
«Vizyona kaygılanıyorsun.»
«Hiç de değil.»
«Bak, kaygılanmak bir yarar sağlamaz. Ne yaparsan yap, dev pastanın ortasında duran mavi zürafayı düşünme.»
Mary inanmaz bakışlarla ona baktı.
Max sırıttı. «Şimdi neye kaygılanıyorsun?»
«Neye olacak? Pastadaki mavi zürafaya.»
«Gördün mü? Vizyona kaygılanmanı engelledim işte.»
Mary güldü. Max'in öyle ciddi, öyle sert bir yüzü vardı ki, espri yapması şaşırtıyordu.
«Mavi deyince,» dedi Max. «Bu sabahlık sana çok yakışıyor.»
«Daha önce de giydim.»
«Ne zaman giysen soluk kesiyorsun. Kusursuz.»
Mary uzanıp onu öptü. Diliyle onun dudaklarını yokladı, sonra oyuncu bir tavsrla geri çekildi.
«Sana çok yakışıyor. Ama onsuz daha bile güzel olursun.» Max içkisini başucu masasına bıraktı, Mury' nin kuşağının bağını çözdü, önünü açtı.
Mary'nin vücudunda tattı bir ürperti dolaştı. Serin hava çıplak tenini okşadı. Kendini yumuşacık, zayıf hissediyordu. Max'e ihtiyacı vardı.
Max şimdi kanatlıymış gibi hafifleyen kocaman elleriyle onun göğüslerinin kavisini izledi, okşadı, birbirine doğru bastırdı, hafifçe masaj yaptı. Sonra dizüstü doğruldu, Mary'nin göğüslerinin arasını, sonra meme başlarını öptü.
Mary onun başını avuçları arasına aldı, parmaklarını onun gür, parlak saçları arasından kaydırdı.
Alan yanılıyardu Max konusunda.
«Sevgili Max,» dedi.
Max dudaklarını onun gergin karnında gezdirdi, oyluklarını öptü.
Birkaç dakika boyunca Mary'nin mırıltıları yükselip alçaldı, denizin gizemli mırıltısını anımsattı. Sonra Max başını kaldırıp, «Seni seviyorum,» dedi.
«Sev o halde beni.»
Max robdöşambrını çıkardı, yatağa, onun yanına yattı.

* * *

Geceyarısı tatlı bîr yorgunluk içinde birbirlerinden ayrıldılar. Ama etki dağılmış değildi. Mary hâlâ keyifli, gözlerini kapadı, daldı. Bir bakıma kendi vücudunu demin sevişirken olduğundan daha yoğun bir biçimde bilinçlendiriyordu şu anda.

Ama birkaç dakika sonra vizyonun anıları ona geri döndü. Kanh, çarpılmış suratlar. Gözleri kapalı olduğu halde, göz kapaklarının gerisi sanki birer ekrandı. Yalnızca felâketler gösteren bir çift ekran.

Gözlerini açtığında karanlık odada garip hayaller dolaşıyormuş gibi geldi. Max'i rahatsız etmek istememesine rağmen, yatakta kıpırdamamak, dönmemek elinden gelmiyordu.

Sonunda Max ışığı yaktı, «ilaç gerek sana,» dedi, ayaklarını yataktan sarkıttı.

Mary, «Kendim alırım,» diye itiraz etti.

«Sen dur.»

'Bir dakika sonra Max banyodan elinde bir bardak sü ve bir hapla döndü. Mary'ye sık sık gerekiyordu bu hap.

«Belki de içki üstüne yutmak doğru olmaz,» dedi *genç* kadın.

«Viskinin yansını içtin, gerisini bıraktın.»

«Daha önce de votka içmiştim.»

«Votka geçti gitti artık.»

Mary ilacı aldı. Hap boğazına takıldı. İkinci bir yudumla ancak yuttu.

Yatağa yattıklarında Max onun elini tuttu.. Sonunda Mary uyuduğu zaman kocası hâlâ elini tutuyordu.

Kendinden geçerken kendini bir tepeden yuvarlanan topa benzetti, Alan'ın Max konusunda ne kadar çok yakıldığını bir kere daha düşündü.

22 Aralık Salı

«Anaheim polisi.» «Sîz polis misiniz, bayan?» «Ben resepsiy oncu yum.» «Ben bir polisle görüşebilir miyim?» «Şikâyetinizin türü nedir?»
«Şikâyet değil. Bence İşinizi harika yapıyorsunuz.» «Yani,., bir suç mu ihbar edeceksiniz?»
«Emin değilim. Burada çok garip bir şey oldu.» «Adınız nedir?» «Alice. Alice Barnabie.»
«Adresiniz?»

«Peregrine Apartmanı. Euclid Caddesinde. Ben B dairesindeyim.»

«Sizi birine bağlayayım.»
«Ben Çavuş Erdman.»
«Gerçekten çavuş musunuz?»
«Kim arıyor?»
«Bayan Alice Barnabie.»
«Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?»
«Siz gerçekten çavuş musunuz? Sesiniz çok genç.»
«Ben yirmi yıllık polisim, Eğer siz...»
«Ben yetmiş sekiz yaşındayım. Ama bunak değilim.»
«Ben öyle bir şey söylememiştim.»

«O kadar çok kişi biz yaşlılara çocuk muamelesi ediyor ki!»

«Ben etmem. Bayan Barnable. Annem yetmiş beş yaşında ama kafası benden keskin.»
«O halde dediğime inansanız iyi edersiniz.»
«Nedir dediğiniz?»

«Üst katımda hemşirelik yapan dört kız oturur. Başlarının fena halde dertte olduğunu biliyorum. Ama telefon ettiğimde kimse cevap vermedi.»
«Başlarının dertte olduğunu nereden biliyorsunuz?»
«Çünkü küçük tuvolette bir kan gölü var.»
«Kimin kanı? 'Korkarım anlayamadım.»

«Bakın, üst daireye çıkan su boruları duvarın dışından gider. Benim küçük tuvaletin köşesinden yukarı. Aslında ucuz bir yerde oturduğumu sanmanızı istemem. Borular beyaza boyalı, hiç göze çarpmıyor. Bina eski ama kendine göre şık bir binadır. Ucuz veya bayağı hiç değildir. Kendine özgü bir yer işte. Sevgili Charlie'm bana rahatça yaşamama yetecek kadar para bıraktı.»

«Eminim bırakmıştır. Bayan Barnable. Kanı anlatıyordunuz.»

«O borular tavandaki bir delikten yukarı geçiyor. Delik gereğinden biraz fazla geniş. Boruların çevresinde bir santim kadar boşluk kalıyor. Geceleyin o delikten aşağıya kanlar damlamış. Boruları lekelemiş, yerde de yapışkan bir gölcük olmuş.»

«Kan olduğundan emin misiniz? Paslı su olabilir ya da...»

«Şimdi siz de bana çocukmuşum gibi davranıyorsunuz, Çavuş Erdman.»
«Özür dilerim.»

«Kan görünce tanırım. Merak ettiğim... acaba sizden birileri gelip yukarıya bir baksa mı...»

* * *

Devriye polisi Stambaugh ile Pollini dairenin kapısını aralık buldular. Kapının tahtasında kanlı-parmak izleri vardı. Kurumuşlardı.
Stambaugh, «Hâlâ içerde midir dersin?» diye sordu.
«Hiç bilinmez. Beni koru.»

Pollini silahı elinde hazır, içeri daldı, Stambaugh ,onu izledi.

Salonda pahalı eşyalar yoktu ama zevkli döşenmişti. Hasır tipi mobilya ve neşeli yastıklar. Beyaz duvarlarda palmiyeli, manzaralı, yarı çıplak yerlilerin gözüktüğü renkli resimierin çerçeveleri dikkat çekiyordu.

İlk ceset mutfaktaydı. Yeşilli siyahlı pijama giymiş genç bir kadın. Yerde. Sırtüstü. Uzun sarı saçları kan pıhtılarıyla dolu, yere yelpaze gibi açılmıştı. Bıçaklanmıştı kız. Suratına birden fazla tekme yediği de açıktı .

«Tanrım,» dedi Stambaugh.

«Müthiş, ha?»

«Miden bulanmıyor mu?»

«Daha önce de gördüm.»

Pollini musluğun yanındaki taşta duran birtakım eşyaları işaret etti. Bir kâğıt tabak, iki dilim ekmek, bir kavanoz hardal, bir domates, bir paket peynir.

«Önemli mi?» dedi Stambaugh.

«Gece uyanmış. Belki uykusuzluk çekiyordu. Adam geldiğinde, kendine burada yemek hazırlıyormüş. Pek mücadele etmişe benzemiyor. Adam ya onu şaşırttı ya da kız onu tanıdığı için güvendi.»

«Böyle konuşmamız doğru mu?»

«Neden olmasın?»

Stambaugh henüz araştırmadıkları öbür oda kırı işaret etti.

«Katil mi? Çoktan gitmiş o.»

Stambaugh ekip arkadaşına hayranlık duyuyordu. Kendisi Pollini'den sekiz yaş gençti. Altı aylık polisti henüz. Oysa Pollini yedi yıldır emniyette çalışıyordu. Genç adama göre, Pollini'de bir yasa adamına gerekecek her şey vardı. Zekâ da, cesaret de, kaldırım kurnazlığı da.

Hepsinden önemlisi, Polüni işinin kendisini içten içe tedirgin etmesine izin vermeksizin çalışabiliyordu. Parçalanmış cesetler görünce ürpermiyor, hatta en acıklısını, işkence görmüş çocukları bile gördüğünde sarsılmıyordu. Kayadan farksızdı Pollinî.

Stambaugh onu taklit etmeye çalışsa bile, bunca kanı görünce midesi bulanıyordu genellikle.

«Haydi,» dedi Pollini.

Stambaugh'yu hole çıkarıp küçük tuvalete soktu. Orada cırtlak bir ışık, kanlı porselen kaplamaları aydınlatmaktaydı.

«Bu sefer mücadele de var,» dedi Stambaugh.

«Ama fazla sayılmaz. Birkaç saniyede bitmiş.»

Bir genç kadın daha. Üzerinde yalnız külotu vardı. Köşeye doğmamış çocuk pozunda kıvrılmıştı. Göğsünden ve karnından defalarca bıçaklanmış, sırtına ve kalçalarına da bıçak darbeleri inmişti. Elliden çok, yüzden az yara.

Kanlar alî kattan gelen boruların girdiği deliğin oraya göllenmîşti.

«Tuhaf,» dedi Pollini.

«Tuhaf mı?» Stambaugh ömründe böyle kanlı bir olay görmemişti. Bunu hangi hasta zihnin şiddet özlemi yapmış olabilir, anlayamıyordu.

«İkisinin de ırzına geçmeyişi garip.»

«Öyle mi yapmalıydı?»

«Bu tipler genellikle yapar. Yüzde doksan.»

Koridorun kcrşı tarafındaki yedek yatak odasında bozulmuş iki yatak vardı ama ceset yoktu.

Büyük yatak odasında, kapının yanındaki yatakta çıplak bir kızıl saçlı buldular. Gırtlağı kesilmişti.

«Hiç mücadele yok,» dedi Pollini. «Onu uyurken yakalamış. Yine ırzına geçmemiş gibi.»

Stambaugh başını salladı. Konuşamayacak haldeydi.

Büyük yatak odasındaki iki kadın da Katolikti galiba. Belki fazla dindar olmayabilirlerdi, ama inançlarına özen gösterdikleri beliydi.. Bir yığın dinsel eşya yerlere saçılmıştı.

Kızıl saçlının başucu masasında parçalanmış bir haç yatıyordu. Tahta haç dört parçaya bölünmüştü. Alüminyumdan bir Isa heykelciği eğrilmiş, dikenli taç İsa'nın ayaklarına değecek hale gelmişti. Başı da arkaya döndürülmüş. Isa kendi sırtına bakıyordu.

Pollini, «Bu mücadelede olmamış,» dedi, dikkatle baktı. «Katil bunu duvardan almış, bozmak için uzun uzun uğraşmış.»

Kızıl saçlının masasındaki iki küçük dini heykel de kırıktı. Bazı parçaları tebeşir gibi ufalanmış, yerdeki halıya da dökülmüştü.

Pollini, «Adamın Katoliklere karşı bir hıncı var besbelli,» dedi. «Ya da genel olarak dinlere karşı.»

Stambaugh isteksiz adımlarla onun peşinden son yatağa yürüdü.

Dördüncü kadın defalarca bıçaklanmış, tespihle boğulmuştu.

Hayattayken çok güzel olduğu belliydi. Şimdi bile, çıplak ve soğuk, saçian kanlı, burnu kırık, tek gözü şişip kapanmış, yüzü çürük içindeyken bile, hâlâ güzelliğinin izleri belli oluyordu. Sağken mavi gözleri dağ gölleri gibi duru olmalıydı. Saçları yıkanıp taransa gür ve ışıklı olurdu. Uzun, biçimli bacakları, incecik beli, yamyassı karnı, güzel göğüsleri vardı.

Stambaugh hüzünle, onun gibi kadınları sık sık gördüm, diye düşündü. Omuzları dimdik, gururla yürürler. Her adımlarında sevinç vardır.

Pollini, «Hemşireymiş.» dedi.

Stambaugh sandalyedeki beyaz üniformayla kepe baktı, dizleri kesilir gibi oldu.

«Ne oluyor?» dedi Pollini.

Stambaugh kararsızlık geçirdi, hafif öksürüp sesini netleştirdi. «Şey... ablam da hemşire.»

«Bu ablan değil, değil mi?»

«Yok... ama o yaşlarda.»

«Tanıyor musun? Abiania mı çalıştı?»

«Ömrümde görmedim,» dedi Stambaugh.

«O halde neyin var?»

«Bu kızın yerinde ablam olabilirdi.»

«Bana bak, yıkılıp beni yalnız bırakma.»

«Bir şeyim yok. İyiyim.»

«Alışırsın bunlara.»

Stambaugh bir şey demedi.

«Bunun ırzına geçilmiş,» dedi Pollini.

Stambaugh zorlukla yutkundu. Başı dönüyordu.

«Şunu görüyor musun?» Pollini parmağını uzatmıştı.

«Neyi?»

«Kasık tüylerinde. Meni bu.»

«Ya.»

«Acaba önce mi yaptı, sonra mı?»

«Neden önce mı, sonra mı?»

«Öldürdükten.»

Stambaugh hızla büyük banyoya geçti, tuvaletin önüne diz çöktü, kusmaya başladı.

Mide spazmı geçtiğinde, son on dakikada kendisiyle ilgili önemli bir şey öğrenmiş olduğunu anladı. Bu sabah ne düşünmüş olursa olsun, Pollini gibi olmak istemezdi.

7

Max odaya on bir buçukta, Mary giyinmeyi bitirirken döndü. Karısını dudaklarından hafifçe öptü. Sabun, traş losyonu ve pipo tütünü kokuyordu.

«Yürüyüşe mi çıkmıştın?» diye sordu Mary.

«Sen ne zaman uyandın?»

«Bir saat önce.»

«Ben sekiz buçukta kalmıştım.»

«Oysa ben tam on saat uyudum. Sonunda kalkabildiğim zaman sarhoş gibiydim, İlacı içkinin üstüne yutmamam gerekirdi.»
«İhtiyacın vardı.»
«Bu sabahki gibi bir hale gelmeye ihtiyacım yoktu.»
«Şimdi harika görünüyorsun.»
«Neredeydin?»
«Aşağıdaki kahvede. Kızarmış ekmek yedim, portakal suyu içtim, gazeteleri okudum.»
«Dün gece gördüğümle ilgili bir şey var mıydı?»
«Yerel gazetede güzel bir yazı çıkmış. Seninle Barnes'ın birlikte 'Bıçakçıyı yakalayışınızla ilgili. Goldman da hastanede 'kritik durum' listesinden çıkmış.»
«Ben onu demek istemedim. Vizyondaki ölü kadınlar... onlarla itgili bir şey var mı?»
«Gazetelerde yok.»
«Öğleden sonra olacak.»
Max'in yüzünden kaygılı bir ifade geçti. Uzanıp elini Mary'nin omzuna koydu. «Arasıra dinlenmen gerek. Bu seferkini İzleme, Mary. Unut bunu. Lütfen. Hatırım İçin.»
Mary mutsuz bîr sesle, «Unutamam,» dedi. Unutmayı öyle çok isterdi ki!

Kentten ayrılmadan bir dükkâna uğradılar, mikser takımıyla mikrodalga fırını alıp Dan Goidman'a yollattılar.
Daha sonra, Ventura otoyolundan ayrılıp bildikleri bir lokantada yemek yediler. Salata, manîkotti ve bir şişe Robert Mondavi şarabı.
Oturdukları masadan okyanus görünüyordu. Çelik rengi su, titreşimli gökyüzünün yansıması gibiydi. Dalgalar yüksek ve hızlıydı. Kıyıda birkaç martı uçuyordu.
«Eve dönmek hoş olacak,» dedi Max. «'İkiden önce Bel Air'e varırız.»
«Senin sürüşüne bakılırsa çok daha önce de varırız.»
«Beverly Hills'e gider, birkaç saat Noel alışverişi yaparız.»
«Eve vaktinde döneceğimize göre, doğrusu ben ruh doktoruma gitmeyi tercih ederim. Oört buçukta randevum var. Son zamanlarda pek çok randevu atlattım. Alışverişimi yarın yaparım. Hem henüz Noel hediyelerini düşünmedim. Sana ne alacağımı bilmiyorum.»
«Sorununu anlıyorum,» dedi Max. «Her şeye sahip olan bir erkeğim ben.»
«Ya, öyle mi?»

«Elbette. Sana sahibim ya!»
«Sinir bir laf.»
«Ama ben ciddiyim.»
«Beni utandırıyorsun. Kızardım.»
«Hiçbir zaman zor değil seni kızartmak.»
Mary elini kendi yanağına dayadı. «Hissedebiliyorum. Keşke engel olabilsem.»
«İyi ki olamıyorsun. Çok hoş bir şey, Masumiyetinin işareti.»
«Ben mi masumum?»-
«Bebekler kadar.»
«Dün gece beni yatakta hatırlıyor musun?»
«Nasıl unutabilirim?»
«Masumluk bu mu?»
«Yo, o cennet!»
«Gördün mü işte?»

«Hâlâ kızarıyorsun.»
«Şarabını iç de sus.»
«Hâlâ kızarıyorsun.»
«Şaraptandır.»

Mary şakacı, sevgi dolu bir sesle, «Öf, lanet olsun,» dedi.
«Hâlâ kızarıyorsun.»

Mary güldü.

Pencerenin dışında kalın bulutlar denizden doğru gemliyordu.

Kahvelerini içerlerken Mary, «Evlat edinme konusunda ne diyorsun?» diye sordu.

Max başın! yapmacık bir hüzünle iki yana salladı. «Artık kendimize anne baba bulamayacak kadar büyüdük. Bizim kadar kocaman çocuğu kim ister?»
«Ciddi ol,» dedi Mary.
Max ona uzun uzun baktı, sonra kaşığını elinden bıraktı. «Sen gerçekten... İkimizin bir çocuğu evlat edinmemizden mi söz ediyorsun?»

Sesindeki şaşkınlık Mary'ye cesaret verdi. «Aile sahibi olmaktan söz etmiştik,» dedi. «Ben asla kendi çocuğumu doğuramayacağıma göre...»
«Belki doğurursun.»
«Hayır, hayır. Doktor bunu bana açıkça söyledi.»
«Doktorların yanıldığı sık sık görülmüştür.»

«Bu sefer öyie değil.» Mary'nin sesi zor duyulacak kadar hafif çıkmıştı. «İçimde çok şey bozuk. Hiçbir zaman çocuğum olmaz, Max. Hiçbir zaman.»

«Evlat edinmek...» Max bir süre kahvesini yudumla-yıp bunu düşündü, sonra yavaş yavaş sırıtmaya başladı. «Evet Hoş olurdu. Şipşirin bir bebek kız.»
«Ben küçük bir erkek çocuk düşünüyordum.»
«Eh, bu konuda Ödün veremeyiz herhalde.»

«Veririz,» dedi Mary çabucak. «Hem kız, hem erkek, iki çocuk alırız.»
«Her şeyi düşünmüşsün bakıyorum.»

«Ah, Max, bu fikirden gerçekten hoşlandın. Anlıyorum, seziyorum. Evlat edinme kuruluşuna bu hafta başvurursak...»

«Dur bir dakika.» Max'in gülümsemesi soluverdi. «Daha evieneli dört ay oldu. Biraz ağırdan alalım, birbirimizi ve kendimizi daha iyi tanıyalım[1]. Ancak o zaman hazır oluruz çocuk sahibi olmaya.»

Mary uğradığı hayal kırıklığını saklamadı. «O ne kadar sürer?»
«Ne kadar sürerse o kadar sürer. Altı ay... bir yıl.»

«Bak, ben seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Birbirimizi hem seviyoruz, hem de takdir ediyoruz. Zekiyiz, akıllıyız, mantıklıyız, dünya kadar da paramız var. İyi anne baba olmak için daha neyimiz olmalı?»
«Kendimizle barışık olmalıyız. İç huzurumuz olmalı.»
«Artık kavga etmiyorsun. Kendinle barışıksın.»

«Daha yolun yarısındayım,» dedi Max. «Senin de yüzleşmen gereken durumlaı var.»

Mary alacağı cevabı bildiği halde, meydan okurcasına sordu. «Ne gibi?»

«Yirmi dört yıl önce başına gelenle yüzleşmelisin. Hatırlamayı reddettiğin şeyi hatırlamalısın... yediğin dayağın her ayrıntısını... altı yaşındayken o adamın sana yaptığı her şeyi. Bu konuda içinin huzurunu sağlayana, olup biteni kabul edene kadar... kâbus görmeyi sürdüreceksin. O anıları ortaya çıkarıp kabullenmedikçe iç huzurun olmaz.»

Mary başını sallayıp uzun saçlarını omuzlarına doğru savurdu. «Şimdi iyi bir anne olmak için o zaman neler olduğunu hatırlamak zorunda değilim.»
«Bence zorundasın.» -

«Ama, Max, yuvasız, .gelecek konusunda umutsuz öyle çok çocuk var ki! Biz şu anda onlardan iki tanesine...»

Max onun elini sıktı. «Yine Atlas'cıhk oynuyorsun. Mary, seni anlıyorum. Senin içindeki sevgi herkesten fazla. Onu paylaşmak istiyorsun... hayatının anlamı bu senin. Bu fırsatı bulacağımıza da söz verdim. Ama evlat edinmek çok büyük bir adım, O adımı ancak hazır olduğumuz zaman atacağız.»

Mary öfkelenemedi. Gülümsedi, «Kafanın etini yiyeceğim, ondan emin olabilirsin,» dedi.
Max içini çekti. «İnanırım.»

Mary karayolunda hızdan hoşlanmazdı. Dokuz yaşındayken babası ,bir kazada ölmüştü. Olay olduğunda Mary de arabadaydı. Onun gözünde otomobil kalleş bir makineydi.

Yolcu olarak aşırı hıza, ancak direksiyonu Max kullanırken dayanabiliyordu. Komuta onda olunca Mary rahatlıyor, yanından hızla geçen manzara karşısında zevk bile duyabiliyordu. Max onun koruyucusuydu. Onu kolluyor, koruyordu. Onunlayken başına kötü bir şey gelmesine imkân yoktu.

Max de Mercedes'i zorlamaktan zevk alıyor, polise yakalanmamak da hoşuna gidiyordu. Silah koleksiyonundan nasıl zevk alıyorsa, bu arabadan da öyle zevk alıyordu. Direksiyondayken tıpkı sevişirken olduğu gibi aklı hep tek işe dönüktü. Upuzun, tenha bir otoyolda tüm dikkatini altındaki arabaya veriyor, sohbete bile zor vakit ayırıyordu. Yırtıcı kuşları andırıyordu öyle zamanlarda. Gözleri keskin, sessiz, direksiyona abanmış!

O öyle araba sürerken Mary ondaki heyecan ve şiddet tutkusunu hissedebiliyor, nasıl olup da onca kavgaya karıştığını anlayabiliyordu. Garip ama, onun bu yanı korkutmuyordu Mary'yi. Tersine, bundan çok hoşlanıyordu.
Los Angeles'e doğru saatte doksan mil hızla uçtular.

Bel Air'deki on sekiz odalı koca ev, ulu ağaçlarla dolu bahçenin ortasında pek zarif görünüyordu. Dört dönümlük bahçe Mary'nin çok satılan iki kitabının tüm parasını götürmüştü ama yine de pişman değildi burayı aldığına.

Kıvrılarak gelen bahçe yoluna parkettiklerinde, Em-met Churchill onları karşılamaya çıktı. Kır saçlı, düzgün bıyıklıydı. Altmış yaşına gelmişti ama yüzünde hiç kırışık yoktu. Hizmetkârlık yaşamı Emmet'e de, karısına da zor gelmemişti. «Yolculuk iyi geçti mi. Bay Bergen?»

«İyiydi,» dedi Max. «Bir mil kadarını yüz yirmiyle geldim, Mary bir kere bile bağırmadı.»
«Ben olsam bağırırdım,» dedi Emmet.

Mary bahçede bir Mercedes daha görmeye hazırlamıştı kendini. «Alan gelmedi mi daha?»

«Gelip temiz elbiseler aldı. Ama tatile bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu.»

.Mary hayal kırıklığına uğramıştı. Onunla konuşmak için bir fırsat daha bulmayı, sabrederlerse Max'le ikisinin geçinebilecekleri konusunda onu ikna etmeyi ummuştu. «Anna nasıl?» diye sordu.

Emmet, «Daha iyi olamaz,» dedi. «Sabah arayıp bugün döneceğinizi söylediğinizde hemen yemeği planlamaya başladı. Hâlâ mutfakta.»

«;Max hazırlanınca Beverly Hills'e gidip alışveriş yapacak,» dedi Mary ona. «O gitmeden Mercedes'ten bavulları almak istersin herhalde.»

«Hemen alayım.»

Mary ön kapıya doğruldu. «Benim arabayı da garajdan çıkarır mısın? Dört buçukta Dr. Gauvel'Ie randevum var, hemen...»

Adam ona **doğru geliyordu, acımasız, güçlü bir darbe, bıçak midesine girerken çelik kıvrılıp dömlü, eti yırtıldı, kanlar fışkırdı, sancı volkan gibi patfodı, bir karanlık onu sardı, sardı...**

Max onu yatağa yatırırken Mary kendine geldi. Max'e sarıldı. Titremesi kesilmiyordu.
«İyi misin?» .
«Sarıl baha,» dedi Mary.
Max sarıldı. «Yavaş. Sakin ol şimdi.»
Mary onun kalbinin güçlü, telaşsız atışını hissedebiliyordu. Bir süre sonra, «Susadım,» dedi,
«O kadar mı? Canın yanmadı mı? Doktor çağırayım mı?»
«Bana su **ver.»**
«Bayıldın.»
«Şimdi iyiyim.»
Max elinde suyla banyodan döndüğünde, onun doğrulup oturmasına yardım etti, suyu ağzına tuttu, bardağı eğdi. Mary hasta bir çocuk gibi içiyordu: Bitirince Max, «Ne oldu?» diye sordu.
Mary yastıklara yaslandı. «Beklemediğim bir vizyon daha,» dedi. «Ama... daha öncekilerin hepsinden farklı.»
Rengi solmuş olmalıydı. Max, «Sakin ol,» dedi. «Geçti artık.»
Harika görünüyordu Max. İri, güvenilir.
Mory biraz sakinleşti. Bir bakıma, Max öyle söylediği için sakinleşti.
«Olayı yalnız görmekle kalmadım, Max. **Hissettim.** Bir bıçak. Bana saplanan, beni parçalayan bir bıçak...»
Elini kendi karnına dayadı. Yara yoktu. Çürük de yoktu. Eti duyarlı bile değildi.
«Şunu iyi anlayalım,» dedi Max. «Kendini bıçaklanıp öldürülürken mi gördün?»
«Hayır.»
«Ne gördün?»
Mary ayağa kalktı, Max ona destek olmaya gelirken uzaklaşması için işaret etti, pencereye yürüyüp bahçedeki on yedi metrelik havuza, çevredeki ağaçlara, Churchill'lerin oturduğu küçük eve baktı. Normal zamanda bu zenginlik göstergeleri onu daha da çok rahatlatırdı. Ama bu sefer etkisi olmadı. «Bir başka kadın gördüm. Ben değildim, Ama acısını kendi vücudumdaymış gibi hissettim.»
«Bu daha önce hiç olmamıştı.»
«Bu sefer oldu.»
«Böyle bir deneyim yaşayan başka öngörücü duydun mu? Hurkos? Croiset? Dykshoorn?»
«Hayır.» Mary pencereye arkasını döndü. «Ne demek bu? Bana ne olacak?»
«Sana bir şey olmayacak.» Max onun hasta olmadığını anlayınca, gördüğü vizyonu hatırlatacak yumuşak sorulara yöneldi. «Bu gördüğün olay... olup bitmiş mi?»
«Hayır.»
«Bıçaklanacak kadın... dün geceki kâbusta gördüklerinden biri mi?»
«Hayır. Yeni biri.»
«Yüzünü iyice gördün mü?»
«Gördüm, Ama kısacık bir süre.»
Mary pencerenin yanındaki yüksek arkalı koltuğa oturdu. Kadife kolluklara dayadığı elleri bembeyaz görünüyordu. Işıklı gibi. Kendini de havadan hafif hissediyordu zaten. Varlığı soyutmuş gibi... solup yok oluyormuş gibi.
«Nasıl biriydi bu kadın?» diye sordu Max.
«Güzel.»
«Sac rengi?» Max odada dolaşıyordu.
«Koyu.»
«Gözler?»
«Yeşil veya mavi.»
«Genç mi?»
«Evet. Ben yaşlarda.»
«Adını görebildin mi?»
«Hayır. Ama sanırım onu daha önce gördüm.»

«Dünkülerden biri için de öyle demiştin.»
Mary başını evet anlamında salladı.
«Onu tanıdığını sanmana sebep ne?»
«Bilemiyorum. Yalnızca bir duygu.»
«Olay yeri dün gecekiyie aynı mı?»
«Hayır. Bu kadın... bir güzellik salonunda öldürülecek.»
«Saçını yaptırırken mi?»
«Evet. Berber erkek.»
«Ona ne olacak?»
«O da ölecek.»
«Başka kaç kişi?»
«Bir kadın daha.»
Birkaç saniyelik psişik görüntüler arasında oldukça çok şey hissetmişti. Ama her sözü söylerken, kadına saplanan bıçağı nasıl hissettiğini hatırlıyordu.
«Dükkânın adı ne?» diye sordu Max.
«Bilmiyorum.»
«Yeri neresi?»
«Buraya yakın.»
«Orange yöresi mi yine?»
«Evet.»
«Hangi kent?»
«Bilmiyorum.»
Max içini çekti, onun karşısındaki koltuğa oturdu. «Katil dün gece gördüğünle aynı mı?»
«Ona kuşku yok.»
«Demek tekrar tekrar yapıyor. Bir psikopat. Toplu katliamcı. Bir yerde dört beş kişi öldürecek, sonra bir başka yerde üç daha.»
«Bu yalnızca işin başlangıcı olabilir,» dedi Mary alçak sesle.
«ıNasıl biri?»
«Hâlâ bilmiyorum.»
«İri yarı mı, ufak tefek mi?» -
«Bilmiyorum.»
«Adı ne?»
«Keşke bilseydim.»
«Genç mi, yaşlı mı?»
«Onu büe bilmiyorum.»
Odanın havası boğucuydu. Öyle havasızdı ki, neredeyse kokuyordu. Mary kalkıp pencerelerden birini açtı.
Max, «Adamın görünüşünü canlandıramıyorsan, iki vizyonda da katilin aynı olduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu.
«Biliyorum, o kadar.»
Mary oturdu, yüzünü pencereye döndü.
İçi boşalmış gibi, çok hafif hissediyordu kendini. Rüzgâr bile uçurabilirdi onu. Davetsiz vizyonlar enerjisini emip tüketmişti. Bunlar sık sık gelirse dayanamazdı. Hele bir ömür boyunca, hiç dayanamazdı.
Çok geçmeden, Dorothy gibi kasırgaya, hortuma da ihtiyacım kalmayacak, diye düşündü. Hava biraz üfürdü mü, beni Oz'a taşımaya yetecek.
Max, «Öldürmesini engellemek için ne yapabiliriz?» diye sordu.
«Hiçbir şey.»
«O halde aklımızdan çıkaralım şimdilik o adamı.»

Mary kaşlarını çattı. «Kendimi ne zaman en kötü hissediyorum, biliyor musun? Yaşamak istemeyecek kadar bozulduğum zamanlar ne zaman, bilmek ister misin?»

Max bekledi.

Mary ellerini kucağına koymuş otururken parmaklan birbiriyle savaşıyordu. «Korkunç bir şeyin olacağını bildiğim, ama nasıl engelleyeceğimi bilemediğim zamanlar. Madem bende bu güç var, neden yanında başka bazı güçler de yok? Neden bu işi bir televizyon alıcısı gibi açıp kapayamıyorum? Neden en çok görmek istediğim zaman görüntü bulutlanıyor? Bu eziyet benim kaderim mi? Kötü bir şaka mı bu? Ben net göremiyorum diye bir yığın insan ölecek. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!» Ayağa fırladı, televizyona yürüdü, seti açtı, kapadı, açtı.
kapadı, açtı, kapadı. Düğmeye kıracak kadar hızlı bastırıyordu.

Max, «Vizyonlarda gördüklerin yüzünden kendini sorumlu hissedemezsin,» dedi.
«Ama ediyorum.»
«Bundan vazgeçmen gerek.»
«Geçmem. Gegemem.»

ıMax kalkıp ona yaklaştı, uzanıp elini televizyonun düğmesinden çekti. «Gidip kendine çekidüzen versene. Biraz alışveriş edelim.»
«Ben gelmem. Dr. Cauvel'le randevum var.»
«Ona daha iki buçuk saat var.»

«Alışveriş edecek durumda değilim,» dedi Mary. «Sen git. Ben yarın çıkarım.»
«Seni burada yalnız bırakamam.»
«Yalnız değilim. Anna ile Em met burada.»
«Arabayı kendin kullanamazsın?»
«Neden o?»
«Direksiyondayken bir kriz daha gelirse?»
«Ha! Eh, o halde Emmet götürür beni.»
«Doktora gidinceye kadar ne yapacaksın?»
«Köşe yazısını yazarım.»

«Gazeteye daha geçen hafta koca bir 2arf yolladık. Programın yirmi yazı ilerisindeyiz.»

Mary kendini hiç de iyi hissetmediği haide, konuyu hafife alıyormuş gibi konuşmayı başardı.
«Yirmi ilerdeyiz,, çünkü on beşini sen yazdın. Benim de payıma düşeni yapma zamanım geldi.
Yirmi bir ilerde olmaktan bir zarar geimez.»

«Masamda Kuzey Carolina'lı bîr kadınla ilgili malzeme var. Doğmamış çocukların cinsiyetini, anneye dokunmakla anlayabiliyormuş. Duke Üniversitesinde kadını inceliyorlar.»
«O halde onunla ilgili bir yazı yazarım.»
«Eh, eğer eminsen,..»

«Eminim. Şimdi hemen fırla, Gucci'ye, Giorgio'ya, French Corner'e, Juel Park'a, Courreges'e, Van Cleef'e, Arpels'e git, Noel için bana nefis şeyler al.»

Max gülmesini engellemeye çalışarak, «Ama ben Wooiıworth'dan bir şey beğenmiştim bile,» dedi. (*)

Bu şakaya Mary de katıldı. «Demek öyle. O halde ben de sana hediye olarak Mac Donalds hamburger çekleri veriyorum diye kızmazsın.»

Max üzülmüş gibi yaptı. «Eh, belki de Woolworth'dan alacağımın yanına yakışan bir şey aramak için Gucci ile Edvvards Lowell'e uğrarım.»

Mary sırıttı. «Öyle yap. O zaman ben de belki bu gece kanepe yerine bu yatakta yatmana izin veririm.»
Max gülerek onu öptü.
«Immmmmm,» dedi Mary. «Bir daha.»

Sevildiğini biliyordu. Geçmiş birkaç günün dehşetini gideren de bu duyguydu.

(*) Woolworth: En ucuz eşyaları satan mağazalar zinciri.

Doktor Cauvet'in muayenehanesinin en dikkati çeken özelliği, krom ve cam dolaplarda sergilenen yüzlerce cam köpek bibloydu. Bu köpeklerden hiçbiri Mary'nin elinden büyük boyda değildi. Çoğu çok daha küçüktü. Mavi köpekler, turuncu, sarı, mor, yeşil köpekler, saydam köpekler, çizgili köpekler, puanlı köpekler. Üfleme camdan yapılmış olanlar da, sert camdan yontulmuş olanlar *öa* vardı. Kimi yatıyor, kimi oturuyor, kimi ayakta duruyor, kimi uzanıyor, kimi koşuyordu. Baseler, tazılar, kangallar, Alman çobanlan, pekinaalar, teriyeler, Saint Bernard'lar, daha da düzinelerce cins! Yanında yavrularıyla bir dişi köpek, müzik aletleri çalan bir köpekler grubunun gösterisini seyreder gibi duruyordu. Bu sessiz hayvanat bahçesinde, nırlayan öfkeli biblolar da vardı. Köpek suratlı şeytanlar bile vardı çatal dilleriyle.

Camlar doktorun da en dikkati çeken yanıydı. Kapkalın camlı gözlük takıyor, o camlar gözlerini olağanüstü büyük gösteriyordu. Kısa boylu, atletik yapılı, üstüne başına olağanüstü özen gösteren biriydi. Gözlüğünün camları bir an bile kirli olmazdı. Habire siler, cilalardı onları.

Mary'yte doktor odanın ortasındaki katlanabilen masanın başına karşılıklı oturdular.

Doktor bir deste iskambili karıştırdı, on tanesini kapalı olarak, tek sıra halinde masaya dizdi.

Mary on beş santim çapında tel çemberi sapından tutup eline aidi, kâğıtların üzerinde ileri geri gezdirdi. Çember, sanki görünmez eller çekiyormuş gibi, iki kere masaya doğru alçaldı. Bir dakikaya yakın zaman geçtikten sonra Mary çemberi elinden bıraktı, on kartın ikisini işaret etti. «Bunlar en büyük iki kart.»

«Nedir onlar?» diye sordu Cauvel.

«Biri as olabilir.»

«Hangi cins?»

«Bilemiyorum.»

Doktor kartları açtı. Sinek ası, kupa kızı.

Mary sakinîeştî.

Dcktor öteki kartları da açtı. Onların en büyüğü valeydi.

«İnanılmaz.-» dedi adamcağız. «Denediğimiz testlerin en zorlarından biri bu. Ama on kere denesek, dokuzunda doğru biiiyorsun. Las Vegas'a gitmeyi düşündün mü sen, hiç?»

«Yirmi bir masalarında kasayı iflas ettirmeye mi?»

«Neden olmasın?»

«Kartları masaya dizer, çember kullanmama da izin verirlerse, başarırım.»

Doktorun tüm hareketleri ve ifadeleri gibi, gülümsemesi de ekonomik... ufacıktı. «Pek bırakmazlar,» dedi.

Son iki yıldır Mary'nin Salı ve Cuma randevuları saat dört buçukta başlayıp altıda bitiyordu. Cauvel'in son hastası Mary oluyordu o günlerde. Sürenin ilk kırk beş dakikası boyunca Mary birtakım duyu dışı sezgi deneylerine katılıp yardımcı oluyordu, Doktor bir meslek dergisinde o konuda bir dizi yazı yayınlayacaktı. İkinci kırk beş dakika ise Mary'nin tedavi seansıydı. Doktor ondan ücret almıyor, hizmetini Mary'nin yardımlarına karşılık sayıyordu.

Aslında Mary'nin parası tedaviye rahat rahat yeterdi Bu anlaşmayı kabul etmesi, testler onu ilgilendirdiği içindi.

«Brandy?» diye sordu doktor.

«Lütfen.»

Adam kalkıp her ikisi için Remmy Martin doldurdu.

Oyun masasından kalkıp, yuvarlak bir sehpanın iki yanındaki koltuklara geçtiler.

Cauve! hastalarına Standard teknikler uygulamazdı. Üslûbu Kendine özgüydü. Mary onun sakin, dostça yaklaşımından hoşlanıyordu.

«Nereden başlamak istersin?» diye sordu doktor.

«Bilmem.»

«Düşün, karar ver.»

«Hiç başlamak istemiyorum.»

«Hep böyle dersin, sonra da başlarsın.»

«Bugün istemiyorum. Burada böyle oturmak istiyorum.»

Doktor başını salladı, içkisini yudumladı.

Mary, «Neden sana hep böyle zorluk çıkarıyorum?» diye sordu.

«Ona ben cevap veremem. Kendin verebilirsin.»
«Neden istemiyorum seninle konuşmayı?»
«Yo, konuşmayı istiyorsun. Yoksa şu anda burada olmazdın.»
Mary kaşlarını çattı. «Başlamama yardım et.»
«Buraya gelirken yoida ne düşünüyordun?»
«O başlama noktası değil.»
«Bir dene.»
«Şey... ben neyim diye düşünüyordum.»
«Neymişsin?»
«Öngörücü.»
«E, ne olmuş?»
«-Neden ben? Neden başkast değil?»
«Bu konudaki başta gelen araştırmacılara göre, hepimizde birtakım paranormal yetenekler varmış.»
«Belki,» dedi Mary. «Ama çoğu insanda bendeki kadar yok.»
«Potansiyelimizi bilemiyoruz da ondan. Duyu dışı sezgilerini kullanmanın yolunu pek az insan keşfedebilmiş.»
«Ben niye keşfetmişim peki?»
«Öngörücülerin hepsi yeteneklerini keşfetmeden önce kofalarından bir yara almış olmuyorlar mıydı?»
«Peter Hurkos için doğru,» dedi Mary. «Diğer bazıları için de. Ama hepimiz için değil.»
«Ya sen?»
«Kafadan yara mı? Hayır.»
«Nasıl hayır? Bal gibi evet»
Mary içkisini yudumladı. «'Ne güzel bir lezzet!»
«Altı yaşındayken yaralandın. Buna birkaç kere değindin, oma etraflıca anlatmayı hiç istemedin-»
«Şimdi de istemiyorum.»
«İstemen gerek,» dedi Cauvel. «İsteksizliğinin kanıtladığına göre...»
«Bugün çok fazla konuşuyorsun.» Mary'nin sesi yüksek ve sertti. «Sana dinlemen için para veriyorum.»
. «Bana hiç para vermiyorsun.» Doktor yine her zamanki gibi sakindi.
«Şu anda buradan çıkıp gidebilirim.»
Adam gözlüğünü çıkarıp mendiliyle silmeye koyuldu.
Mary devam etti. «Ben olmasam, ruh hekimleri arasında yükselmene yardım edecek o yazı dizisini hazırlayamazsın.» Ademin bu sakinliği sinirine dokunuyordu.
«Yazılar o kadar önemli değil. Çıkıp gitmeyi o kadar istiyorsan, hemen yap. Anlaşmamıza son verelim mi?»
Mary kendini koltuğa bıraktı. «Özür dilerim.» Sesini pek ender yükseltirdi. Bağırmak onun huyuna hiç uymuyordu. Yanakları kızarmaya başlamıştı.
Doktor, «Özür dilemene gerek yok,» dedi. «Ama anlaman gerek. Yirmi dört yıl önceki o deneyim senin sorunlarının kökünü oluşturuyor olabilir. Uykusuzluklarının, zaman zamon gelen derin depresyonlarının, kaygı krizlerinin gerisinde o yatıyor olabilir.»
Mary kendini pek halsiz hissediyordu. Gözlerini yumdu. «O konuyu konuşmamı mı istiyorsun?»
«İyi bir fikir oiurdu.»
«Başlamama yardım et»
«Altı yaşındaydın.»
«Altı...»
«Babanın o sıra parası vardı.»
«Sol bol vardı.»
«Küçük bir malikânede oturuyordunuz.»
«Elli dönüm,» dedi Mary. «Her yanının manzarası güzeldi. Daimi çalışan maaşlı bir... maaşlı bir...»
«Bahçıvan.»

«Bahçıvan,» dedi Mary. Artık kızarmıyordu. Yanakları buz gibiydi. Elleri de buz kesilmişti.
«Adı neydi?»
«Hatırlamıyorum.»
«Hatırlıyorsun.»
«Berton Mitchell.»
«Onu sever miydin?»
«Başlangıçta evet.»
«Bir keresinde sana takıldığını, alay ettiğini söylemiştin.»
«Şakadan. Bana bir de isim takmıştı.»
«Ne takmıştı?»
«Contrary. {*) Gerçek adımmış gibi öyle çağırırdı beni.»
«Öyle miydin?»
«Hiç değildim. Şaka yapıyordu. Aslında bir çocuk şarkısından almıştı bunu. 'Mary, Mary, quite contrary,' diye bir şarkı.»
«Berton Mitchell'i sevmekten ne zaman vazgeçtin?»
Mary'nin canı evde Max'le yalnız olmak istiyordu. Onun kollarını kendisine sarılmış gibi hayal ediyordu.
«Onu ne zaman sevmez oldun, Mary?»
«O Ağustos günü.»
«Ne oldu?»
«Biliyorsun.»
«Evet, biliyorum.»
«Eh, o halde...»
«Ama bu konuyu en başından almadıkça hiç ilerleyemiyor uz.»
«İlerlemek istemiyorum.»
Doktor ödün vermiyordu. «Sen altı yaşındayken, o Ağustos günü ne oldu?->
«Son zamanlarda yeni cam köpekler aldın mı?»
«Berton Mitchell o Ağustos gününde sana ne yaptı?»
«Irzıma geçmeye çalıştı.»

* * *

Erken bastıran kış akşamında saat altıydı. Hava serin ve canlandırıcıydı.
Arabayı kafenin önünde bırakıp kaldırımdan kuzeye doğru yürüdü. Trafiği arkasına almıştı.

(*) Contrary: Bir şeyin tersi, zıttı. Bazen 'aksi' anlamında kullanılır.

Bir cebinde bıçak, öbür cebinde tabanca vardı. Elleri iki silahı da kavramıştı. Pabuçları gıcırdıyordu.

Geçen arabaların rüzgârı onu yalıyor, saçlarını karıştırıyor, pardesüsünün eteklerini bacaklarına yapıştırıyordu.

Güzellik Merkezinin adı «Kuaför Bugün»dü. Anacaddede, küçük bir binadaydı. Santa. Ama kent sınırının hemen kenarında. Yapmacık damı, kurşun parmaklıklı pencereleri, alçı süslü duvarlarıyla bina İngiliz köy evlerini andırıyordu. Bir tek önündeki ışıklandırma dışında. Bir de, tabii pembelî yeşilli renklere boyanmış olması dışında.

Hep işyerleriyle dolu bir yerdi bu yöre. Benzinciler, sandviççiler, emlak komisyoncuları, bir yığın küçük dükkân. Hepsi de neon ışıklar içinde, palmiyeler arasında, çalılarla çevrelenmişti. Kuaför Bugün'ün güneyinde bir oto galerisi vardı. Sıra sıra şık arabalar yanyana dizilmiş, karanlıkta durmaktaydı. Civa buharlı sokak lambalarının ışığı bir tek ön camlarla nikelajları parlatıyordu. Dükkânın kuzeyinde üçlü ekranlı bir sinema, onun ilerisinde bir alışveriş merkezi vardı.

Kirli bir Cadillac'la pırıl pırıl bir Triumph, kuaförün park yerinde yanyana beklemekteydi.

Yoldan sapıp park yerine girdi, arabaların arasından geçti, binanın kapısını açıp içeriye girdi.

Daracık ön salon, kadınların randevu saatleri gelinceye kadar vakit öldürdükleri yerdi. Hah mor ve tüylü, koltuklar cırtlak san, perdeler beyazdı. Sehpalar, tablalar, dergilerde vardı. Ama akşamın bu geç saatinde, bekleyen müşteri kalmamıştı.

Odanın dip tarafında morlu beyazlı bir tezgâh göze çarpıyordu. Üzerinde yazar kasa durmaktaydı. Boyalı san saçlı bir kadın, kasanın başında, bir sandalyeye oturmuştu.

Kadının arkasındaki perdeli kapıdan dükkânın iç kısmına geçiliyordu. Fon makinesinin sesi gelmekteydi oradan, OfKeli arı vızıltılarını andırır bir ses.

Sarışın kadın, «Kapalıyız,» dedi.

O duymamış gibi tezgâha yürüdü.

Kadın, «Birini mi arıyorsunuz?» diye sordu.

O cebinden tabancayı çıkardı. Elindeki ağırlıktan hoşlandı. Adalet gibi bir duygu.

Kadın bir tabancaya, bir onun gözlerine baktı, dudaklarını yaladı. «Ne istiyorsunuz?»

O konuşmadı.

Kadın, «Durun bir dakika,» dedi.

O tetiği çekti. İçerdeki fön gürültüsü, patlama sesini bir dereceye kadar boğdu.

Kadın sandalyeden düştü, kalkmadı.

Fön makinesi sustu. İç odadan biri, «Tina?» diye seslendi.

O öien kadının çevresinden dolaştı, perdeyi açıp içeriye yürüdü.

İçerdeki dört koltuktan üçü boştu. Günün son müşterisi dördüncü koltukta oturmaktaydı. Genç ve güzeldi. Teni inanılmayacak kadar düzgün, krem gibi, nefis bir renkteydi. Saçları düz ve ıslaktı.

Kuaför tıknaz, kel kafalı, pos bıyıklı bir adamdı. Üzerine mor bir iş gömleği geçirmiş, göğsüne 'Kyle' diye. adını işletmişti. Sarı iplikle.

Kadın içine derin bir soluk çekti ama bağıracak cesareti bulamadı.

Kyle, «Kimsin sen?» diye sordu.

O Kyle'a iki el ateş etti.

* * *

«Babam o gün evde yoktu,» dedi Mary. «Ya annen?»

«O evdeydi. Yine her zamanki gibi sarhoştu.»

«Ağabeyin?»

«Alan odasında model uçaklarıyla uğraşıyordu.»

«Bahçıvan Berton Mitcheli?»

«Karısıyla oğlu bir haftalığına bir yere gitmişlerdi. Mitcheli beni oturduğu eve götürdü, içeri girmem için kandırdı.»

«Neredeydi evi?»

«Arazimizin ucunda bir yerde. Küçük bir evdi. Bana sık sık, orada cinlerin de kendi ailesiyle birlikte yaşadığını söylerdi,»

Korkunç bir güç vücudunun her yanından bastırıyordu. Deriden kanatlar onu sarmış gibi geliyordu Mary'ye. Adaleli kanatlar... ondan sıcaklık çeken, sıka sıka canını çıkarmaya hazırlanan kanatlar.

«Devam et» dedi Cauvel.

Mary'nin vücut sıcaklığı, termometrenin cıvası gibi hızla düşüyordu. Buz kesilmişti. Cam gibi. Gevrek. Kırılmaya hazır. «Biraz daha konyak verir misin?»
«Anlatmayı bitirdiğin zaman,» dedi Cauvel.
«Bu konuda yardıma ihtiyacım var.»
«Ben yardıma hazırım, Mary.»
«Anlatırsam... canımı yakar.»
«Kim? Mitcheli mi? Buna inanıyor olamazsın. O öldü biliyorsun. Çocuklara saldırıdan, cinayete teşebbüsten suçlu bulundu. Hücresinde kendini astı. Burada bir tek ben. varım. Kimsenin sana bir şey yapmasına izin vermem.»
«Onunla yalnızdım.»
«Sesini çıkar, zor duyuyorum.»
«Onunla yalnızdım,» dedi Mary* tekrar. «O... bana... dokundu..., kendini açıp gösterdi.»
«Korktun mu?»
«Evet.»
Baskı çok yoğun, dayanılmaz, giderek artan türdendi..
Cauvel konuşmadı. Mary devam etti. «Korktum, çünkü... bazı şeyler yapmamı istiyordu.»
«Nasıl şeyler?»
Buranın havası kokuyor gibiydi. Oysa odada yalnızca Mary'yle doktor vardı. Mary yine de iğrenç bir yaratığın dudaklarını kendininkilere dayamış, ciğerine hava üf-Jemekte olduğunu hisseder.gibiydi.
«İçkiye ihtiyacım var,» dedi.
«İhtiyacın bana bunları anlatmak. Her ayrıntıyı hatırlamak. Olayı sonuna kadar açmak. Neler yapmanı istedi?»
«Yardım et. Yol göster bana.»
«Seninle cinsel ilişkide bulunmak istedi değil mi?»
«Emin değilim.»
Mary'nin elleri uyuşuyordu. İpler kesiyordu sanki ellerini. Ama ip falan yoktu,
«Ağız seksi mi?» diye sordu Cauvel.
«Ama yalnız o da değil.»
Ayak bilekleri uyuşmuştu. Varolmayan ipleri hissediyordu hep. Ayaklarını kıpırdattı. Kurşun gibi olmuştu ayakları.
«Başka ne yapmak istedi?» diye sordu Cauvel.
«Hatırlamıyorum.»
«İstersen hatırlarsın.»
«Hayır. Gerçekten, hatırlayamıyorum. Yapamıyorum.»
«Başka ne yapmanı istedi?»
Hayalî kanatların kucaklayışı öyle boğucuydu ki, soluk alması zorlaşmıştı. Havayı dövüp duruyordu kanatlar. •Sesini duyabiliyordu Mary... **fujyta-fuiyta-fuiyta...**
Mary ayağa kalktı, koltuktan uzaklaştı.
Kanatlar onu hâlâ tutuyordu.
Cauvel, «Başka ne yapmanı istedi?» diye sordu.
«Korkunç bir şey. Adî ağıza alınmaz bir şey.»
«Bir tür seks mi?»
Furyta-f uiyto-fuiyta...

«Yalnız seks değil. Daha fazla.»
«Neydi?»
«Pis. Kirli.»
«Ne bakıma?»
«Gözler bana bakıyor.»
«Mitchell'in gözlen mi?»
«Onun değil.»
«Kim o halde?»
«Hatırlayamıyorum.»
«Hatırlarsın.»
Fuiyta-furyta...
«Kanatlar,» dedi Mary.
«Halatlar mı? Yine sesin fazla alçaldı.»
«Kanatlar,» diye tekrarladı Mary. «Kanatlar.»
«Ne demek istiyorsun?»

Mary titriyor, sarsılıyordu. Dizleri boşalacak diye korkuyordu. Koltuğa döndü. «Kanatlar. Kanat çırpma seslerini duyuyorum. Kanatları **hissediyorum.»**
«Yani Mitchell evde kuş mu besliyordu?»
«Bilmiyorum.»
«Papağan olmasın?»
«Bilemem.»

«Hatırlamaya çalış, Mary. Düşüncenin ardını bırakma. Daha önce kanattan hiç söz etmemiştin. Bu önemli.»
«Kanatlar her yandaydı.»
«Kanatlar mı her yandaydı?»
«Her yanımda. Minik kanatlar.»
«Düşün. Ne yaptı adam sana?»

Mary bir süre sessiz kaldı. Baskı biraz hafiflemeye başlamıştı. Kanat seslen hafifledi.
«'Mary?»

Sonunda,, «Hepsi o kadar,» dedi. «Başka bir şey hatırlayamıyorum.»
«O anıları serbest bırakmanın bir yolu var.»
«Hipnotizma mı?» diye sordu Mary.
«İyi sonuç veriyor.»
«Sen hatırlamaya korkuyorum.»
«Hatırlamamaktan korkman gerekir.»
«Hatırlarsam ölürüm.»
«Gülünç bu. Sen de biliyorsun.»

Mary saçlarını yüzünden kaldırdı, doktorun hatırı için kendini zorlayıp gülümsedi. «Artık kanat seslerini duymuyorum. Dokunuşlarını da hissetmiyorum. Kanatlardan konuşmak zorunda değiliz artık.»

«Zorundayız bal gibi.»

«Kanatlardan söz etmeyeceğim, Allah kahretsin!» Başını hırsla iki yana salladı. Kendi inadı kendini de şaşırtıyor, korkutuyordu. «Bugün konuşmayacağım en azından.»

Cauvel, «Pekâlâ,» dedi. «Bunu kabul ettim. Konuşmaya ihtiyacım yok demekle aynı şey değil bari.» Tekrar gözlük camlarını silmeye koyuldu. «Hatırlayabildiklerine dönelim. Berton Mitchell seni dövdü.»

«Herhalde dövmüş olmalı.»

«Onun evinde mi bulundun?»
«Evin salonunda.»
«Kötü dayak yemiştin, değil mî?»
«Evet.»
«Daha sonra da... o yaptı dedin.»

«Ama olayın oluşunu hatırlamıyorum. Acıyı hatırlıyorum. Korkunç bir acıydı. Ama bir anlık.»
«İlk tokatla bayılmış olabilirsin.»

«Herkes öyle dedi. Bana bayıldıktan sonra da vurmuş olmalı. Ona uzun süre karşı

koyamazdım. Ufacık kızdım.»
«Bıçak da mı kullandı?»
«Her yanım kesikti.»
«Hastanede ne kadar yattın?»
«İki haftadan fazla.»
«KAÇ dikiş atıldı yarana?» «Toplam yüzden fazla.»

* * *

Kuaför salonu şampuan, krem ve kolonya kokuyordu. Oysa o... kadının ter kokusunu bile alabiliyordu.

Yerlerde kesik saçlar vardı. Kadına doğru yürürken saçlar çevrelerinde uçuştu.

Kadın ona tepki göstermeyi reddetti. Onu selamlamadı da, mücadele de etmedi. Yerde öylece yattı. Gözleri ölü gözü gibiydi.

Bu yüzden kadından nefret etmiyordu. Aslında kadınlarında pek ihtiras aramazdı. İlk birkaç ay için yeni bir sevgilinin istekliliği, seks konusunda gösterdiği heves belki dayanılabilecek bir şeydi. Kısa bir süre için şefkat göstermeyi o da başarırdı. Ama ilk birkaç aydan sonra, kadınlarda korku görmeye ihtiyaç duyardı. Doruğa ulaşmasını ancak bu sağlardı. Kendisinden ne kadar korkar->.. larsa onlan o kadar çok severdi.

Kadının üzerinde yatarken yüreğinin delice vuruşla-
rını, o vuruşların korkunun etkisiyle giderek hızlanışını *i* hissediyor, bu ona heyecan veriyordu. O da hareketlerini | hızlandırdı.

*** * ***

«Mitchell'in birkaç yumruğu da kafana indi,» dedi Cauvel.

«Suratım çürük içindeydi. Babam bana 'yamalı bebeğim' demeye başladı.»
«Beyin sarsıntısı falan geçirdin mi?»

«Sözü nereye getirmeye çalıştığını anlıyorum,» dedi Mary. «Ama hayır, beyin sarsıntısı olmadı. Eminim.»
«Vizyon görmeye ne zaman başladın?» «Aynı yılın sonlarına **doğru.»**

«Birkaç dakika önce Dana, niçin öngörücü olmaya ben seçildim, diye sordun. Eh, aslında bunun pek öyle esrarengiz bir yanı yok. Tıpkı Peter Hurkis olayında olduğu gibi, senin de psişik yeteneklerin ciddi bir kafa hasarından sonra başlamış.»
«Yeterince ciddi sayılmaz.»

Doktor gözlük camlarını silmeyi kesti, gözlüğü gözüne taktı, irileşen gözleriyle Mary'yi dikkatle inceledi. «Acaba büyük bir psikolojik şok da psişik yetenekleri kafa hasarı gibi başlatabiliyor mu?»
Mary omuzlarını kaldırdı.

«Senin gücün fiziksel bir travmadan başlamadıysa, belki psikolojik travmadan başlamıştır. Olabilir mi dersin?»
«Herhalde,» dedi Mary.

Doktor kemikli parmağını ona doğru uzattı. «Hangisi olursa olsun, yeteneklerinin kökü herhalde Berton Mit-chell olayında yatıyor. Adamın sona yaptığı, senin hatırlayamadığın şey neyse, onda.»
«Belki.»

«Uykusuzluğunun da nedeni Berton Mitchell. Dönemsel depresyonlarının da. Kaygı krizlerin de onun sana yaptıklarıyla ilgili. Söylüyorum sana, Mary, bu olayla ne kadar çabuk yüzleşirsen o kadar iyi olacak. Anılarını hatırlaman için hipnoz kullanmama izin verirsen, bir daha asla benim yardımıma ihtiyaç duymadan yaşarsın.»
«Senin yardımına her zaman ihtiyaç duyacağım.»

Doktor kaşlarını çattı. Güneş yanığı yüzünde çizgiler hayli boldu. Bir ressam görse, bu ifadeyi yakalamaya can atardı. Hem keskin, hem güvenilir bir ifade. Zaten üç yıl önce Mary'yi bu adama doğru çeken de bu ifade olmuştu. Bir partide karşılaşmışlardı. Doktorun mesafeli ama babacan tavrı, Mary'nin sonradan, uyku İlaçlarına bağımlılığı artınca, ona danışmasına yol açmıştı.

Doktor, «Eğer hep benim yardımıma ihtiyacın olacak-sa, sana hiç yardım edemiyorum

demektir,» dedi. «Ruh hekimi oiarak, gereken gücü kendi içinde bulmanı sağlamalıyım.»

Mary bara yürüyüp konyak sürahisini eline aldı. «Bir süre konuşmayı süraürürsem bir içki içebileceğimi söylemiştin,» dedi.

«Ben sözümden hiç dönmem.» O da kalkıp bara, Mary'nin yanına geldi. «Gün hemen hemen bitiyor. Ben de bir tane içeyim.»

Mary iki kadehi doldururken, «Mitchell konusunda yanılıyorsun,» dedi.

«Ne bakıma?»

«Bence tüm sorunlarım ondan kaynaklanmıyor. Bazıları da babamın ölümüyle başladı.»

«Bunu daha önce de duydum senden.»

«Öldüğünde ben de aynı arabadaydım. O kullanıyordu ama ben de arka kanepedeydim. Ölüsünü gördüm. Kanları üstüme sıçradı. Daha dokuz yaşındaydım. Ondan sonraki yıllar da kclay sayılmazdı. Annem üç yılda babamın bıraktığı tüm parayı bitirdi. Dokuz yaşımla on iki yaşımın arasında, zenginken yoksul olduk. Böyle bir deneyim herhalde bazı izler bırakır diyorum. Haksız mıyım?»

«Bırakmış zaten,» dedi doktor. Kadehini eline aldı. «Ama en kötü izlerin sorumlusu bu olay değil.» • «Nereden biliyorsun?»

«Çünkü bundan kolaylıkla söz ediyorsun.»

«Eeee?»

«Ama Berton Mitchelle olanları anlatamıyorsun.»

*** * ***

Kadınla işi bitince ayağa kalktı, pantolonunu çekti, fermuarını kapadı. Fardesüsünü bile çıkarmamıştı.

Geri çekilip yerdeki kadına baktı.

Fırsat verilmiş olmasına rağmen kadın örtünmeye kalkışmadı. Etekleri kalçalarına kadar sıvanmıştı. Bluzunun düğmeleri açıktı. Tek memesi görünüyordu. Ellerini yumruk gibi sıkmış, tırnakları avuçlarını yaralamış, kanatmış-tı. Dehşet içinde, çaresiz bir hayvan gibi... kısaca onun ideal kadınıydı şu anda.

O pardesüsünün cebinden bıçağı çıkardı.

Kadının bağırmasını, kendisinden kaçmasını bekliyordu. Ama öldürmek üzere yaklaştığında kadın zaten ölüy-müş gibi yattı. Korkunun ötesine geçmişti artık. Tüm. duyguların ötesine geçmişti.

O diz çöküp bıçağın .sivri ucunu kadının boğazına dayadı, deriyi gamze gibi çökertti, kadın yine gözünü kırpmadı.

Tepki sıfır.

Hayal kırıklığına uğruyordu. Zaman ve şartlar uygun olursa, yavaş öldürmeyi tercih ederdi. Bu işten zevk alabilmek için avının canlı olması daha iyiydi.

Kadının bu anı mahvettiğine kızarak bıçağı sapladı.

Mary Bergen'in soluğu boğazına tıkandı.

Keskin maden derisini yırtıyor, kasların* yarıyor, kanlan fışkırtıyor, acıların saklı okluğu karanlıklara giriyordu...

Barın kenarıyla duvarın köşe yaptığı yere dayandı. Açılmamış bir viski şişesine çarptığının farkında bile değildi.

«Ne oldu?» diye sordu Cauvel.

«Acıyor.»

Doktor onun omzuna dokundu. «Hasta mısın? Bir yardımım olabilir mi?»

«Hasta değilim. Vizyon, Hissediyorum.»

Bıçak tekrar dalak. Derine...

Mary iki elini midesine bastırdı, sancıyı durdurmaya çalıştı. «Bu sefer bayılmayacağım. Bayılmayacağım!»

«Nasıl vizyon?» Cauvel'in sesinde kaygı vardı.

«Kuaför dükkânı. Birkaç saat önce gördüğüm dükkân. Ama olay şu anda oluyor. Cinayet... Ulu

Tanrım... bir yerde... şu anda oluyor.» Tek elini yüzüne götürdü ama gördüğü hayalieri durduramadı. «Ah, sevgili Tanrım, yardım et bana.»
«Ne görüyorsun?»
«Yerde ölü bir erkek,»
«Kuaför dükkânında mı?»
«Başı kel... bıyıklı... mor gömlekli.»
«Sen ne hissediyorsun?»
Bıçak...
Mary terliyordu. Ağlıyor, bağırıyordu.
«Mary? Mary?»
«Kadının.... bıçakianışını... hissediyorum.»
çHangi kadın? Bir kadın mı var?»
«Sayılmamalıyım.»

Mary'nin dizleri bükülüyordu. Doktor onu iki omzundan tuttu.

Bıçak tekrar etleri yarıyordu. Ama bu sefer acıyı hissetmedi. Vizyondaki kadın ölmüştü. Artık paylaşılacak bir acı kalmamıştı.

«Yüzünü görmem gerek, adını bilmem gerek.» diya mırıldandı Mary.

Katil cesedin başından doğruluyordu. Üzerinde bir pelerin... yoo, bir paraesü vardı. Uzun bîr pardesü.

«İzi kaybetmemeliyim. Vizyonu bırakmamalıyım. Tutmalıyım onu. Bu adamın nerede olduğunu!, *kim* olduğunu ne olduğunu anlamalı, bu kötülükleri yapmasını engellemeliyim.»

Katil doğrulmuştu. Elinde kasap bıçağıyla ayaktaydı. Gölgeler arasında. Yüzü karanlıklara dönük. Ama şimdi dönüyordu. *Çok* yavaş, hesaplı bir hareketle... Mary yüzünü görebilsin diye dönüyordu... Mary'yi arıyormuş gibi donuyordu...
«Onunla birlikte olduğumu biliyor,» dedi Mary.
«Kim biliyor?»
«Bakmakta olduğumu biliyor.»

Mary bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu. Ama katilin Mary'yi bildiği kesindi. Bundan emindi Mary. Çok korkuyordu.

Birden kenardaki raflardan yarım düzine cam köpek fırladı, havaya uçtu, olanca güçleriyle Mary'nin yanındaki duvara çarpıp parçalandılar.
Mary haykırdı.

Cauvel köpekleri kimin havaya attığını anlamak üzere döndü. «Neler oluyor?»

Köpek biblolar sanki canlanmış, kanatlanmış gibi üst raftan fırladılar. Havada dönerken birer birer patlayıp par çalandılar. Kimi tavana çarptı, kimi rüzgâr canlan gibi sesler çıkararak birbirine tokuştu.
Sonra hep birlikte Mary'ye doğru uçtular.
Mary kollarını havaya kaldırıp yüzünü korudu.

İki minyatür ona beklediğinden hızlı çarptı. Arı sokmuş gibi canı yandı.
«Durdur onları!» diye bağırdı. Kime söylediğinden pek emin değildi.

Sivri boynuzları olan bir şeytan-köpek doktorun almnın ortasına çarptı, kanattı.

Cauvel raflara arkasını döndü, Mary'ye yaklaştı, kendi vücuduyla onu korumaya çalıştı.
On on beş kadar yeni köpek raflardan fırlayıp havada kurşun hızıyla döndüler. İkisi bonn renkli camlı panosuna çarptı, parçalandı, ötekiler Mary'nin arkasındaki duvarın çeşitli yerlerine çarparak kırıldılar, saçlarım renkli cam kırıkları içinde bıraktılar.

«Beni öldürmeye çalışıyor!» diye bağırdı Mary. İsteriye kapılmamak için başarısız bir mücadele veriyordu.

Cauveî onu duvara iyice yasladı.

Raflardan yeni yeni cam köpekler fırladı, doktoran masasının üzerinde dolaşıp kâğıtları dağıttılar, sonra pen-cerelerdeki jaluzilere, kırılmaksızın çarptılar, tekrar yükseldiler, odanın bir köşesinden bir köşesine deli gibi zikzak çizdiler, Cauvel'in omuzları üzerinde patlayıp Mary' nin saçlarına tekrar cam kırıktan yağdırdılar.

Bir bölük köpek daha havaya uçtu. Havada dans ettiler, belirsiz hareketler yaptılar, Mary'nin çevresinde döndüler, uzaklaşıp tekrar geldiler. Bu sefer daha kararlı gibiydiler. Ona inanılmaz bir kuvvetle çarptılar, battılar, çürüttüler, üzerine çekirgeler gibi üşüştüler.

Olay başladığı gibi apansız sona erdi. Raflarda daha yüze yakın köpek vardı **ama onlar uçmadı.**

Mary'yle Cauvel birbirine sarılmış duruyor, bu sessizliğe hiç güvenmiyor, yeni bir saldırı bekliyorlardı.

Sessizlik devam etti.

Sonunda Cauvel, Mary'yi bırakıp geri çekifdi.

Mary içindeki dalga dalga titremeleri engel leye m iy ordu.

Doktor, «îyi misin?» diye sorarken kendi yüzündeki kanların farkında değildi.

«Onun kim olduğunu görmemem gerekiyormuş,» dedi Mary.

Cauvel şaşkınlaşmıştı. Anlamadan bakıyordu.

«Yüzünü,» dedi Mary. «Görmemem gerekiyormuş.»

«Neden söz ediyorsun?»

«Vizyondaki katili **görmeye çalıştığımda durduruldum.** Neydi beni durduran?»

Cauvel çevrelerindeki cam kırıklarına baktı. **Mary'nin** omuzlarından, kendi kollarından kırıkları ayıklamaya çalıştı. «Bunu sen mi yaptın? Köpekleri uçuran sen miydin?»

«Ben mi?»

«Başka kim olacak?»

«Yo, hayır. Ben nasıl yapabilirim?»

«Biri yaptı ama.»

«Bir şeyi»

Doktor ona baktı.

Mary, «0 bir... ruhtu,» dedi.

«Ben ölümden sonraki hayata inanmam.»

«Ben de pek emin değildim. Şu ana kadar.»

«Yani ruhlar mı peşimizde?»

«Başka ne olabilir?»

«Birçok ihtimal var.» Doktor, Mary için kaygılı gibiydi.

«Ben deli değilim,» dedi Mary.

«Delisin demedim.»

«Biz bir ruhun yaptıklarına tanık olduk. Ya da bir gizli gücün.»

«Gizli güçlere de inanamam.»

«Ben inanırım. Böyle olayları daha önce de gördüm. Ruh oiup olmadıklarını bilemiyordum. Ama artık biliyorum.»

«Mary...»

«Bir gizli güç. Katilin yüzünü görmemi engellemeye geldi buraya.»

Arkalarında biblo rafı büyük bir gürültüyle devrilip yere çarptı.

9

Max evde yoktu.

O olmayınca ev *Mary'ye* mezar gibi geldi. Kendi ayak sesleri alt kat holünde her zamandan yüksek duyuluyor, duvarlarda tatsız yankılar bırakıyordu.

Anna Churchill ellerini önlüğüne silerek, «Daha önce telefonla aradı,» dedi. «Akşam yemeğini yarım saat geciktirmemi istedi.»

«Neden?»

«Size haber yolladı. Sekize kadar dönmeyeceğim, çünkü Wool!Wcrth Noel nedeniyle bütün gece açık, dedi.»

Mary, Max'in bu mesajla kendisini güldürmeye çalıştığını biüyordu ama gulümseyemedi bile. Ancak Max'i görürse keyfi yerine gelirdi. Yalnız kalmak istemiyordu.

Salondan geçerken ağır Avrupa mobilyaları arasında kendini cüce gibi hissetti. Merdivene yöneldi. Gizli gücün yaptıkları zihninde henüz çok tazeydi. Mobilyalardan herhangi birinin yerinden fırlayıp üzerine atılmasını bekliyordu. Koltuklar, kanepeler, köşe dolapları öldürme niyetiyle fırlarlarsa kendini nasıl kurtarabileceğini düşünemi-yordu.

Mobilyalar kıpırdamadı.

Üst katta Mary kendi odasının banyosuna girdi, bir valium yuttu. Emmet ve Anna ile

birlikteyken korkusunu saklayabilmişti. Ama şimdi elleri öyle titriyordu ki, ilaç şişesinin kapağını açması bile bir dakika sürmüştü. Bir hap fazla sayılmazdı. İki tane alsa da olur gibi geliyordu. Hatta belki üç. «Tanrım, olamaz,» dedi kendi kendine. Şişenin kapağını hemen kapadı, böyle duygulara kapılma-maya çalıştı.

Banyodan çıkarken arkada bıraktığı boş su bardağı yere düştü, kırıldı. Mary dönüp baktı. Bardağı kenara fazla yakın koymadığından emindi. Kendiliğinden düşmemişti o bardak. Onu yere bir,., **bir şey** atmıştı.

«Max, ne olur, eve dön,» diye inledi.

* * *

Kocasını ikinci kattaki çalışma odasında bekliyordu. Max'in en sevdiği odaydı orası. Kitaplarla, silahlarla dolu bir oda. Antika tüfekler ustaca onarılmış, duvarlardaki cam kutulara yerleştirilmişti. Takımlar halinde Heming-taray'ler, Stevenson'lar, Poe'lar, Shaw'lar, Fitzgerald'lar, Dickens'ler rafları dolduruyordu. Bir çift 1872 yapımı 3 numara Colt Derringer, İpek astarlı pirinç bir kutudaydı. John D. Macdoland'ın Clavell'in, Bellow'un, VVoalrich'in, Levin'in, Vidal'in cilt cilt romanları vardı. Belgeseller de vardı. Gay Telese, Colin Vtfilson, Hellman, Toland, Shirer, ardından tabancalar, tüfekler, otomatik tabancalar, sonra Raymond Chandler, Dashiell Hammett, Ross MaoDonald, Mary McCarthy, James M. Cain, Jessamyn West.

Silahlarla kitaplar garip bir karışım, diye düşündü Mary. Ama Max'in Mary'den sonra en sevdiği iki şey bunlardı.

Haftalardır başlamaya niyetlendiği yeni çıkan bir romanı eline oldu Aklı dağılıyordu. Kitabı yana bıraktı, **Max'** :in masasına yürüdü, oturdu. Bir kalem alıp uzun süre boş bir sayfaya baktı, sonunda yazmaya başladı:

Sayfa I
Sorular:
Bu vizyonlar neden, ben çağırmadan geliyor?
Neden birdenbire vizyonlarda ötenlerin acılarını hissetmeye başladım?
Neden daha önce hiçbîr öngörücü **acı hissetmedi?**
Kuafördeki katil benim seyretmekte olduğumu nasıl bilebilir?
Neden bir gizli güç gelip katilin yüzünü görmemi engelledi?
Bütün bunlar ne anlama geliyor?

Çocukluğundan beri ne zaman başına küçük veya büyük bir dert gelse, sorunları kâğıda dökmenin yararlı olduğuna inanmıştı. Karşısında birkaç kelimeyle özetlenmiş olarak görünce, olay sanki mürekkeple somutlaşıyor, eskisi kadar çözülmez görünmüyordu.

Listeyi tamamladıktan sonra her soruyu dikkatle okudu. Önce içinden, sonra sesli olarak.
İkinci sayfanın başına, **cevaplar** diye yazdı.
Birkaç dakika düşündü. Sonra, **cevap yok,** diye yazdı.
«Allah kahretsin!» diye mırıldandı.
Kalemi odanın karşı duvarına fırlattı.

* * *

«Ben Harley Barnes.»
«Komiser Barnes, ben Mary Bergen.»
«Aaa, siz misiniz? Kentimize mi geldiniz?»
«Hayır, Bel Air'den arıyorum.»
«Size nasıi bir yardımda bulunabilirim?»

«O gece olanlarla ilgili bir köşe yazısı hazırlıyorum, bazı sorularım var. Yakaladığımız o adamın adı neydi?»
«Öngörünüzle bulamıyor musunuz?»
«Korkarım hayır. Her istediğimi göremem.»
«Adı Richard Lingard.»

«Kentinizden biri mi, yoksa bir yabancı mı?»
«Doğma büyüme buralı. Anasını babasını tanırdım. Adamın bir eczanesi vardı.»
«Yaşı?»
«Otuzların başları falan.»
«Adam... evli miydi?»
«Yıllar önce boşanmış. Çocukları yok bereket versin.»
«Emin mjsiniz?»
«Çocuğu olmadığından mı? Tabii. Kesinlikle.»
«Yo, yani,., adam... gerçekten öldü mü?»
«Öl..., tabii öldü. Görmediniz mi o gece?»
«Düşündüm ki... Onunla ilgili garip bir şey öğrendiniz mi?»
«:Ne bakıma garip?»
«Komşuları onu biraz garip buluyor muydu?»
«Severlerdi onu. Herkes severdi.»
«Evinde garip bir şey bulundu mu?»
«Hayır. Herkes gibi yaşardı. O kadar sıradan bir hayat sürerdi ki insana ürküntü veriyor. Eğer Dick Ungard da psikopat, bir katil olursa, kime güvenebilir insan?»
«Kimseye.»
«Bayan Bergen...» Barnes kararsızdı. «O bıçağı siz mi aldınız?»
«Hangi bıçağı?»
«Ungard'ın bıçağını!»
«Bulamıyor musunuz?»
«Olay yerinden yok oldu.»
«Yok mu oldu? Bu sık sık olur mu?»
«Daha önce hiç başıma gelmedi.»
«Anlayamıyorum.»
«Belki ağabeyiniz almıştır.»
«Alan bunu asla yapmaz.»
«Ya da kocanız.»
«Biz defalarca polisle birlikte çalıştık, komiserim. Kanıtları tıatıra diye almayacak kadar bilgimiz var.»
«Bayan Harrİngton'un evini dipten bucağa aradık. Bıçak orada yok.»
«Belki üngard onu bahçede düşürmüştür.»
«Her yanı santim santim taradık.»
«Belki devriye arabasına çarptığında drenaja düşürmüştür.»
«Ya da kaldırıma. Bıçağı o anda aramadık. Öyle yapmak gerekirdi. Çok da seyirci birikmişti. Belki onlardan biri aldı. Soracağız. Herhalde buluruz sonunda. Neyse, en azından mahkeme kanıtı olarak gerekli değil. Hiçbir kurnaz avukat Richard Lingard'ı tekrar sokaklara salamaz.»

* * *

Saat yedi buçukta Los Angeles'in radyo haber istasyonu, Anaheim'deki bir apartman dairesinde dövülerek ve bıçaklanarak öldürülen dört hemşirenin olayını verdi.
Beverly Pulchaski.
Susan Haven.
Linda Proctor.
Marie Sanzıni.
'Mary bunların hiçbirini tanıyamadı.
Ter içinde, koltuğun ta kenarında oturuyordu. Dün gece gördüğü vizyondaki kanlı suratı hatırladı. Siyah saçlı, mavi gözlü kızı. O yüzü bir yerden tanıdığından öyle
emindi ki!

* * *

20.00.
Max'i ön kapıda karşıladı. Max girip kapıyı kapadıktan sonra onu kucakladı. Giysileri ıslanmış, gecenin serinliğinde sertleşmişti. Ama vücudunun sıcaklığı yine de Mary'ye geçiyordu.
«Altı saattir alışveriştesin, elinde bir tek paket bite yok,» dedi Mary.

«Hediye ambalaj yapsınlar diye bıraktım. Yarın alacağım.»
Mary sırıttı. «Woolworth'da hediye ambalajı yaptıklarını bitmezdim.»
Max onu yanağından öptü. «Seni özledim.»
Mary onun kollarında geriledi. «Hey, pardesün nerede? Hastalanacaksın.»
«CamurİandI. Ben de temizleyiciye bıraktım.»
«Nasıl çamurlandı?»
«Lastiğim patladı.»
«Mercedes lastiği patlar mı?»
«Bizimki patladı İşte. Patladığı yer çamurluydu. Lastiği değiştirirken gecen bir araba beni çamur içinde bıraktı.»
«Plakasını aldın mı? Aldınsa ben...»
«Ne yazık ki almadım,» dedi Max. «O sıra aklımdan, numarayı bir alsam, Mary hemen onun kim olduğunu bulur, canına okur, diye düşündüm.»
«Kimse sevgili Max'ime zarar verip de elimden kurtulamaz.»
«Lastiği değiştirirken elimi de kestim.» Max sağ elini havaya kaldırmıştı. Gömleğinin kolu kan içindeydi. Tek parmağını kanlı bir mendille sarıp bağlamıştı. «Krikonun keskin bir kenarı varmış,» diye anlattı.
Mary onun bileğini tuttu. «Ne kadar çok kan! Aç da kesiği göreyim.»
«Pek bir şey değil,» Mary mendili çıkaramadan **Max** elini çekti. «Kanaması kesildi.»
«Belki dikiş attırmak gerekir.»
«Üzerine bastırmak yeterli. Derin bir kesik ama boyu dikiş atacak kadar değil. Bir bakarsan akşam yemeğinde iştahın kaçar.»
«Görmek istiyorum. Artık koskoca kızım. Hem doğru dürüst temizleyip sarmak gerek.»
«Ben yaparım,» dedi Max. «Sen masaya otur. Birkaç dakikaya kadar ben de gelirim.»
«Tek başına yapabilecek misin?»
«Elbette. Ben bekâr da yaşadım. Yıllarca.» Mary'yi alnından öptü. «Bayan Churchill'in canını sıkmayalım. Masaya biraz daha oturmazsak ağlamaya başlayacak.»
Sağlam eliyle Mary'yi yemek salonuna doğru itti.
Mary, «Kan kaybından ölürsen seni asla bağışlamam,» dedi.
<Max gülerek merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya koyuldu.

Yemek tam Mary'nin sevdiği türdendi. Güzeldi ama hiç ağır değildi. Soğan çorbası, salata, bearnez soslu şa-tobrian ve sarmısaklı sosta yatırılmış, sonradan kızartılmış kabak dilimleri.
Kütüphanede kahvelerini içerken, Max'in gelişinden hemen önce ikinci bir valium yutmuş olan Mary, sakin sakin ona günün olaylarını anlattı. Cauvel'i, acılı vizyonu, katilin adını ve yüzünü bilmesini engelleyen gizli gücü. Anaheim'deki hemşirelerle İlgili radyo haberini konuştular. Haberi Max de duymuştu. Son olarak Mary ona Marley Barnes'la yaptığı konuşmayı anlattı.
«Kayıp bıçağı çok önemsiyorsun,» dedi Max. «Barnes'ın açıktamüsı yeterince inandırıcı değil mi? Seyre gelenlerden biri almış olabilir gerçekten.»
«Olabilir... ama öyle olmadı.»
«Kim aldı o halde?»
Mary kanepede, onun yanında oturuyordu. Ayakkabılarını ayağından fırlatıp tek bacağını altına kıvırdı, aradığı kelimeleri bulabilmek İçin zaman kazanmaya uğraştı. Duyarlı bir durumdu. Eğer Max'i söyleyeceği şeye inandı-ramazsa, Max onu biraz deli sanabilirdi.
Sonunda, «Bu vizyonlar daha önce gördüklerimden çok farklı.» dedi. «Demek ki bu sefer katil, daha önceki katillerden farklı psişik titreşimler veriyor. Sıradan bir insan değil. Dün geceden beri bana olanları açıklayabilecek bir kuram bulmaya çalıştım, sonra Barnes'la konuşunca kilit noktayı buldum. Kilit bu bıçak. Anlamıyor musun? Bıçak Richard Lingard'da.»
«Ungard'da mı? O öldü. Barnes vurdu onu. Lingard bıçağı ancak morgdaki bir çekmeceye götürebilir.»
«Nereye isterse oraya götürebilir. Barnes ancak Lin-gard'ın bedenini öldürdü. Bıçağı Lingard'ın ruhu aldı.»
Max şaşıp kalmıştı. «Hortlaklara inanmam. Ruh diye bir şey varsa bile, madde değildir o. En azından, bizim anladığımız anlamda madde değildir. Lingard'ın madde olmayan ruhu, koskoca

bıçağı nasıl alıp taşır?»

«Ruhta madde yoktur ama güç vardır,» dedi Mary heyecanla. «İki ay önce Connecticut'taki olayı çözmeme yardım ettiğin sırada, hareket halindeki bir ruhun yaptıklarını sen de gördün.»

«Ne olmuş?»

«Ruhun görünür bir maddesi yok, ama somut cisimleri sağa sola atabiliyor, değil mi?»

'Max isteksiz bir sesle, «Evet,» diye kabullendi. «Ama ben o gizli gücün ölmüş bir insanın ruhu olduğuna inanmıyorum.»

«Başka ne olabilir?» Max cevap veremeden Mary devam etti. «Lingard'ın ruhu o bıçağı alıp götürdü. Runu **biliyorum.»**

Max kahvesinden peşpeşe koca yudumlar aldı. «Diyelim ki doğru. Nerede şimdi o ruh?»

«Yeni bir canlının bedenini eline geçirdi.»

«Ne?»

«Lingard'ın bedeni öiür ölmez, ruhu o bedenden çıktı, bir başkasının bedenine girdi.»

Max ayağa kalktı, kitap raflarına doğru yürüdü. Mary' ye inceleyen, tartan, yargılayan gözlerle baktı. «Cauvel'le yaptığın her seansta, Berton Mitchell'in sana ne yaptığını hatırlamaya biroz daha yaklaşıyorsun,»

«Yani sen, hatırlamanın eşiğine geldim diye kaçmaya kalkıştığımı, deliliğe sığınmak istediğimi düşünüyorsun.»

«Adamın sona yaptığıyla yüzleşebiliyor musun?»

«O olayla birlikte yıllarca yaşamayı başarmışım işte. Baskı altına almışsam bile.»

«Birlikte yaşamakla kabul etmek farklı şeyler.»

«Beni tımarhaneye aday sanıyorsan, hiç tanımıyorsun demektir.» Mary valiuma rağmen sinirlenmişti.

«Öyle bir şey sanmıyorum. Ama insana şeytan ruhu girmesi!»

«Şeytan değil, Ben o kadar şatafatlı bir şeyden söz etmiyorum. Bu söylediğim,, yaşayan birine, ölen birinin ruhunun sahip olması.»

Max'in dört köşe, hemen hemen çirkin suratı kaygıyla kırışmıştı. Kollarını iki yana açarken avuçlarını yukarıya çevirdi. Yakaran bir ayı gibi. «Peki, kim bu yaşayan insan?»

«Anaheim'de o hemşireleri öldüren adam. Lingard'ın ruhu sahip olmuş ona. Bu yüzden verdiği titreşimler o kadar farklı.»

Max kanepeye döndü. «Bunu kabul edemiyorum.»

«Bu da ben yanılıyorum anlamına gelmez.»

«Cauvel'in muayenehanesindeki gizil güç gösterisi... acaba sence...»

«Lingard'dı o.»

«O noktada bir sorun var,» dedi Max.

Mary kaşlarını kaldırdı.

«Lingard'ın ruhu aynı anda nasıl iki yerde bulunabilir?» diye sordu Max. «Lîngard bir yandan bir adamı cinayet işlemeye zorlarken, aynı anda nasıl Cauvel'in muayenehanesinde camian sağa sota fırlatabilir?»

«Bilmiyorum. Hayaletlerin neler yapabileceğini kim bilebilir?»

* * *

Saat onda Max büyük yatak odasına girdi. Aşağıya, kütüphaneye, bir roman aramaya inmişti. Şimdi elinde kocaman bir cilt vardı. Aradığı roman değildi bu. «Doktor Cauvel'le şimdi konuştum,» dedi.

Mary yatakta yastıklara dayanıp oturmuştu. Elindeki kitabın şömiz kenarını, kaldığı sayfanın arasına soktu. «Ne dedi doktorumuz?»

«Gizli gücün sen olduğun kanısında.»

«Ben mi?»

«O sıra senin büyük baskı altında olduğunu...»

«Hangimiz baskı altında değiliz?»

«Hele de sen.»

«Öyle miyim?»

«Çünkü Berton Mitchell'i hatırladın.»

«O adamı daha önce de hatırlamıştım.»

«Bu sefer daha fazlasını hatırladın. Cauvel muayenehanedeyken büyük psikolojik baskı altına girdiğini söyledi. Bu yüzden cam köpeklerin uçuşmasına neden olmuşsun.»

Mary gülümsedi. «Senin kadar iri bir erkek pijamayla öyle şeker duruyor ki!»
«Mary...»
«Hele de sen pijamayla. Keşke hep robdöşambrla gezsen.»
«Konudan kaçıyorsun.» Yatağın ayak ucuna yürüdü. «Ne oldu cam köpeklere?»
«Cauvel zararı ödeyeyim diye öyie diyor.» Mary'nin sesi,fazia rahat çıkmıştı.
«Paradan söz etmedi.»
«Ama niyeti oydu.»
«O tip bir insan değil o,» dedi Max.
«Köpeklerin yarı parasını veririm.»
Max bezgin bir sesle, «Mary, buna gerek yok,» dedi.
Mary hafife alır gibi, «Biliyorum,» diye karşılık verdi. «Onları ben kırmadım.»
«Ben diyorum ki Cauvei'in istediği para değil. Sen asıl konudan kaçmaya çalışıyorsun.»
«Pekâlâ, pekâlâ. Nasıl uçurmuşum cam köpekleri havaya?»
«Bilinçdışı olarak. Cauvel diyor ki... >
«Ruh hekimleri hep bilinçdışını suçlarlar.»
«Yanıldıklarını kim İddia edebilir?»
«Aptal onlar,»
«Mary...»
«Sen de CauveTe inandığın İçin aptalsın.»
Niyeti tartışmak değildi Mary'nin. Ama kendini tutamıyordu. Bu konuşmanın aldığı yönden korkuyor, niçin korkması gerektiğini de bilemiyordu. Kendi içinde yatan bir bilgiden ödü kopuyor, onun ne olabileceğini anlayamıyordu.
Max karşısında papaz gibi durmuş, elindeki kitabı da İncii gibi tutmaktaydı. «Beni dinler misin?» diys sordu.
Mary onu dinlemekten çok tedirgin oluyormuş gibi
başını iki yana salladı. «Eğer bibloların uçmasından ben sorumiuysam, doğu kıyısındaki kötü havalardan da ben sorumluyum, Afrika'daki savaştan da, enflasyondan da, yoksulluktan da, bu yılın düşük tarım rekoltesinden de, öyle mi?»
«Alaya alıyorsun.»
«Sen teşvik ediyorsun.»
Yuttuğu sakinleştirici ilacın zerre kadar yararı olmuyordu. Gepgergindi Mary. Titriyordu. Sığ bir suyun fırtına öncesindeki titreşimi gibi. Kendisini mahvedebilecek görünmez güçlerin varlığını sezmekteydi.
Birden Max'den korktuğunu hissetti. Kendisini tehdit ediyormuş gibi geldi.
Akla uymuyor bu, dedi kendi kendine. Max bana bir tehlike oluşturmuyor. Gerçeği bulmama yardımcı olmaya çalışıyor, hepsi o kadar.
Başı dönüyordu. Kafası karmakarışıktı. Kendini yastıklara attı.
Max kitabı açıp alçak ama telaşlı bir sesle okumaya başladı. «Telekinetik, genellikle ruhların eylemleri sanılır, bu ruhlar çoğu zaman şakacı, ender olarak da kötü niyetli ruhlar oiarak kabul edilir. Gizli güçlerin semavi bir varlık olarak gerçekliği tartışmalıdır ve kesin olarak kanıtlanmamıştır. Dikkat edilecek bir nokta, gizli güçlerin gözüktüğü evlerin çoğunda, ya ciddi kişilik sorunları olan bir yeniyetmenin ya ca ciddî sinirsel baskı altında bir kinv senin bulun masıdtr. Ruhlara yorulan olguların, daha çok bilinçdışı telekinetik ürünü olduğu yolundaki iddialar oldukça güç kazanmaktadır.»
«Gülünç bu,» dedi Mary. «Vizyonda tam katilin yüzünü görmek üzereyken neden köpekleri sağa sola atmaya başlayayım?»
«Çünkü aslında onun yüzünü görmek istemiyordun.

Bilinçaltin seni vizyondan çelmek için köpeklen fırlatmaya başladı.»

«Çok saçma! Görmeyi istiyordum. Bu adama tekrar cinayet işlemeden engel olmak istiyorum ben.»

Mdx'in sert ela gözleri bıçaklar gibiydi. ıMary'yi kesiyordu bakışları. «Onu engellemek istediğinden emin misin?»

«Bu ne biçim soru?»

Max içini çekti. «Ben ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence öngörü yeteneğinle, eğer bu psikopatın peşine düşersen sonunda seni öldüreceğini hissettin. Muhtemel bir gelecek gördün ve o gelecekten kaçınmak için çabalıyorsun.»

Mary şaşkın bir sesle, «Hiç öyle bir şey yok,» dedi.

«Hissettiğin acı...»

«O ölenlerin açışıydı. Kendi ölümümün önsezisi değildi.»

«Belki tehlikeyi bilinçli olarak görmedin,» diye karşılık verdi Max. «Ama bilinçaltin beiki... bu olayları izlersen sonunda kendinin de kurban olacağını sezdi. O zaman neden kendini gizli güç fikirleriyle yanıltmaya çalıştığın, neden birinin bedenini başkasının ruhuna peşkeş çektiğin açıklığa kavuşur.»

«Ben ölecek değilim,» dedi Mary sert bir sesle. «Öyle bir şeyden kaçtığım yok.»

«Neden bu ihtimali düşünmeye bile korkuyorsun?»

«Korkmuyorum.»

«Sence korkuyorsun.»

«Ben korkak değilim. Yalancı da değilim.»

«Mary, ben sana yardım etmeye çalışıyorum.»

«0 halde ,inan bana!»

Max onun yüzüne inceleyici bakışlarla baktı. «Bağırmaya gerek yok.»

«Bağırmadığım zaman beni hiç duymuyorsun!»

«Mary, neden tartışmak istiyorsun?»

İstemiyorum, diye düşündü. Durdur beni. Sarıl bana.

Sen **başlattın,» dedi yüksek sesle.**

«Ölünün ruhu varsayımına değişik bir seçenek düşünmeni İstedim. Gösterdiğin tepki aşın.»

Biliyorum, diye düşündü Mary. Farkındayım. Nedenini de anlayamıyorum. Seni incitmek İstemiyorum. Sana ihtiyacım var.

Ama konuştuğunda başka şeyler söyledi. «Seni duyan, hiçbir konuda haklı çıkmadığımı sanır. Ya aşırı tepki gösteriyorum, ya yanılıyorum, ya yanlış yola sapıyorum ya da kafam karışıyor. Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun.»

«Sen kendini küçültmeye çalışıyorsun.»

«Ufacık, budala bir çocuk gibi.»

Kucakla beni, öp beni, sev beni, diye geçirdi içinden.. Lütfen engel ol bunu yapmama. Tartışmak İstemiyorum. Korkuyorum.

Max yatak odasının kapısına doğru döndü. «Konuşmanın zamanı değil. Yapıcı eleştirilere dayanacak durumda değilsin.»

«Çocuk gibi davrandığım için mi?»

«Evet.»

«Bazen canıma ediyorsun...»

Max durup ona döndü. «İşte bu çocukça bir söz,» dedi sakin sakin. «Büyükleri pis kelimelerle şoka uğratmak isteyen bir çocuk gibi.»

Mary kitabının işaretlediği sayfasını açtı, ona cevap vermeyi reddederek başını eğdi, okuyormuş gibi yaptı.

* * *

Max'le geçici olarak bile küsmektense, sakatlayıcı acılara seve seve razı olurdu. Pek seyrek ofarak tartıştıklarında Mary kendini açması hissediyordu. Anlaşmazlıklarını izleyen iki üç saatlik sessizlik dayanılır gibi değildi. Buna neden de genellikle hep Mary oluyordu.

Aksamın geri kalanını yatağında, Colin Wilson'un doğaüstüyle ilgili kitabım okuyarak geçirdi. Her yeni sayfayı çevirdikçe, bir önceki sayfada yazılı olanları tümden unutmuş olduğunu farkediyordu.

Max yatağın kendine ait tarafında romanını okuyor, piposunu içiyordu. Binlerce mil uzaktaymış gibiydi.

Televizyonda on bir haberleri başladı. Mary televizyonu uzaktan kumandayla açmıştı. İlk haber Santa Ana'daki bir kuaför salonunda yer alan cinayetlerdi. Kan içindeki dükkânın görüntüleri geçiyordu ekrandan. Güvenlik yetkililerine sorular soruluyor, adamlar söyleyecek bir şey bulamıyorlardı.

«Gördün mü?» dedi Mary. «Hemşireler konusunda haklıydım. Kuaför konusunda da haklıydım. Ve yemin ediyorum, Richard Lingard konusunda da haklı çıkacağım.» Daha sözler ağzından çıkarken pişmanlık duydu. Özellikle de kullandığı ses tonundan ötürü. Max ona baktı, hiçbir şey söylemedi. Mary gözlerini kaçırdı, kitaba indirdi. Tartışmayı yeniden başlatmak istememişti. Tam tersine. Niyeti onu konuşturmaktı. Sesini duymak istiyordu 'Max'in.

Tartışmaları hep Mary başlatıyordu ama birini bile kendi bitirebılmiş değildi. Psikolojik yapı olarak, barışın ilk adımını atmak elinden gelmiyordu. O adımı hep erkeklere bırakıyordu. Hep. Bunun adil bir şey olmadığının farkındaydı ama değişemiyordu.

Herhalde bu beceriksizliği babasının fecî ölüm olayından kalmaydı ya da ona öyle geliyordu. Babası onu öyle apansız terketmişti ki, Mary zaman zaman hâlâ kendini yüzüstü bırakılmış gibi hissediyordu. Yetişkinlik hayatı boyunca her zaman, kendisi bir ilişkiyi bitirmeye hazır olmadan erkeğin uzaklaşacağından korkmuştu.

Evliliğini bitirmeye ise asla hazır değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Kalıcıydı onun evliliği. Bu yüzden» Max'le ikisi ne zaman tartışsalar, Mary ne zaman onun çıkıp gideceğinden korksa, zeytin dalını getirmeye onu zorluyordu. Bu öyle bir sınavdı ki, Max'in geçebilmek için Mary'don fazla gurur feda etmesi şarttı. Bunu yapınca, Mary'yi sevdiğini, asla babasının yaptığı gibi onu bırakmayacağını kanıtlamış oluyordu.

Babasının ölümü Berton Mitchell'in ona yaptıklarından çok daha önemliydi.

Doktor Cauvel neden göremiyordu bu gerçeği?

Karanlık yatak odasında ikisinin de uyuyamayacağt anlaşılınca Max uzanıp ona dokundu. Elinin teması Mary' ye, diyapazonun ince bir kristal küreye yapabileceği etkiyi yaptı. Mary kontrolü dışında titredi ve birden parçalandı. Max'a sarılıp ağlamaya başladı.

Max konuşmadı. Artık kelimelerin önemi yoktu.

Mary'yi birkaç dakika sımsıkı tuttu, sonra okşamaya başladı. Bir elini onun ipek pijaması üzerinden kaydırdı, beline, kalçasına indi. Yavaş, sıcak bir hareket. Sonra pijama ceketinin iki düğmesini açtı, elini içeriye kaydırdı, Mary'nin sıcak göğsünü hissetti. Mary açık dudaklarını onun boynunun sert kaslarına dayadı. Şah damarının atışı Mary'nin dudaklarından vücuduna yansıdı. Max önce onu, sonra kendini soydu. Parmagındaki sargı Mary'nin çıplak oyluğuna değdi.

«Parmağın,» dedi Mary.

«Geçecek.»

«Kesik tekrar açılabilir. Kanama yeniden başlayabilir.»

«Şşşş,» dedi Max.

Sabredecek durumda değildi. Mary bir şey söylemediği halde, Max onun da aynı derecede istekli olduğunu seziyordu. Karanlığın içinde yükselip ağırlığını Mary'nin üzerine verdi. Mary yakınlığın sıcak zevkinden fazlasını beklemiyordu ama daha bir dakika dolmadan doruğa vardı Çok yoğun biçimde değil. Tatlı bir zevk yayıldı vücuduna. Ama ikinci kere tekrarlandığında elinde olmadan bir sevinç çığlığı attı.

Bir süre Mary onun yanında yatıp elini tuttu. Sonunda, «Hiç bırakma beni,» dedi. «Yaşadığım sürece yanımda kal.»

Max, «Yaşadığın sürece,» diye söz verdi.

* * *

Sabaha karşı saat beş buçukta, katilin bir sonraki cinayetinin vizyonunu görmekte olan Mary uykusundan bir silah sesiyle uyandı. Tek bir el ateş. Kulak patlatan türden, Fazla yakından. Daha patlamanın sesi yatak odasının duvarlarında yankılanırken Mary battaniyeyle çarşafı üzerinden fırlatıp ayaklarını yatağın yanına sarkıttı ve bağırdı. «Max! Ne oldu, Max?»

Max yanıbaşında lambayı yakıp yataktan fırladı, yerinde sallanarak, gözlerini kırpıştırarak durdu.

Anî ışık Mary'nin de gözlerini kamaştırıyordu. Ama odada bir yabancı bulunmadığını yine de anlayabildi.

Max başucu masasında bulundurduğu dolu tabancaya uzandı. Tabanca yerinde yoktu.
«Nerede tabanca?» diye sordu.
Mary, «Ben dokunmadım,» dedi.

Derken Mary'nin gözleri ışığa alıştı ve tabancayı gördü. Havada, tek başına duruyordu tabanca. Yatağın ayak ucu üzerindeydi. Yerden bir buçuk metre kadar yukarda, telle asılıymış gibi duruyordu. Hatta geziniyordu hafifçe. Ama tel falan yoktu.
Gizli güç.
«Tanrım!» dedi Max.
Görünüşe göre tetiği çeken bir el yoktu. Ama ikinci bir kurşun daha patladı, yatağın başucuna, Mary'nin başının birkaç santim yanına saplandı.

Mary paniğe kapıldı. Soluk soluğa, ağlayarak odanın karşı tarafına doğru koştu. Kambur gibi eğilmişti. Tabanca sola kaydı, namluyu onun üzerinden ayırmadr. Mary köşeye vardı, durdu. Tuzağa kısılmıştı. Ters yöne koşması gerektiğini anlıyordu. En azından, kendini banyoya Kilit-leyebllirdi.

Üçüncü kurşun yere, ayaklarının hemen yanına saplandı. Halı havlan ve parke kıymıkları uçuştu.
«Max!»

Max tabancaya atıldı, tabanca kayıp ondan uzaklaştı, yükselip alçalarak, sağa sola kayarak elinden kurtuldu, onu sarsak bir dans gösterisi yapmaya zorladı.
Mary arkasına saklanacak bir şey arıyordu.
Hiçbir şey yoktu.

Dördüncü kurşun başının üzerinden geçti, duvardaki suluboya resmin çerçevesini deldi.

<Max tabancaya ulaşabildi, hemen kavradı. Tabanca elinde kıvrıldı, namlu Max'in göğsüne doğru döndü. Max ter içinde, küfürler yağdırarak onunla boğuştu, onu göremediği ellerden kurtarmaya uğraştı. Ama birkaç saniye sonra görünmez güç teslim oldu, Max elinde ödülüyle ar-kaya doğru çekildi.

Mary sırtını duvara dayamış, ellerini yüzüne kapamış, duruyordu. Gözlerini tabancanın namlusundan ayıramıyordu bir türlü.

«Artık tehlike yok,» dedi Max. «Bitti.» Mary'ye doğru bir adım attı.

Mary parmağını tabancayg doğru uzatarak, «Tanrı aşkına, boşalt şunu,» dedi.
Max durdu, tabancaya baktı, sonra şarjörü çıkardı.
Mary, «Şarjördeki kurşunları da boşaltman gerekir,» dedi.
«Onun gerekli olacağını sanmam, çünkü tabancayı...»
«Boşalt!»

Max şarjörün içindeki kurşunları çıkarırken elleri titriyordu. Hepsini yatağın üzerine koydu. Tabancayı da, boş şarjörü de. kullanılmamış kurşunları da. Bir an onları inceledi. Bakarken içlerinden birinin battaniyeden havalanmasını bekliyor gibiydi.
Hiçbiri kıpırdamadı.
«Neydi bu böyle?» diye sordu Max.
«Gizli güç.»
«Her neyse... hâlâ büroda mı?»

Mary gözlerini kapatıp gevşemeye çalıştı, sezmeye, hissetmeye uğraştı. Bir süre sonra, «Hayır, artık gitti,» dedi.

Orange yöresi şerifi Percy Osterman, Max'le Mary' ye kapıyı açtı, içeriye kendisinden önce girmeleri için işaret etti.

Oda griydi. Boyası da gri, yerdeki marleyler de gri. Pencerelerin pervazları bile tozdan griydi. Bir dizi gri madenî raf bir yandaki duvara dizilmiş, onun karşısındaki duvara da gri madenî çekmeceli dolaplar sıralanmıştı. Az sayıdaki tabure ve sandalyeler alüminyum çerçeve üzerine gri plastik kaplıydı. Tavandaki abajurlar gri, floresanların verdiği ışık bile griydi.

Odadaki tek parlaklık, pırıl pırıl eviyelerle ve ortadaki otopsi masasındaydı. Masa bembeyaz ve cilalı, paslanmaz çelikleri göz alacak biçimde ışıltılıydı.

Şerif sert hatlı, keskin çizgilerden oluşmuş bir adamdı. Boyu hemen hemen Max kadar vardı ama yirmi kilo daha hafif, çok daha az adaleliydi. Bununla birlikte, zayıf veya güçsüz bir görünüşü yoktu. Elleri iri, kemikli, hemen hemen hiç etsiz, parmaklan ise çekiç gibiydi. Omuzlan öne doğru eğimli duruyordu. Boynu ince, gırtlağının ortasındaki Adem elması kocamandı. Güneş yanığı suratında gözleri hareketli, sinirli, garip ve solgun bir amber rengiydi.

Osîerman kaşlarını çattığında yüzünde çok karanlık bir ifade oluşuyor, gülümsediği zaman ise insana rahatlık veriyor, iyilik ilham ediyordu. Altı iri çekmeceden birini çekip kefeni cesedin suratından kaldırırken gülümsemiyor-du ama.

Mary, Max'den uzaklaştı,'ölüye doğru ilerledi.

«Kyle Nolan$_r$» dedi Osterman. «Güzellik salonunun sahibiydi. Sanatı saç taramak.»

Nolan kısa boylu, geniş omuzlu, fıçı göğüslü biriydi. Kafası keldi. Pos bıyıkları vardı. Mary'ye sanki o bıyıklar kesilirse adam bir artiste... galiba Edward Asner'e benzeyecekmiş gibi geldi.

Bir elini çekmecenin kenarına dayayıp psişik etkileri bekledi. Nedenini, nasılını bilmemekle birlikte, ölülerin uzunca bir süre enerji yaydıklarını öğrenmişti. Anılan içeren görünmez bir kapsül saklı kalmış gibi. Hayatlarının en canlı sahnelerini, özeilikle son dakikalarını içeren bir kapsül. Genellikle cinayet kurbanlarından birine dokunmakla ya da onun bir eşyasına dokunmakla, öngörü görüntüleri hemen yağmaya başlar, bazen gerçek kadar net olur, bazen de umutsuz denecek kadar bulanık ve anlamsız biçimde gelirdi. Bunların çoğu ölüm anını ve katilin kimliğini açıklardı.

Bu sefer Mary ilk olarak hiçbir şey hissedemedi. Soyut bir renk dalgası bile.

Ölünün soğuk yüzüne dokundu.

Hâlâ sıfır.

Osterman çekmeceyi kapadı, onun bitişiğindekini açtı. Kefeni kaldırırken, «Tina Nolan,» dedi. «Kyle'ın karısı.»

Tina oldukça güzel, ama sert yüzlü bir kadındı. Kıvır kıvır boyalı saçları vardı. Kocası herhalde onun bu saçlarından profesyonel olarak pek utanıyor olmalıydı. Saat!er önce adlî tabibin kapadığı gözler açılmış, kadın Mary' ye çok önemli bir sır açıklamaya hazırmış gibi bakıyordu. Ama sonunda o da Kyle gibi sakladı sırrını.

Üçüncü çekmecedeki kadın otuzuna varmamıştı. Bir zamanlar çok güzel olduğu belliydi.

«Rochelle Drake,» dedi Percy Österman, «Nolan'ın o günkü son müşterisi.»

Max, «Rochelle Drake mi?» diye atıldı. Yaklaştı, çekmeceye baktı. «Bu adı bir yerden bilmiyor muyum ben?»

Şerif Österman, «Tanıyor musunuz kadını?» diye sordu.

Max başını iki yana salladı. «Hayır. Ama... Mary? Bu isim sana bir şey hatırlatıyor mu?»

«Hayır,» dedi Mary.

«Bu cinayetler! önceden gördüğünde kurbanlardan birini tanıdığını söylemiştin.»

«Yanılmışım. Bu insanlar yabancı.»

«Garip,» dedi Max. «Aslında yemin edebilirdim ki... şey, neye yemin edebilirdim, bilemiyorum... ama bu kadının adı... Rochelle Drake... tanıdık gibi.»

Mary'nin ona pek dikkat ettiği yoktu. Çünkü bu arada havada tanıdığı bir elektriklenme hissetmişti. Psişik güçlerin bir hareketlenmesi. Drake adındaki kadın, ötekilerin vermeleri gerektiği halde vermediği şeyi verecekti. Mary zihnini psişik titreşimlere açtı, algılama yeteneğini elinden geldiği kadar hazırladı, elini ölünün alnına dayadı.

Fuiytü-fuiyta-fuiyta!

Kanatlar.

Mary şaşırarak elini sanki ısınlmış gibi cesetten çekti.

Kanatlan hissediyordu. Deri gibi kanatlar, davul zarı gibi her yanına, değmekteydi.

Buna imkân yok, diye düşündü telaşla. Kanatlar Berton Mitchell'le ilgili, bu kadınla değil. Onu öldüren adamla da değil. Kanatlar geçmişin malı, bugünün değil. Berton Mitchell bu işe bulaşmış olamaz. Yirmi dört yıl önce hücresinde kendini astı o.

Ama şu anda kanatları yalnız hissetmekle kalmıyor, onların kokusunu da alıyordu. Kanatların ve onların ardındaki yaratıkların. Nemli, küflü, karanlık, midesini bulandıran bir koku.

Ya Rochelle Drake'i ve ötekileri öldüren adama giren, Richard Lingard'ın ruhu değilse? Ya bir başka psikopatın ruhu girmişse? Berton Mitchell'in? Belki Richard Lingard'a da Berton Mitchell'in ruhu girmişti, olamaz mı? Barnes o gece Lingard'ı vurduğunda, belki Mitchell'in ruhu bu sefer bir başkasına geçmişti. Belki Mary farkında olmadan eski bir olayın izine rastlamıştı. Belki ömrünün geri kalanını Berton Mitchell'i kovalayarak geçirecekti. Belki onu bir bedenden bir bedene izlemek zorunda kalacak, sonunda o ruh Mary'yi de öldürme fırsatını bulana kadar bu böyle devam edecekti.

Hayır. Delilikti bu. Çıldırmış olmalıydı böyle düşünmek için.

Max, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Kanatlar Mary'nin yüzüne, boynuna, omuzlarına, göğsüne, karnına değiyor, ayak bileklerinde çırpınıyor, baldırlarından yükseliyor, oyluklarının iç tarafına değiyordu.

Korkuya kapılmamakta kararlıydı. Ama kanatlan düşünmekten vazgeçmezse, o kanatların onu sonsuz karanlıklara götüreceğine yen yarıya inanmış gibiydi. Gülünç bir inanç. Yine de çekmeceye arkasını döndü.

«Bir şey algılıyor musun?» diye sordu Max.

Mary, «Şu anda değil,» diye yalan söyledi.

«Ya demin?»

«Bir an için.»

«Ne gördün?»

«Önemli bir şey değil. Yalnızca anlamsız bir hareket.»

«Tekrar görebilir misin?» diye sordu Max.

«Hayır.»

Bunun peşine düşmemeliydi Mary. Düşerse o kanatların gerisinde neyin bulunduğunu görecekti. Oysa o kanatların gerisinde ne olduğunu asla görmemeliydi.

Osterman çekmeceyi kapattı.

Mary rahatlayarak soluğuna saldı.

* * *

Şerif Osterman .onlarla birlikte belediye otoparkının ucuna, arabalarını bıraktıkları yere kadar yürüdü.

Aralık ayında gökler de morgun rengindeydi. Grinin çeşitli tonları. Hızla hareket eden bulutların aksi Merce-des'in cilalı yüzeyine vurmuştu.

Mary ürperdi, ellerini mantosunun ceplerine soktu, rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı.

Osterman kelimeleri bile tasarruflu kullanan üslubuyla Mary'ye, «Hakkınızda iyi şeyler duydum,» dedi. «Birlikte çalışmayı sık sık düşündüm. Bu sabah aradığınıza sevindim. Umarım bir ipucu bulursunuz.»

«Ben de öyle umuyorum.»

«Cinayetleri önceden mi görmüştünüz?»

«Evet» dedi Mary.

«Anaheim'daki hemşireleri de mi?»

«Öyle.»

«Aynı katil mi sizce?»

«Evet.»

Osterman başım salladı. «Bizce de öyle. Bazı kanıtlar var.»

Max, «Nasıl kanıtlar?» diye sordu.

Osterman anlattı. «Hemşireleri öldürdüğünde bazı eşyaları parçalamış. Dinsel şeyler. İki haç, bir Meryem heykeli. Hatta kızlardan birini tespihle boğmuş. Bu kuaför olayımla de benzer bir şey bulduk.»

«Nedir?» diye sordu Mary.

«Çirkin aslında. Belki duymak istemezsiniz.»

Mary, «Ben çirkin şeyler görmeye alışkınım,» dedi.

Adam bir *an* ona baktı. Amber gözlerinin üzerindeki kapaklar inik inikti. «Herhalde haklısınız,» dedi. Merce-des'e dayandı. «Bu kuafördeki kadın. Rocheile Drake. Kolye takmışmiç. Altın bir haç. Adam onun ırzına geçmiş, öldürmüş, bcynundan haçı koparmış, sonra içine... doğru... itmiş.»

Mary midesinin bulandığını hissetti. Kollarıyla bedenini kucakladı.

Max, «O halde adam birtakım dinsel sorunları olan bir psikopat,» dedi.

«Öyle görünüyor.» Osterman, Mary'ye baktı, sonra sordu. «Şimdi ne yapacaksınız?»

Mary, «Kıyıya gideceğiz,» dedi.

«King's Point'e,» diye açıklama yoptı Max de.

«Niye oraya?»

Mary kararsızlık geçirdi, Max'e göz attı. «Bundan sonraki ihanetler crada olacak,» dedi.

Osterman şaşırmışa benzemiyordu. «Bir vizyon daha mı geidi?»

«Bu sabah, erken saatte.»

«Ne zaman olacak?»

Mary, «Yarın gece,» dedi.

«Noel gecesi mi?»

«Evet.»

«King's Point'in neresinde?»

«Kıyıda.»

«Koskoca bir körfez.»

«Dükkânlara, lokantalar? yakın yerde olacak.»

«Kaç ölü?» diye sordu Osterman.

«Emin değilim.»

Mary öyle üşüyordu ki! California kışı ve *rüzgârı* insanı bu kadar üşütemezdi. Karninin içi, yüreğinin içi buz kesilmişti Mary'nin. Üzerinde güzel kesimli, ama ince astarlı bir deri manto vardı. Keşke en kalın kürkümü giyseydim, diye düşünüyordu.

«Belki kimseyi öldürmeden durdurabilirim onu,» dedi.

Osterman, «Onu durdurma sorumluluğu mu hissediyorsunuz?» diye sordu.

«Durdurana kadar huzur görmeyeceğim.»

«Sizdeki bu yeteneği istemezdim.»

«Ben de kendim istemiş değilim,» dedi Mary.

Bir kamyon yanlarındaki yoldan geçti. Osterman gürültü hafifleyene kadar bekledi.

«King's Point eskiden benim bölgeye bağlıydı,» dedi. «İki yıl önce ora halkı oylarıyla kendi polisleri olmasına karar verdiler. Şimdi onlar davet etmezse burnumu sokamıyorum. Ya da burada başlayan bir olay onların orada devam ederse, ancak o zaman.»

Mary$_r$ «Keşke sizinle çalışıyor olsaydım.» dedi.

Osterman, «Eşeğin biriyle çalışacaksınız,» deyiverdi.

«Anlayamadım.»

«King's Point'in komiseri. Adı Patmore. John Pat-more. Tam eşek. Canınızı sıkarsa, bana telefon etmesini söyleyin. Bana biraz saygısı vardır. Ama yine de eşektir.»

Mary, «Mecbur kalırsak adınızı kullanırız,» dedi. «Ama orada biraz forsumuz var. King's Point gazetesinin sahibini tanıyoruz.»

Osterman gülümsedi. «Lou Pasternak mı?»

«Tanır mısınız?»

«Yaman gazetecidir.» «Gerçekten' öyle.»

«Ayrıca çok tip adamdır.»

«Doğru,» diye ona katıldı Mary.

Şerif, Mary'ye elini uzattı, sonra Max'le de el sıkıştı. «İnşallah bu sefer benim rşimî ikiniz yaparsınız.»

Max, «Yardımlarınıza teşekkürler,» dedi,

«Fazlasına ihtiyacınız olursa istemekten çekinmeyin. Benim için bir zevk.»

Mary Mercedes'e binerken rüzgâr tepedeki elektrik tellerinde ıslık çalıyordu.

* * *

King's Point'e öğleden hemen sonra, iki buçukta vardılar. Bir tepeyi aşıp körfezi ilk

gördüklerinde hemen hemen kuşbakışı bakmak durumundaydılar.

Gökyüzü pek alçalmıştı. Kurşunî bulutlar denizden içeri doğru geliyordu. Okyanus sisler içindeydi. Kıyıda dalgıç giysili birkaç kişi sörf yapıyor, korkunç dalgalar üzerinde sekiyorlardı. Beyaz köpüklerle kırılan dev dalgalar körfez ağzının iki yanındaki mendireklerin üzerinden aşıyordu.

Bu kasaba Pasifik Kıyı Otoyolu üzerindeydi. Laguna Plajına birkaç mil uzakta. Güneş ışığıyla ve parayla dolu, hava kirliliğiyle ilgisi olmayan küçük, bir cep gibiydi. Güneş bugün saklanıyor, ama para yine burcu burcu tütüyordu. Yamaçtaki evlerin fiyatı 75.000 dolarla 500.000 dolar arasında değişiyordu. Hemen hepsinin süslü ve bakımlı bahçeleri, okyanus manzaraları vardı. Kıyıdaki yalılar gerçi Newport plaiındakiler kadar pahalı değildi ama emlak komisyoncularının yine de çeyrek milyon doların altında para veren müşterilerle uğraştığı yoktu. Yalılarla yamaçlar arasındaki düzlük arazide evler daha ucuzdu. Birkaç apartman da vardı. Ama onlar bile Standard fiyatlara göre pahalı sayılırdı.

Turizm rehberlerinde King's Point İçin, 'çekici', 'özgün', 'tablo gibi' sıfatları kullanılmaktaydı. Bu seferlik, yalan söylemiyordu rehberler. Bahçeler yemyeşil, parklar türlü türlü palmiyelerle dolu, manolyalar, zeytinler, olean-derfer, mevsimlik çiçekler pek boklu. Evlerin hepsi iyi bakım görüyor, en az iki yılda bir boyanıyor, deniz havasının paslandırıcı, çürütücü etkisine karşı korunuyordu. Esnafa neon ışık yasaklanmıştı. Dükkânlarını ancak pastel renklere boyamalarına izin vardı.

King's Point halkı, dış dünyayı yaşanmaz hale getiren etkileri buraya sokmayabileceklerine inanıyorlardı. Gerçekten de tatsız, bayağı ve çirkin şeylerin çoğunu kendilerinden uzak tutmayı basarıyorlardı.

Ama istemedikleri her şeyi uzak tutmalarına da olanak yok, diye düşündü Mary. Dışardan buraya bir katil geldi. Şu anda onların arasında dolaşıyor. Ölümü de uzak tutmak için önlem alamazlar ya!

İlkbahardan sonbahar başlarına kadar buranın nüfusu kışa oranla yüzde altmış daha kalabalık olurdu. Bu tatil aylarında oteller haftalarca öncesinden tutulur, lokantalar fiyatlarını yükseltir, ancak iyi tanıdıkları ora halkına eski fiyattan servis yaparlardı. Dükkanlar ek tezgâhtar alır, beyaz kumlu plajlar tıklım tıklım dolardı. Şimdi Noel'e iki gün kala kasaba sakindi. Max otoyoldan saptıktan sonra trafiğin seyrekleştiğini gördü.

King's Point Emniyet Amirliği tek katlı tuğla bir binadaydı. Binanın hiçbir mimari kişiliği, çağı, tarzı, çekiciliği, bütünlüğü ya da özgünlüğü yoktu. Fazla iri, yassı damlı bir ambaro pencere açmışlar gibiydi. Kıyıya üç blok uzaklıkta, tepenin eteğindeki düzlükte, iki uçtaki pahalı evlerin arasındaki bölgede olduğu halde, çevresine yine de bir şey katamıyordu.

Binaya girildiğinde kabul salonu insanı depresyona itecek kadar kurumsaldı. Kahverengi marley yerler, çamur yeşili duvarlar, soluk yeşil tavan, tam gerekecek kadar işlevsel eşya. Vergi mükelleflerinin parası buraya üç masa, altı dosya dolabı, birkaç IBM daktilo, bir fotokopi makinesi, bir küçük buzdolabı, bir Amerikan bayrağı, içine tabancaların doldurulduğu bir cam dolap, bir telsiz, bir de sivil sekreter alabilmişti. Masasındaki yazıya bakılırsa kadının adı Bayon Vidette Yancy'ydi. Yaşı ellilerde, küçük buklelerle dolu bembeyaz başlı, solgun tenli, kıpkırmızı rujlu, kocaman göğüslü bir kadındı.

«Komiser Patmore'la görüşmek istiyorum,» dedi Mary.

Bayan Yancy yanlış yazdığı bir kelimeyi düzeltinceye kadar yanıt vermedi. «O mu?» dedi sonunda. «Çıktı.»

«Dönecek mi?»

«Komiser mi? Yarın sabaha.»

«Bize ev adresini verebilir misiniz?» diye sordu Max. Bekleme kısmını çalışma kısmından ayıran formika tezgâha abartmıştı.

«Ev adresini mi?» diye sordu Bayan Yancy. «Tabii. Onu size verebilirim. Ama kendisi evde yok.»

Mary sabırsızlıkla, «Nerede peki?» dedi.

«Nerede mi? Santa Barbara'ya gitti. Yarın sabah ondan önce dönmez.»

Mary, Max'e döndü., «Belki de muavinlerinden biriyle konuşsak iyi olur.»

«Muavin mi?» diye atıldı Bayan Yancy. «Komisere bağlı beş polis var. Tabii şu anda yalnız ikisi görev başında.»

Max, «Eğer bu adam gerçekten duyduğumuz gibiyse, astlanyla konuşmak hiç işe yaramaz,» dedi. «Kendisiyle doğrudan ilişki kurmamızı isteyecektir.»

Mary, «Zaman kalmıyor,» dedi.

Max, «Yarın akşam yediye kadar değil mi vaktimiz?» diye bilmek istedi,
«Gördüklerim doğruysa, evet»
«O halde Patmore'u yarın bile görsek yeter.»
Bayan Yancy, «Görev başında olan polisler şimdi dev riye geziyor,» dedi. «Bir suç mu ihbar etmek istiyordunuz?»
Mary, «Pek sayılmaz,» dedi.
«Pek sayılmaz mı? Eh, formlar şurada, anlarsınız.» Bir çekmece açtı, içini karıştırmaya başladı. «Bilgiyi alır, bir polisin sizinle temas etmesini sağlarım.»
Max, «Boş verin,» dedi. «Yarın sabah onda uğrarız.»

* * *

Körfezin bir yanında, değerii kıyıları ticarî işletmeler işgal etmişti. Yat kulüpleri, yat satış yerleri, doklar, lokantalar ve dükkânlar, Bu işletmelerin de her biri kasabanın evleri gibi temiz ve güzel, ayrrccı çok iyi bakımlıydı.
Gülen Yunus denize bakan bir lokanta ve kokteyl salonuydu. İkinci kattaki balkonu suların üzerine uzanmaktaydı. Hava güzel olduğunda müşteriler bir yandan güneşte yüzlerini yakarken keyifle sarhoş olabilirlerdi burada. Bugün öğleden sonra balkon boştu. Max'le Mary' den başka hiç kimse yoktu.
Mary içine konyak katılmış kahveyi elinde tutarak ahşap parmaklığa yaslandı, denize baktı.
Denizin rüzgârından korunan yerlerde gün serin sayılırdı ama okyanus rüzgârı alan yerlerde iyice soğuktu. Mary soğuğun yüzünü ısırdığını, yanaklarına sağlıklı bir renk verdiğini hissetti.
Başını kaldırıp sağa bakınca İspanyol Sarayını görebiliyordu. 'Max'le ikisi c otelde oda ayırtmışlardı. Kuzeydeki tepede, körfezin epey yukarısında. Çok görkemli bir hali vardı otelin. Beyaz sıva duvarlar, doğal renkte ahşap doğramalar, kırmızı kiremitler.
Daha yakında sekiz kayık sıra halinde gidiyordu. Bir ileri, bir geri. Arka planda belki altmış, belki seksen tekne vardı. Yelkenliler, yatlar, motorlar, küçük gemiler pek şirindi. Bugün güneş olmadığı halde yelkenler bembeyaz parlıyordu. Huzur içinde dolaşıyorlardı körfezde.
Max, «Tekneleri, evleri, tüm körfezi incele,» dedi. «Belki göreceğin bir şey hemen vizyonu başlatır.»
«Sanmıyorum. Uyanıp bana ateş edildiğini gördüğümde hepsi zihnimden silindi gitti.»
«Denemek zorundasın.»
«Öyle mi?»
«Buraya gelmek istemenin nedeni bu değil miydi?»
Mary, «Ben bu katilin peşine düşmezsem sonunda o benim peşime düşecek,» dedi.
Rüzgâr bir an deli gibi esti, Mary'nin deri mantosunu bacaklarına çarptırdı, arkalarında kalan kokteyl salonunun **pencerelerini zangırdattı.**
Mary kahvesini yudumladı. Buharlar yüzünü yaladı, kışın soğuğunda yok oldu.
Max, «Belki de neler olacağını bana bir daha anlat-san yaran olur,» dedi. Mary cevap vermeyince, «Yarın yedide,» diye devam etti, «Şu anda durmakta olduğumuz yerden pek uzakta değil.»
«Bir iki blok ancak.»
«Kasap bıçağıyla gelecek dedin.»
«Lingard'ın bıçağı.»
«Her neyse, bir bıçak diyelim.»
«Lingard'ınki,» diye direndi Mary.
«İki kişiyi bıçaklayacak dedin.»
«Evet, İki.»
«Ölecekler mi?»
«Belki biri.»
«Öteki ölemeyecek mi?»
«En azından biri yaşayacak. Belki ikisi de yaşar.»
«Kim bu bıçaklayacağı insanlar?»
«Adlarını bilmiyorum.»
«Neye benziyorlar?»
«Yüzlerini göremedim.»
«Genç kadınlar mı? Anaheim'deki gifei mi?»

«Gerçekten bilemiyorum,»
«Peki, gücü yükseltilmiş tüfek?»
«Vizyonda onu da gördüm.»
«Hem bıçağı, hem tüfeği mi var?»
«O iki kişiyi bıçakladıktan sonra... elinde tüfekle kulelerden birine çıkacak. Niyeti herkesi vurmak.»
«Herkesi mi?»
«Bir sürü insanı. Vurabildiği kadarını.»
Körfezin karşı tarafında bir düzine martı, uçurtma gibi suyun üzerinde yükseldiler. Rüzgâr önünde, hayli yüksekten uçuyorlardı. Beyaz tüyleri fırtınalı göklere karşı çok romantik duruyordu.
Max, «Kaç kişi öldürecek?» diye sordu.
«Onu göremeden vizyon bitti.»
«Hangi kuleye çıkacak?»
«Bilmiyorum.»
«Bir bak. Her birine bak. Hangisi olacağını hissetmeye çalış.»
Sağ tarafta, üç yüz metre kadar uzakta Katolik kilisesi vardı. Kıyıdaydı kilise. Mary oraya bir kere girmişti. Astk suratlı bir Gotik yapıydı. Kale gibi bir yer. Granit duvarlar, karanlık tonlarda renkli camlı pencereler. Yüz metre yüksekliğindeki çan kulesinin tepesinde duvarsız bir balkon vardı. Denize iki blok mesafedeki bu kule içlerinden en yükseğiydi.
Martıların sesi bir *an* Mary'nin dikkatini dağıttı. Yelkenlilerin üzerinden hâlâ kıyıya doğru uçmakta olan martılar heyecanlı çığlıklar atmaya başlamışlardı.
Mary onları duymamaya çalıştı, dikkatini kiliseye verdi. Hiçbir şey algılayamıyordu. Görüntü yoktu. Psişik titreşimler yoktu. Katilin o kuleden ateş edeceğine dair hiçbir önsezi yoktu.
Mary'nin durduğu yerle Katolik kilisesi arasında bir Lutheryen kilisesi vardı. Adı St. Luke'du. Körfeze uzaklığı yarım bloktu. İspanyol tarzı bir binaydı. Ağır, oymalı ahşap kapıları, öbür kiliseninkinin yarısı yüksekliğindeki çan kulesi göze çarpıyordu,
St. Luke'dan da işaret gelmedi.
Tek sesi duyulan, o hayalet gibi rüzgâr, bir de o heyecanlı martılardı.
Üçüncü kule Mary'nin solundaydı. İki yüz metre uzakta, denizin tam kıyısında. Dört katlı bina yüksekliğindeydi bu seferki. Kimbali Sandviç ve Oyun Salonunun tepesinde yükseliyordu. Alttaki pavyon derme çatma kurulmuş bir barakaydı. Yazları turistler ellerinde fotoğraf makineleriyle o kuleye çıkar, körfezin resimlerini çekerlerdi. Şimdi salon kış boyunca kapalıydı. Bomboştu içerisi.
Max, «Kimbali kulesi mi olacak?» diye sordu.
«Bilmiyorum. Üçü de olabilir.»
«Daha çok çaba göstermelisin.»
Mary gözlerini yumdu, konsantre olmaya çalıştı.
Martılardan biri öfkeyle bağırarak dalışa geçti, suratlarının önünden, belki yirmi santim açıktan hızla uçtu.
Mary şaşırarak geriye sıçradı, kahve fincanı elinden düştü.
«İyi misin?» diye sordu Max.
«Şaşırdım, o kadar»
«Sana değdi mi?»
«Hayır.»
«Yuvalarına sokulmadıkça İnsana bu kadar yakın uçmazlar bunlar. Oysa buralarda yumurtiayabilecekieri bir yer yok. Hem yumurtlama mevsimi de değil.»
Demin bu kıyıya varan bir düzine martı tepede dönmeye başlamışlardı. Martıların genellikle yaptığı gibi hava akımından yararlanmıyorlardı. Uçuşlarında öyle tembel, zarif bir hava yoktu. Hırsla kanat çırpıyor, yükselip alçaIıyor, belli bir hava küresinin dışına çıkmaksızın dönüyorlardı. Acı içinde gibiydiler. Birbirine çarpmayışlarına şaşmak gerekirdi. Haykırarak, doğal olmayan, tedirgin bir gösteri yapmaktaydılar.
Max, «Onları rahatsız eden ne?» diye şaşkınlığını belirtti.
«Ben,» dedi Mary.
«Sen mi? Ne yaptın ki?»
Mary titriyordu. «Katilin hangi kuleyi kullanacağını anlamak için Öngörü yeteneğimi kullanmaya çalıştım.»
«Eee, ne olmuş?»
«Martılar bunu yapmamı engellemeye geldiler.»

Max afallamıştı. «Mary, bu mantıklı bir şey değil. Eğitilmiş martı mı yani bunlar?»
«Eğitilmiş değil. Kontrol altında.»
«Kimin kontrolü altında? Kim yolluyor onları?»
Mary kuşlara bakıyordu.
«Kim?» diye tekrar sordu Max. «Lingard'ın ruhu mu?»
«Belki.»
Max onun omzuna dokundu. «Mary...»

Karısını çok kızdıran 'aklımızı başımıza toplayalım' tonundaki sesiyle konuşmaya başladı. «Belki gizli güçler şu ya da bu nedenle somut cisimleri alıp fırlatabiliyorlar... ama canlı varlıklara söz geçiremezler.»

«Dinle,» dedi Mary. «Sen her şeyi bilemezsin. Bilmiyorsun...» Gözlerini ondan ayırıp yukarı baktı. «Ne oldu?» diye sordu Max.
«Kuşlar.»

Martılar hâiâ tepede manyak gibi dönüyorlardı. Ama seslerini kesmişlerdi. Cıt çıkarmıyorlardı.
«Garip,» dedi Max.
Mary, «Ben içeri giriyorum,» deyiverdi.

Salona giren kapıya varmasına az kaldığı sırada bir martı arkadan sırtına çarptı. İki omzu arasına bir çekiç inmiş gibi oldu. Mary sendeledi, içgüdüsel bir hareketle elini yüzüne kaldırdı. Kanatlar boynuna vurdu, başının arkasını dövdü, kulaklarında davul çaldı. Bunlar Berton Mitchell'le ilgili o küçük kanatlara benzemiyordu. Vizyondaki kanatlar deri gibi, zar gibi şeylerdi. Bunlar ise tüylüydü. Ama bu da martıları daha az korkunç yapmaya yetmiyordu. Bir kuşun o keskin, hain gagasını düşünmek, o gaganın gözlerini nasıl cyabileceğini düşlemek Mary'nin çığlık atmasına yol açtı.
Max bir şey haykırdı ama Mary duyamadı.

Kuşa uzanmaya çalışırken hayvanın parmağını parçalayabileceğim düşünüp hemen elini çekti.

Max martıyı bir yumrukla ondan uzaklaştırdı, Mary'yi kapıdan içeriye itti, kendi de peşinden girdi, kapıyı çekip kapattı.

Earmen saldırıyı görmüştü. Barın arkasından hızla geliyor, bir yandan ellerini bir havluya kuruluyordu.

Bar taburelerinden birine oturmuş olan iri kıyım, kızıl saçlı bir adam, yerinde dönmüş, olup biteni seyrediyordu.

Pencere yanındaki siyah plastik deri kaplı locaların birinde, yeşil elbise giymiş güzel bir sarışınla esmer bir adam içkilerinden başlarını kaldırıp baktılar.

Barmen daha üç adım atamadan bir martı Max'in arkasındaki teras kapısına tosladı. Kapmın iki küçük çerçeveli camı içeriye doğru fırladı, yere düşüp kırıldı.

Kokteylleri servis yapan garson kız tepsisini elinden attığı gibi alt kata inen merdivenlere atıldı.

Tabanca patlaması gibi bir ses duyuldu, ikinci bir martı, körfeze bakan koca pencerelerin camlarından birine çarptı. Cam çatladı ama düşmedi. Yaralanan kuş dışar-daki terasa serildi, camda deminki çarpışmadan kcyu renk bir kan izi kaldı.
«Öldürecekler beni.»
«Hayır,» dedi Max.
«İstedikleri o!»

Max onu korurcasına tuttu. Ama Mary'ye onu tanıdığından bu yana İlk kez, kolları yeterince büyük değil, göğsü yeterince geniş değil, vücudu yeterince güçlü değil gibi geliyordu. Mary'nin güvenliğini nasıl garantiye alabilirdi.

Bir martı genç çiftin oturduğu masanın yanındaki cama attı kendini. Camda şimşek biçiminde bir çatlak belirdi. Güzel sarışın bir çığlık atıp locadan dışarı fırladı.

Kavalyesi onu hemen izledi. Aynı anda ikinci bir martı aynı cama tekrar çarptı, kırmayı başardı. İri cam parçaları koyu renk çamdan yapılmış masaya döküldü, sıçradı, daha küçük parçalara bölündü, demin o çiftin oturmakta olduğu kanepeye yağdı.

Kafası kopan martı masanın orta yerine düştü, kanlı başı kadının martinisine girdi.
Kırık pencereden içeriye iki martı daha uçtu.

Mary deli gibi, «Bırakma onları!» diye haykırdı. «Bırakma, bırakma, ahhh, lütfen bırakma!»

Genç çift dizüstü çöküp masayı siper almaya çalıştılar.

Max, Mary'yi en yakın köşeye itti, kendi vücuduyla ona elinden geldiği kadar siper oldu. Kuşlardan biri dosdoğru Max'ın üstüne uçtu. Max onu kovalamak için tek kolunu havaya kaldırdı. Yaratık öfkeyle bağırdı, uzaklaştı, odanın içinde döndü.

Öteki martı salonun orta yerindeki masalardan birine inmeye çalışıyordu. Kanadı ortadaki süsü devirdi. Bakır ve camdan bir lamba, ortasında da bir mum. Devrilen mum masa örtüsünü tutuşturdu.
Barmen ıslak havluyla alevleri söndürdü.

Martı masadan havalanıp barın arkasına, şişelerin durduğu rafa uçtu. İçki şişeleri birer birer devrilmeye, kınlmaya başladı. İki, üç, dört. attı, sekiz... Biraz ilerdeki taburede oturan kızıl saçlı adam korkamayacak kadar şaşkındı. Durmadan yere yeni şişeler atan kuşa hayranlıkla bakıyordu. Odanın içi buram buram viski kakmaya başlamıştı.

İlk martı tekrar Max'e doğru uçtu. Tam tepesinde durdu, kanatlarını köşeye yakın yerde deli gibi çırptı, sonra hain hain, Max'in sırtından Mary'nin başına doğru iniş yaptı.
Ayakları Mary'nin saçlarına dolaştı.

«Tanrım, hayır! Hayıuır!»

Mary kuşu yakalamaya çalıştı. Gagasına aldırmıyor, parmaklarını parçalayacağından da korkmuyordu artık. Temiz değildi bu kuş. Onu kendinden uzaklaştırması şarttı. Max'de uzandı kuşa. Derken kuş yükseldi, bir kere daha uzaklaştı, odayı dolaştı. Bir saniye sonra tekrar onlara doğru atılıyordu. Duvara, Mary'nin başının biraz üzerine tosladı, yere, ayaklarının dibine düştü, spazm geçiriyormuş gibi titredi.

Mary zorlukla soluk alıyordu. Elleri suratına kapanmış durumda geriledi, kuştan uzaklaşmaya çalıştı.

«Hayvan korku içinde.» dedi Max.

«Öldür onu!» diye bağırdı Mary. Kendi sesini tanıya-mıyordu. Korku ve nefret değiştirmişti sesini.

Max kararsızdı. «Artık tehlikeli olduğunu sanmıyorum.»
«Tekrar uçmadan öldür!»

Max bir tekmeyle kuşu köşeye savurdu, ayağını kaldırdı, isteksiz bir hareketle kafasına bastı.
Mary öğürerek arkasını döndü.

Öteki martı bardan havalanıp kırık pencereden uçtu, gitti.
Her taraf sessizdi artık.

Esmer genç neden sonra ayağa kalktı, sarışın kadının" kalkmasına yardım etti.

İri kıyım, kızıl saçlı adam içkisinin kalanını bir yudumda dikip bitirdi.

Barmen, «Tanrım, ne keşmekeş!» dedi. «Ne oldu böyle? Martıların böyle davrandığını kim nerede görmüş?»
Max karısının yanağına dokundu. «İyi misin?»
Mary, Max'e yaslanıp ağlamaya başladı.

11

18.30,

Işıklar King's Point tepelerinde parıldıyor, turuncu renkler sanki bir tek lambanın bir gözünden, fışkınyordu.

Batıda ise gökle okyanus bir tek karanlığın içinde erimiş durumdaydı.

Max kaldırırna park etti, farları söndürdü. Eğilip Mary' yi öptü. «Bu gece çok güzelsin.»

Mary gülümsedi. Bugün başına gelenlere rağmen kendini hâlâ güzel hissetmesi, canlı, neşeli, kadınsı hissetmesi gerçekten garipti. «Altıncı kere söylüyorsun.»

«Yedi uğurludur. Bu gece çok güzelsin.» Onu tekrar öptü. «Daha iyi misin? Rahatladın mı biraz?»
«Valiumu icat eden adamı aziz ilan etmeleri gerekir.»

«Asıl seni aziz yapmalılar,» dedi Max. «Dur, kıpırdama. Şövalyeliğim üstümde. Dolaşıp sana kapıyı açacağım.»

Okyanustan esen rüzgâr aslında gündüzkünden sert değildi. Ama ,gece bastırınca rüzgâr da soğumuş, gürültüsü de biraz artmıştı. Pancurlan sarsıp duruyordu. Garaj kapılarının menteşelerini gıcırdatıyor, her tarafa saldırıyordu. Ağaç dallan binaların duvarına çarpmakta, boş çöp bidonları devrilmekte, palmiye dalları birbirine sürtünüp hışırdamakta, birkaç boş konserve kutusu sokaklarda döne döne yuvarlanmaktaydı.

Rüzgâra karşı sık çalılarla çamlarla, hurma palmiyeieriyle korunmakta olan tek katil evin

sıcacık, hoş bir havasi vardı. Parmaklıklı pencerelerinden yumuşak bîr ışık yayılıyor, ön kapının üzerinde bir araba feneri ortalığı aydınlatıyordu.

Haftada iki kere çıkan King's Point gazetesinin sani-bi, yayıncısı ve editörü Lou Pasternak, kapıyı ilk çalmışında açtı, onları içeri aldı. Üçü birbirlerini çok iyi gördüklerini söyler, yeniden görüşmekten ne büyük sevinç duyduklarını anlatırlarken, Lou, Mary'yi yanağından öptü, Max'le el sıkıştı, konuklarının paltolarını dolaba astı.

Lou'nun yanında olmak Mary'ye sakinleştirici hap almak kadar iyi gelirdi. Max'le kendi ağabeyi dışında en çok sevdiği insan Lou'ydu. Zeki, iyi yürekli, cömert bir insandı. Gerçi her şeyle alay eden bir tipti ama o alaycılığın altında büyük bir tevazu ve mizah anlayışı vardı.

Lou çok içiyor diye kaygılanırdı Mary. Lou da farkındaydı çok içtiğinin. Bu kusurundan rahatça söz edebilen biriydi. Ona göre insan dünyanın ne manyak olduğunu anlayabiliyorsa, buna karşılık ne cennet .olabileceğini biliyor, ama insanlarının eşekliği yüzünden bunun asla gerçekleşemeyeceğini görüyorsa, o zaman aklını kaçırmadan yaşayabilmek için bir koltuk değneğine ihtiyaç duyabilirdi. O koltuk değneyi bazıları için para, bazıları için uyuşturucu... yüzlerce şey olabilirdi. Onunki de viskiydi. İyi cins viski.

Mary bazen ona, «Annem alkolik olarak berbat bir hayat yaşadı,» derdi.

Lou da ona, «Annen içkiye dayanıklılığı olmayan bir alkolikmiş, »diye karşılık verirdi. «Beceriksiz ayyaşlardan beteri yoktur. Yo, vardır. Ondan bir derece kötüsü de kendine acıyan ayyaşlardır.»

İçki tutkusu, yaşadığı dopdolu hayatı engellemiyor gibi gözüküyordu. Başarılı bir iş kurmuş, güzel güzel yönetmekteydi. Başyazıları ve röportajları çok sayıda ulusal ödüller kazanmıştı. Kırk beş yaşına varıp hâlâ evlenmediği halde, pek çok kadın arkadaşı olmuştu. Hatta Mary'nin tanıdığı her erkekten fazla. Şu ara yalnız yaşıyordu. Ama bu fazla sürmezdi. Mary onun sünger gibi içtiğini çok görmüş, ama sarhoş haline hiç rastlamamıştı. Lou sendelemez, difi dolaşmaz, sesini yükseltmez, tatsız şakalar yapmazdı. İçkiye iyi dayanıyor demek de yetmezdi ona. içkiden güç alan biriydi,

Bir keresinde Mary'ye, «Sorumluluklarımdan kaçmak için içiyor değilim,» demişti. «Başka insanların sorumluluklarını yerine getirmemesinin sonuçlarından kaçmak için içiyorum.»

«Alkol annemi öldürdü ama,» derdi Mary ona sık sık. «Senin ölmeni istemiyorum.»

«Hepimiz öleceğiz, hayatım. Ha çürüyen bir karaciğerden, ha kanserden, ha kalpten. Hatta karaciğerden olması daha bile iyi bence.»

Max'î sevdiği kadar severdi Mary onu. Ama tabii başka tür bir sevgiyle.

Lou tıknaz bir adamdı. Max'den otuz santim kadar kısa, hatta Mary'den büe biraz kısaydı. Sağlam yapılıydı." Boynu, omuzları, kolları ve göğsü adaleli, güçlüydü. Beyaz bir gömlek giymiş, kollarını kıvırmıştı.

Yüzü vücuduna hiç uymazdı. İnce, soylu hatları vardı. Kumral saçlarını alnından geriye doğru tarardı. Alnı geniş, kahverengi gözlen derin canlı, burnu ince, kibar ağızlı biriydi. Tel çerçeveli gözlük takar, üniversite profesörlerine benzerdi.

Sehpaların birinden uzun bir bardağı eline aldı. «Viski ve buz,» dedi. «işten eve döneli üçüncü kadehim. Rüzgâr belki elektrik direklerini devirirse, yatağımda kendi ışığımla kitap okuyabilecek kadar yakıt almak istiyorum.»

Gerçi rahat koltuklar, kanepeler de vardı ama bu salon daha çok kitap ve dergilerle döşenmiş gibiydi. Her eşyanın yanında, arkasında kitap yığınları vardı. Sehpaların: altı bile kitap doluydu. Yüzlerce derginin sığabileceği raflara son sayılar fazla gelmiş, dışarı taşıyordu. Kitap ve plakların işgal etmediği tek duvar, yerel ressamların sulu boya ve yağlı boyalarıyla doluydu. Çok sayıda orijinaller birbirine fazla yakın asılmış, güzellikleri birbiri üzerine çakışıyordu. Ama Lou o kadar zevkli bîr insandı ki, böyte bir durumda bile her eser göze çarpıyor, keyif veriyordu Koltuklardan biri ötekilerden fazla eskimiş gibiydi. Lou'nun yeri orasıydı. Her hafta o koltukta en az altı kitap bitirir, bol bol içer, bir yandan da opera, Bach ve Benny Goodman dinlerdi.

Mary'nin ömründe gördüğü en sıcak havalı oda burasıydı.

Lcu onlara içkilerini getirdi. Stereoya Bach'ın bir Ormandy yorumunu koydu, sesi hafifletti. «Şimdi bütün hikâyeyi dinleyelim bakalım,» dedi. «Bu sabah aradığınızdan beri merakımdan yarı deliye döndüm. Ne kader da sır saklıyorsunuz!»

Mary sözleri sık sık Lou'nun sorularıyla kesilerek, gizli güç konusu da dahil, her şeyi anlattı ona. Richard Lin-gard'ı izlemelerinden başladı, Gülen Yunus'taki martıiar saldırısıyla bitirdi.

O sözlerini bitirince ev birden anormal biçimde sakin-leşti. Yemek odasından bir sarkaçlı saatin ağırbaşlı tik-taki duyuluyordu.

Lou onun söylediklerini düşünürken kendine bir viski daha doldurdu. Koltuğuna dönünce konuştu. «Demek yarın akşam yedide bu katil iki kişiyi bıçaklayacak, birini belki de öldürecek. Ondan sonra bir kuleye tırmanacak ve ateş; etmeye başlayacak.»
«Bana inanıyor musun?» diye sordu Mary.
«Elbette. Yaptıklarını yıllardır izliyorum, öyle değil mi?»
«Lingard'ın ruhu meselesine de inanıyor musun?»
«İnan diyorsan neden inanmayayım?»
Mary, Max'e baktı.

Max, «Bu adam yarın gece ateş edecek kimseyi bulacak mı?» diye sordu. «Noel gecesi herkes ailesiyle evinde olmaz mı?»

Lou, «Yo, körfezde kendine bol hedef bulur,» dedi. «Düzinelerce teknede Noe! partileri olacaktır, İnsanlar yatların güvertelerine dalacak, rıhtımlara birikecektir. Kalabalık olacaktır her taraf.»

Mary, «Bıçaklama olaylarını durdurabileceğimizi sanmıyorum,» dedi. «Ama belki ateş etmesini önleyebiliriz. Her üç kuleye de polisler yerleştirilebilir.»
«Bir tek sorun var,» dedi Lou.
«Nedir o?»
«John Patmore.»
«Buranın polis komiseri mi?»

«Ne yazık ki polis komiseri o oldu. Senin vizyonlarına inanmasını sağlamak kolay olmayacak.»

Mary, «Haklı olabileceğim konusunda ufacık bir ihtimal bile görse, neden işbirliği yapmasın ki?» diye sordu. «Ne de olsa, onun görevi King's Point halkını korumak.»

Lcu'nun yüzünde çarpsk bir gülümseme belirdi. «Hayatım, polislerden pek çoğunun, görevlerini pek vergi mükelleflerinin gözüyle görmediklerini artık öğrenmiş olman gerekir. Bazı polisler kendilerinden beklenen tek şeyin süslü faşist üniformalar giymek, lüks arabalarda dolaşmak, zarfar içinde para toplamak ve yirmi otuz yıllık 'hizmet'ten sonra emekli olup halkın parasıyla yaşamak olduğu kanısındadır.»
«Cok alaycısın.» dedi Mary.
Max, «Patmore'un kolay biri olmadığını Percy Osterman da söylemişti,» diye ekledi.

«Kolay olmamak ne kelime? Budalanın biri o. Tarif edilemeyecek kadar cahil. Ona kafası dağınık da diyemezsiniz, çünkü kafası yok ki, dağınık olsun. Öngörü diye bir şeyi ömründe duymadığından eminim. Sonunda bunun ne demek olduğunu ona anlatmayı başardığımızda, bu sefer de inanmayacak. Kendi deneyimieri arasında yer almamış bir şeyi yok sayar. Eminim Avrupa bile yoktur der, çünkü kendisi hic gitmemiştir.»

Mary bu sefer, «Daha önce birlikte çalıştığım polis komiserlerine telefon edebilir,» dedi. «Onlar ona benim gerçeği söylediğimi anlatırlar.»

«Hiç görmediği kimselerse, onların da sözüne inanmayacaktır. Bak, söylüyorum sana, Mary, eğer cehalet gerçekten" mutluluk demekse, bu adam dünyanın en mutlu adamı elmalı.»

Max, «Şerif Osterman kendisini tanık olarak gösterebileceğimizi söyledi,» dedi.

Lcu başını salladı. «Bunun yaran olabilir. Patmore, Os-terman'a saygı ve hayranlık duyar. Yarın onunla konuşmaya ben de sizinle gelirim isterseniz. Ama önceden söyleyeyim, benim pek bir yararım olmayacak. Patmore benden nefret eder.»

Max. «Bunun nedenini hiç anlayamadım işte,» dedi. «Bir tek nedeni **olabilir. Herhalde adamın** yüzüne karşı da böyle konuşuyorsundur.»

Lou sırıttı. «Gerçek duygularımı saklamayı hiçbir zaman beceremedim, o doğru. Bayan Yancy ile de tanıştınız mı? Komiserin yardımcısıyla?»
Max, «Öğleden sonra büroda bir tek o vardı,» dedi.
«Tam bir pırlanta, değil mi?»
«Öyle midir?»

«Mucize sekreter,» dedi Lou. «Çalıştığı dakikalar mucize sayılır.»

Mary, «Pek becerikli görünmüyordu, **orası doğru,» diye** onayladı.

«Dengeli çalışır. Dengeyi biraz daha artırırsa, hiç kıpırdamıyor olacak.»
Mary güldü, içkisini yudumladı.
«Şimdi şu martılara dönelim,» dedi Lcu. «Acaba...»

Marry, «Martıları konuşmayalım artık,» diye atıldı. «Bunların hiçbirini konuşmayalım. Yarına bir şey kalmadı. Bu gece öngörüleri unutmak, başka konulardan söz etmek istiyorum. Neler olursa

olsun.»

Yemekte fileminyon, fırında pişmiş patates ve soğuk kuşkonmaz yediler.

Max hediye olarak getirdikleri kırmızı şarabı açarken Lou onun parmağındaki sargıyı gördü, «Max, parmağına ne oldu?»

«Ha,o mu... lastiği değiştirirken kesildi.»

«Dikiş mi attırdın?»

«Önemli bir şey değildi.»

Mary, «Doktora gitmesi gerekirdi,» diye atıldı. «Bana bile göstermedi. Öyle çok kanamıştı ki, gömleği kan içinde kalmıştı.»

Lou, «Yine kavga ettin sandım,» dedi.

«Artık barlara gitmiyorum. Bugünlerde kavga ettiğim yok.»

Lou, Mary'ye baktı, tek kaşını havaya kaldırdı.

«Doğru söylüyor,» dedi Mary.

Lcu, «Yıllardır yanımda çalıştın, Max,» dedi. «O süre içinde, bir ay ya da en çok altı hafta geçmiyordu ki kötü Lir kcvgaya' kanşmayasm. Kıyıdaki barların en kötülerine giderdin. Başının derde girebileceği yerlere. İçmeye mi gidiyorsun, yoksa daha çok, kavgaya mı gidiyorsun, bilemezdim.»

«Belki de öyleydi,» diyerek kaşlarını çattı Max. «Sorunlarım vardı. Bana ihtiyaç duyacak birine ihtiyacım vardı. Şimdi artık Mary var hayatımda. Kavga da etmiyorum.»

Gerçi o gece öngörüden konuşmamaya söz vermişlerdi ama Lou sofrada o konudan uzak kalamadı. «Acaba katil senin kentte olduğunu biliyor mudur?» diye sordu Mary'ye.

«Bilmem,» dedi Mary.

«Eğer içine bir ruh girmişse, aynı ruh martılara da girmişse, kesin biliyordur.»

«Herhalde.»

«Siz buradan gidene kadar ertelemez mi işi?»

«Eelki erteler. Ama sanmıyorum.»

«Yakalanmak mı istiyor?»

«Ya da beni yakalamak istiyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilmem.»

«Eğer...»

«Konuyu değiştiremez miyiz?»

* * *

Yemek bitince Mary izin istedi, evin arka tarafındaki banyoya gitti.

Lou, Max'le yalnız kalınca, «Mary'nin bu fikrine ne diyorsun?» diye sordu,

«Lingard'ın ölümden geri dönmesine mi?»

«Evet. İnanıyor musun?»

«Doğaüstü konularını bilen sensin,» dedi Max. «Bu konuda yüzlerce kitabı olan da sensin. Hem Mary'yi benden daha uzun süredir tanıyorsun. Bizi sen tanıştırdın. Sen ne diyorsun?»

«Ben açık flkirliyimdir,» dedi Lou. «Ama sen galiba inanmıyorsun.»

«Doktoru, cam bibloları kendi fırlattı diyor.»

«Bilinçdışı telekinetik mi?»

«Evet.»

«Daha önce Mary'nin telekinetik yetenekleri var mıydı?»

«Hayır,» dedi Max.

«Ya tabanca olayı?»

«Bence tabancayı da kontrol ediyordu.»

«Yani kendi kendine mi ateş etti?»

«Evet,» dedi Mox.

«Martıları da o mu yönlendiriyordu?»

«Evet.»

«Canlı hayvanları kontrol etmek... telekinetik değildir.»
«Bir tür telepati olmalı.»
Lou şarap kadehini tekrar doldurdu. «Ender rastlanan bir şey.»
«Telepati olmak zorunda. O martıları ölmüş birinin ruhunun yönlendirdiğine inanamam.»
«Neden kendini öldürmek istesin?»
«İstemiyor,» dedi Max.
«Eh, bu olayların ardındaki gizli güç kendisiyse, tabancayı da ,o kuilandıysa, bana kendini öldürmeye çalıştı gibi geliyor.»
Max bu sefer, «Niyeti ölmek olsa, tabanca ıskalamazdı,» dedi. «Oysa cam köpekler de öldürmedi, tabanca da, martılar da.»
«O halde niyeti nedir?» diye sordu Lou. «Neden gizli güç rolü oynuyor?»
Max kaşlarını çattı. «Ben bir varsayım geliştirdim. Bence bu seferki olayın bir özelliği var. Garip bir yanı var. Bununla ilgili bir şey görüyor, o gerçekle yüzleşmek istemiyor. Çok kötü bir şey. Uzun süre düşünürse Mary'nin dengesini bozacak bir şey. Bu yüzden, zihinden uzaklaştırıyor onu. Tcbii ancak bilinç düzeyinden uzaklaştırabiliyor. Bilinçaltı asla unutmaz. Bu yüzden, ne zaman bu olaylarla ilgili bir vizyon getirmeye çalışsa, bilinçaltı o gizli gücü kullanıyor, onu başka tarafa çeliyor.»
«Çünkü bilinçaltı onun bu adamı izlemesinin zararlı olacağını biliyor, öyle mi?»
«Bence öyle.»
Lou Pcsternak'ın vücudundan buz gibi bir ürperti geçti. «Neyi öngörmüş olabilir?»
«Belki de bu psikopat onu öldürecek,» dedi Max,
Mary'nin ölmesini düşünmek Lou'yu çok sarstı. Onu on yıldan beri tanıyor, çok seviyordu. İlk gördüğünde sevmişti zaten. Zamanla daha da çok seviyordu. Babaca bir sevgiyle. Oysa şu ana kadar bu sevginin derinliğini anlayamamıştı. Mary'nin ölmesi, öyle mi? İçi bulanır gibi oldu, teni ateş kesildi.
Max onu, kendi duygularını göstermeyen dengeli ela gözleriyle izliyordu. Karısının ölümü ihtimalinden hiç etki-lenmiyormuş gibi bir hali vardı.
Lcu, o bu konuyu benden daha uzun süre düşünmeye vakit bulmuş, diye geçirdi içinden. Bu fikre alışmaya zamanı olmuş. O da benim kadar seviyor onu. Ama onun duyguları artık yüzeyde değil, derin karanlıklara inmiş, daha duyarlı bölgelere yayılmış.
Max, «Belki de psikopat beni öldürecek,» dedi.
Lou, «İkiniz bu işten vazgeçmelisiniz,» deyiverdi. «Hemen evinize dönmeli, bu konuya bulaşmamalısınız.»
«Ama böyle bir şeyi öngörüyle sezdiyse, biz kaçınmak için ne yaparsak yapalım, nasılsa gerçekleşmez mi?»
«Ben alınyazısma inanmam.»
«Ben de inanmam. Ama... Mary'nin gördükleri mutlaka gerçekleşiyor. Biz bu katili izlemezsek, o mu peşimizden gelecek acaba?»

«Lanet olsun,» dedi Lou. «Hiç içmemişim gibi ayılttın beni.» Şarabını bitirdi, yenisini doldurdu.
«Bir şey daha var,» dedi Max. «Altı yaşındayken biri ona cinsel saldırıda bulunmuş herhalde.»
Lou hemen, «Berton Mitcheil,» dedi.
«Sana ne kadarını anlattı o olayın?»
«Pek fazla sayılmaz. Genel ana hatlar. Sanırım çoğunu hatırlayamıyor.»
«Mitchell'e ne olduğunu söyledi mi?»
«Suçlu bulunmuş,» dedi Lou. «Hücresinde kendini asmış, öyle değil mi?»
«Bunun doğru olduğundan emin misin?»
«Mary söyledi.»
«Ama sen doğru olduğunu biliyor musun?»
Lou şaşırmıştı. «Neden yalan söylesin?»
«Yalan söyledi demiyorum. Ama belki ,ona gerçeği söylememiş olabilirler.»
«Anlayamadım.»
Max açıklamaya çalıştı. «Diyelim ki Barton Mitcheil hiç mahkûm olmadı. Diyelim ki

kurnaz bir avukat buldu, o da onu suçlu olduğu halde beraat ettirmeyi başardı. Olmayacak şey değil. Senin altı yaşındaki kızına saldırmış olsa, kız feci bir travmayla karşılaşmış olsa, sen p kıza saldırganın serbest kaldığını, yaptığının yanına kâr kaldığını söyler miydin? O canavarın sokaklarda elini kolunu sallaya sallaya dolaştığım, geri gelip aynı şeyi tekrar yapabileceğini düşünürse, çocuk daha beter psikolojik sarsıntılara yuvarlanmaz mıydı?» Eğer Berton Mitcheil beraat ettiyse, Mary'nin babası da en iyi çarenin kıza adamın öldüğünü söylemek olduğuna karar vermiş olabilir.»

«Ama Mary büyüyünce herhalde gerçeği öğrenirdi.»

«Öğrenmeye de bilir. Hele de öğrenmek istemiyorsa.»

«Alan söylerdi ona.»

«Belki Akın da gerçeği bilmryordu,» dedi Max. «O sıra o da dokuz yaşındaydı. Baba yalan söylediyse, ikisine birden söylemiştir. Hem eğer...»

Lou elini havaya kaldırıp onu susturdu. «Diyelim ki haklısın. Diyelim ki Berton Mitchell serbest bırakıldı. Bunun bugünkü olaylarla ne ilgisi var?»

Max çatalını eline aldı, tabağının kenarındaki patates kabuklarını karıştırdı. «Mary kendisini çok korkutan bir şey görüyor demiştim sana.»

«Öleceğini mi? Ya da senin öleceğini mi?»

«Belki böyle bir şey. Ama belki de... peşine düştüğümüz katilin... Berton Mitchell olduğunu görüyor.»

«Sağ olsa altmış yaşında olur.»

«Psikopat katiller genç olacak diye bir kanun mu var?» dedi Max.

Mary banyoda ellerini yıkadı, havluyu eline aldı, musluğun üzerindeki aynaya baktı. Orada gördüğü kendi yüzü değildi. Yabancı bir genç kadın vardı aynada. Açık sarı saçlı, bembeyaz tenli, ayrık gözlü. Yüzünün çizgileri korkuyla çarpılmış bir kadın.

Ayna bir başka boyutun penceresi olmuştu. Banyodaki hiçbir şeyi göstermiyordu. Sarışın kadının yüzü vücudundan ayrı gibi havada dolaşıyordu. Sisli gölgeler arasında. Onun yukarısında ve sağ tarafta, bir tek alltın haç görünmekteydi.

Mary havluyu elinden attı, lavabonun c+aşından geriledi, sırtı duvara yaslandı.

Aynada bir erkeğin eli belirdi. O da vücudundan ayrı, sisler içindeydi. Psişik görüntülerin gerçeküstü bir kolajı gibi. Erkek eli, bir kasap bıçağı tutuyordu.

Mary vizyonlarını hiç bu biçimde görmemişti. Bir an, ne beklemesi gerektiğini bilemedi. Ne yapacağına kcrar veremedi. Kıpırdamaya da, olduğu yerde kalmaya de kil kuyordu.

Kolsuz el, bıçağı kaldırdı. Sarışın kadının yüzü ugar gibi uzaklaştı, havada döndü, sonsuz bir boşluğa yuvarlandı. Elle bıçak da onun peşisıra uzaklaştı.

Konsantre ol, dedi Mary kendi kendine. Kaçırma vizyonu. Ne olursa olsun sarıl ona. Sarıl ve ayrıntıya İn. Bı~ çağı tutan adamın kim olduğunu anlayana kadar izle.

Altın haç irileşti, bütün aynayı doldurdu. Sonra birden patladı, esrarengiz bir sessizlik içinde ufacık parçalara ayrıldı, yok oldu.

Konsantre ol...

Kadının yüzü tekrar göründü, bıçak da koskocaman, ortaya çıktı. Çeliğinden ışık yayılıyordu. Sanki neon tüpünden yapılmıştı.

«Kimsin sen?» diye sordu Mary yüksek sesle. «Eli bıçaklı. Kimsin sen?»

Birden elin artık havada olmadığını, ucunda bir kolcun bulunduğunu farketti. Kadının yüzü kayboldu, ortaya bir erkeğin başı çıktı. Gölgeler içinde. Katil yavaş yavaş dönmeye başladı. Kıpırdayan gölgeler ve ışıklı noktalar arasında dönüyordu. Az sonra aynadan Mary'ye bakıyor olacaktı. Mary'nin şu anda arkasında olduğunu biliyormuş gibi dönüyordu. Yavaşça. Sessizce. Sanki çağrıldığı için dönüyordu...

Mary cevabı alamadan vizyonu kaybedeceğinden korktu. Doktor Cauvel'in muayenehanesinde de öyle olmuştu çünkü. «Kimsin?» diye sordu yine. «Kimsin sen? Bilmek istiyorum!»

Sağ tarafında, iki metre uzağında, banyonun penceresinin tokmağı sert bir sesle döndü. Mary şaşırarak gözlerini aynadan ayırdı.

Pencere yukarı doğru kayarak açıldı.

Rüzgâr siyahlı kahverengin perdeleri uçurdu, bir hışırtıyla içeri doldu.

Dışarda gece kapkaranlıktı. Mary'nin ömründe görmediği kadar karanlık.

Rüzgârın sesi arasında bir ses daha vardı: **fuîyta-fu-lytc-fuiyta!**

Kanatlar. Deri gibi kanatlar. Pencerenin hemen dışında.

Fuîyta-fuiyta-fuiyta!

Belki de rastlantıydı bu ses. Korniş gıcırdıyor olabilir miydi? Eve bir ağacın dalı tempolu biçimde değiyor olabilir miydi?

Nedeni ne olursa olsun, Mary bu sesi bu sefer hayalinde uydurmadığından emindi. Psişik etki de değildi bu. Orada gerçekten bir yaratık vardı. Açık pencerenin dışında, Hayal edilemeyecek kadar garip, kanatlı bir yaratık.

Olamaz. Delilik bu.

Eh, git de bak, dedi kendi kendine. Bak bakalım bu kanatlı şey neymiş? Orada bir şey var mıymış gerçekten, gör. Bitir bu işi artık.

Kıpırdayamıyordu.

Fu **iyta-f** uiy **to-f u** iy ta

Max, yardım et bana, dedi. Ama sesi çıkmadı.

Sol tarafta, lavabonun yanında, ilaç dolabının kapağı görünmez eller tarafından açıldı. Sonra itilip kapandı. Açıldı, kapandı. Son açılışında öyle kaldı, İçindeki bütün şişeler, anacinler, aspirinler, grip ilaçları, tertürdiyotiar, öksürük şurupları, müshiller, diş macunu tüpleri, cilt kremleri, şampuanlar, gargara ilaçlan, yara bantları, gazlı bezler raflardan sıçradı, yere düştü.

Duş perdesini görünmez bir el çekip açtı, duşun kıvrık duran üst borusu, çok ağır biri oraya asılmış gibi be! verdi. Derken boru duvardan çıktı, banyonun içine düştü.

Tuvaletin kapağı inip kalkmaya koyuldu, giderek hızJandı, inanılmaz bir gürültü çıkarmaya başladı. Mary banyonun kapısına doğru, bir adım attı.

Kapı sanki onu çıkmaya davet ediyormuş gibi açıldı, bir saniye sonra yıldırım gibi kapandı. Tekrar tekrar açılıp kapanmaya başiadı. Tuvalet kapağıyla aynı tempoda.

Iviary bir kere daha sırtını duvara dayadı. Kıpırdamaya korkuyordu.

«Mary!»

Max'ie Lou kapının dışındaydılar. Açıldıkça bir anlığına gözüküyorlardı. Şaşkın bakışlarla bakıp durmaktaydılar.

Kapı çok daha hızlı çarparak kapandı, açıldı, yine aynı hızla kapandı, açıldı, kapandı.

Bir daha açılınca Max İçeri girmeye çalıştı, ama kanat suratına çarptı. Yeniden açılışında Max tokmağı yakaladı, zorla kendini içeri atabildi.

Kapı hareketi kesti.

Penceredeki rüzgâr hafifledi, tatlı bir esinti oldu.

Artık kanatlar da çırpılmıyordu.

Hareketsizlik.

Sessizlik.

Mary musluğun üzerindeki aynaya baktığında, deminki görüntülerin değiştiğini, ama aynanın hâlâ normale dönmediğini, banyoyu yansıtmadığını gördü. Sarışın kadın, îhaç ve kasap bıçaklı adam yok olmuştu. Ayna siyahtı. Bir tek dip kısmı dışında. Oraya kanlar birikmiş. O kanlar oramdan sızıyor, çerçevede birikiyor, dışarı süzülüyor, hemen alttaki muslukların üzerine damlıyor, oradan-lavabonun içine akıp orayı kırmızıya boyuyordu.

Kafası karışan Max, «Bu da ne böyle?» diye sordu, «Neler oluyor burada?» Gözleri aynadan ayrılıp Mary'ye döndü. «Bir yerin acıdı mı? Bir yerini mi kestin?»

«Hayır,» dedi Mary. Birden farkına vardı. Kanları yalnız kendisi değil, Max de görmüştü.

Max aynanın kenarına dokundu, inanılmayacak bir şey, imkânsız bir şey! Kan parmaklarına bulaştı.
Lou daha iyi görebilmek için ufacık banyoya süzüldü.

Yavaş yavaş kan aynadan da, musluklardan da, porselenden de, Max'in parmaklarından da silinmeye, solmaya başladı, ünce kırmızılığı, parlaklığı azaldı, sonunda da yok oldu. Sanki hiçbir zaman var olmamış gibi.

* * *

Mary salondaki kanepeye oturmuş, Löu'nun uzattığı konyak kadehini almıştı. Saçlarını alnından arkaya attığında saçlar eline yağlı ve soğuk geldi. Yüzünde hiç renk yoktu. Elleri yapış yapıştı. Konyak boğazını yakıyor, hoş bir sıcaklık yayıyordu.

Max onun karşısında durdu. «Biz gelmeden önce aynada gördüklerin... bu gece birinin öleceği anlamına mı geliyor?»

«Evet,» dedi Mary. «Gördüğüm kız ölecek. Sabah olmadan bıçaklanacak.»
«Adı ne?»
«Görmedim.»
«Nerede oturuyor?»

«Burada, Kirıg's Point'de. Ama adresini hissedemedim.»

«Yamaçlarda mı, düzlükte mi, yoksa kıyıda mı oturuyor.»
«Herhangi biri olabilir,» dedi Mary.
«Nasıl bir kız?»

«Cok açık sarı saçları var. Beyaza yakın. Permalı, uzun. Teni solgun. İri mavi gözlü. Genç. Yirmili yaşlarda. Çok güzel. Zarif. Yo, daha iyi bir kelime gerek... hayal gibi.»
Max, Lou'ya döndü. O sırada gazeteci de duble viskişini bitiriyordu. Bardağı dikişine bokan, ya süt ya da zehir içiyor sanırdı. «Burası senin kentin, Lptı. Bu tanıma uyan birini tanıyor musun?»

«Burada on bin kişi daimi yaşar,» dedi Lou. «Hepsini de tanımam. Tanımak istemiyorum, o da ayrı. Onda dokuzu umutsuz eşekler, budalalar ve can sıkıcı tiplerdir. Hem ayrıca çok sayıda güzel sarışını da Caiifornia'nın plaj yaşamı buralara çeker. Güneş, kumlar, deniz, seks ve frengi. Bu kasabada Mary'nin gördüğü sarışına benzeyen en az iki yüz kız vardır.»

Max farkında olmadan The Naîion dergisini almış, elinde rulo yapmıştı. Onu sol ovucuna vurdu. «Kızı bulamazsak bu gece öldürülecek.»

Mary'nin korkusu depresyona dönüştü artık. Uçsuz bucaksız bir kül çölü gibi. Ama küllerin altında öfke kömürleri de vardı. Max'e, Lou'ya, hatta kendine değildi öfkesi. Kızgınlığı artarken bile, bu duygunun bir lüks olduğunu, bir etkisi veya anlamı olmadığını biliyordu. Kadere Karşı, kimin elinde teslimiyetten başka bir silah vardı ki?

«Ben bir şey gördüğümde ne anlama geldiğini unutuyorsun,» dedi Max'e. «Bu kızı bulup uyarmamız hiçbir şeyi değiştirmez. Önemi yok. Nasılsa ölecek. Gördüm çünkü! Yarınki yarışlarda kazanacak atların adlarını göremem. Hangi hisselerin bu hafta borsada yükseleceğini, hangilerinin gelecek hafta düşeceğini göremem. Tek görebildiğim ölen insanlar.» Atağa kalktı. «Tanrım, yaşamak zorunda kaldığım bu hayattan bıktım usandım. Durmadan şiddet görmekten ve engelleyememekten bizar oldum. Masum insanların başının derde girdiğini görüp de yardım edememek mahvediyor beni. Cesetlerle, işkence edilen kadınlar-lar, dövülen çocuklarla, kanlarla, bıçaklarla, silahlarla dolu bir hayattan bezdim artık.»
«Biliyorum,» dedi Max anlayışlı bir sesle. «Biliyorum.» Mary baro yürüdü, konyak şişesinin tıpasını açtı.

«Başkalarının acısına nuni görevi yapmak istemiyorum! O acılan yok edecek bir mekanizma olmak istiyorum. İyileştirmek, önlemek istiyorum.» Kendine konyak doldurdu. «Eğer bende Tanrı'nın her şeyi gören gözleri olacaksa, o zaman Tanrı'nın gücü de olmalı. O güçle uzanıp, izlediğimiz adamı şu anda bulabilmeliyiz. Yüreğini kavrayıp patlatana kadar sıkabilmeliyim. Ama ben Tanrı değilim. Komple bir mekanizma değilim. Telsizin yalnızca alıcısı gibiyim. Mesajı alıyorum, ama mesaj veremiyorum. Etkileniyorum, Ama etkileyemiyorum.» Konyağı çabucak içti, Lou'ya yaklaşacak şekilde. «Nefret ediyorum bunlardan. Nefret ediyorum. Neden var bu güç bende? Neden ben?»

Az sonra Lou onları geçirirken «Keşke gece kalsaydı-nız,» dedi,

Max, «Misafir odanı gördük,» dedi gülerek, «Dergi, kitap doldurmuşsun, eşya yok. Kültürüne, kütüphane hayranız ama kâğıtlar üzerinde uyumaya bayılmıyoruz.»

«Ben salondaki kanepede yatardım, ikiniz benim odamda yatardınız.»

Mary onu yanağından öptü. «Çok şeker bir insansın,» dedi. «Ama bizi merak etme. Gerçekten. En azından yarın geceye kadana

24 Aralık Perşembe

12

Gecenin saat birinde yağmur denizden doğru yağıyordu. Toprak yapış yapış olmuş, kuru otlar yassılmış, damlalar parke sokakta sekmekteydi.

Mercedes'! yolun sonuna parkedip kontağı kapattı, arabayı karanlıklar sardı. Işık öyle azdı ki, direksiyona dayadığı ellerini bile göremiyordu. Duyulabilen tek ses arabanın tepesini döven yağmur camialarının sesiydi.

Fırtına geçene kadar beklemeye karar verdi. Güney. California'ya yağmur mevsimiydi. Ama bu tür sagnaklar fazla uzun sürmezdi.

Kasap bıçağı yanındaki koltuktaydı. Eliyle yokladı, buldu, aldı. Bu karanlıkta bıçağı bile zor görüyordu. Ama onu bıçağın görünüşü kadar, dokununca verdiği duygu da heyecanlandırmaktaydı. Tek parmağını keskin kenara bastırdı. Kan çıkaracak kadar değil... ama çeliğin içindeki öldürme enerjisini hissedecek kadar.

Biri on geçe yağmur hafifledi. Beş dakika sonra büsbütün durmuştu, Arabanın kapısını açıp indi. Rüzgâr da kesilmişti.

Sob doğru bir milin üç çeyreği kadar uzakta, limanın Noel ışkları pırıl pırıldı.

Yakındaki tek ışık,.üç tane bahçeli evden birindeydi. Üç ev vanyana, aynı yamaca dizilmişti. Denize bakıyorlardı. Arka taraftaki kapıları parke sokağa açılmaktaydı. En kuzeydeki ev Erika Larsson'a aitti. Komşu evle uzaklığı yetmiş me:reydi. Ağaçlar arasında bir ev. Pencerelerinin çoğundan ışıklar dökülüyordu.

Tahmin ettiği gibi Erika uyanıktı. Herhalde çalışıyordu. O kasvetli suluboyalarından bir tane daha. Ya da o yeşil ve mavi suratlarla dolu tuallerden biri. Resimlerinin çoğunu gecenin sessizliğinde yapar, şafak sökerken yatardı.

Mercedes'in arkasına yürüyüp bagajı açtı. Silah doluydu içerisi. Bir İtalyan çiftesi, iki tüfek, yedi tabanca, kutu kutu mermi. 45'lik bir otomatik Colt seçti. Ismarlama, Koleksiyoncu malı. Metal kısımlarına, kaçan hayvan kabartmaları işlenmişti. Hepsi namludan kabzaya doğru kaçıyordu hayvanların. Tabanca zaten doldurulmuştu. Silahların hepsi doluydu. Colt'u ceketinin cebine koydu, bagajı kapattı.

Bıçağı yanına sarkıtmış durumda toprak yoldan ışıklı eve doğru yürüdü. Gece amansızcasına karanlıktı. Ayağı ikide br toprak yoldaki taşlara takılıyordu. Pabuçları da çamurlcrda gıcırtılı sesler çıkarmaktaydı.

Mary uykusunda mırıldandı.

Rüyasında babasıyla birlikteydi. Babası Mary dokuz yaşındayken nasıl görünüyorsa öyleydi yine. Mary de çocuktu. Kadife gibi yeşil çimenler üzerinde oturuyorlardı ikisi. Güneş tepedeydi. Tam üstlerine düşüyor, gölge oluşturmuyordu

«Duyu dışı sezgilerimle insanlara yardım edersem belki beni severler. İnsanların beni sevmesini istiyorum, baba.»

«Eh, tatlım, ben çok seviyorum seni.»

«Ama beni hep bırakıyorsun.»

«Minik kızımı mı bırakıyorum? Saçma»

«Kazada öleceksin. Ölüp beni yalnız bırakacaksın.»

«Böyle şeyler söylemek doğru değil.»

«Ama...»

«Ben ölsem bile annen var.»

«Annem beni çoktan bıraktı. Viskiyi seçti, beni bıraktı.»

«Hayır, hayır. Annen hâlâ seni seviyor.»

«O viskisini seviyor. Benim adımı bile unutuyor.»

«Ağabeyin seviyor seni.»

«Hayır sevmiyor.»

«Mary, ne korkunç bir söz bu böyle!»

«Alan'ı benî sevmiyor dîye suçlamıyorum. Bütün hayvanları ölüyor benim yüzümden.»

«O senin suçun değil.»

«Benim yüzümden, sen de biliyorsun. Ama Alan beni sevse bile, bir gün o da beni bırakacak. O zaman yalnız kalacağım.»

«Günün birinde karşına seninle evlenecek, seni sevecek bir adam çıkacak.»

«Belki kısa bîr süre İçin beni sevebilir. Ama sonra o da gidecek, öyle değil mi? Herkesin gittiği gibi. Ben yalnız kalmaya karşı korunmak istiyorum. Yalnız kalmaktan korkuyorum. Birçok insanın beni sevmesine ihtiyacım var. Bir sürü insan beni severse, hepsi aynı anda gidemezler.»

«Şu saate bak! Benîm gitmem gerek.»

«Baba, beni bırakamazsın.»

«Başka çarem yok.»

«Bu sabah Elmo'yu buldum.»

«Alan'm kedisini mi?»

«Kan içindeydi.»
«Nerede buldun?»
«Oyun evinde.»
«Yine mi ölü bir hayvan?»
«Biri onu kesip parçalamış.»
«Alan biliyor mu?»
«Henüz bilmiyor. Baba, cok ağlayacak.»
«Tanrım... zavallı çocuk.»
«Bana da çok kızacak.»
«Mary... kediyi sen...»
«Hayır, baba, ben öyle bir şey yapmami»
«Geçen hafta olandan sonra...»
«Ben yapmamıştım! Ben yapmamıştım!
«Pekâlâ, demek yine Mitchell'in oğluydu.»
«Keşke Bayan Mitchell bu kentten taştnsa.»

«Berton Mitchell'in oğlu gelip Elmo'yu kestiyse Alan sana kızmaz.»

«Ama ben babasını Uzaklara yolladım diye çocuk da gelip gelip Alan'ın bütün hayvan tarım öldürüyor.»

«Alan anlıyor. Seni sorumlu tutmuyor.»

«Geçen hafta kaplumbağalarını göle attım diye bana hâlâ kızgın.»

«Bunu neden yaptığını açıklamadın.»
«İçimden bir ses yap dedi.»

«Cezanı hak ettin, biliyorsun. Onlar Alan'm kaplumbağalarıydı, senin değil.»

«Bir ses bana at dedi.»
«Kim dedi at diye?» . «Bir ses. Bir ses.»
«Mary, bazen çok garip bir çocuk oluyorsun.»
«Burada kal, hep iyi olurum.»
«Gitmem gerek.»
«Sen gidersen yalnız kalırım.»
«Gitmem gerek.»
«Ben kanatlarla yalnız kalırım.»
«Allahaısmarladık.»
«Baba., kanatlar!»

Ürpererek, aldığı uyku ilacının getirdiği derin uykuda inleyerek, yattığı yerden döndü Mary. Yatakta yalnız olduğunun farkında değildi.

* * *

Yatak odasının kilitlenmemiş penceresini yukarı itti, sessizce eve girdi.

Ön salondaki stereodan Joan Baez'in en dokunaklı şarkılarından biri yükseliyordu.

Yatak odasını geçti, dar koridordan salona doğru yük-rüdü. Erika Larsson taburesine oturmuş, sehpada çalışıyordu. Arkası kapıya dönüktü. Yağlıboyayla uğraşmak-I taydı.
Karakedi Samantha koltuğa kıvrılmıştı. Başını kaldırdi, sarı gözleriyle onun salona girişine baktı.
' Havada tatlı bir koku vardı. Erika az önce kendine mısır patlatmıştı.

Araları üç metre kaldığında Erika onu hissetti, döndü. «Sen,» dedi.

Yine eskisi kadar güzeldi. Gür, kabarık sarı saçları. Yan saydam, bembeyaz ten. İri mavi gözler. Üzerinde blucin ve tişört vardı. Meme başları beyaz tişörtün ince kumaşı altından belli oluyordu.

Tabureden kalktı. «Ne işin var burada?»

O cevap vermedi.

Karakedi bir terslik olduğunu sezmişti. Koltuktan atladı mutfağa kaçtı.

O Erika'ya doğru bir adım attı.

Kız tualin arkasına geçti. «Defol buradan.»

O bir vuruşta tuali devirdi.
«Ne istiyorsun?» dedi kız.
O bıçağı havaya kaldırdı.

«Yo. Yo. olamaz.»

Erika geriledi, okyanusa bakan pencerelere doğru yaklaştı.

Ellerini öne uzatmıştı. Sanki yaklaşmaya çalıştığında onu geri itebilecekmiş gibi.

«Mary bilecek,» dedi Erika.

O bir şey söylemedi.

«Mary kimin yaptığını görecek.»

O Erika'ya uzandı.

«Seni polise teslim edecek. Bilecek Mary. Bilecek.»

* * *

Şafağa doğru.

Samantha adlı karakedi mutfak dolabından çıktı. Oraya saklanmış, sonra uyuyakalmıştı. Esnedi, gerindi, başını havaya kaldırdı, bir dakika kadar durup dinledi.

Ev sessizdi. Rüzgâr damda hafif bir ses çıkarıyordu.

Sonunda Samantha salona yürüdü. Noel ağacı devrilmiş, süsler yerlere saçılmıştı. Çoğu kırılmış, eğilmiş, unufak edilmişti. Samantha kırılan camdan meleği kokladı, başıyla ve tek pençesiyle itti. Şekerden yapılmış minik bastonun tadına boktı, bir zamanlar duvarda asılı duran, şimdi parça parça yerde yatan haçı inceledi. Yerde buruş buruş duran blucinle tişörtü kokladı.

Sonunda yorgun adımlarla Erika Larsson'un cesedinin çevresinde dolaştı, demin şekeri tattığı gibi kanı da tattı.

Rüyalar Mary'nin uykusunda, bomboş, karlarla kaplı bir tarladaki korkuluklar gibiydi. Çoğu çocukluğunun en kötü anılarıyla ilgili rüyalardı. Sabah uyandığında o rüyaların tatsız kırıntılarının etkisiyle tedirgin ve sinirliydi.

Genellikle duşunu yapar, giyinmeden önce saçlarını bir havluyla yarı yarıya kurular, sonra yüz fırça darbesiyle tarardı. Bu sefer çıplaklığı onu anlamadığı bir biçimde rahatsız ettiği için ancak yirmi sekize kadar sayabildi, yetmiş iki darbe daha sayamayacağını anlayıp hemen giyindi.

Saç fırçalamayı ve diğer bazı sabah işlerini çıplak ' yapmaktan genellikle hoşlanırdı. Kendisinin teşhirci olduğunu açıkça söylerdi zaten. (Görüyor musunuz beni, göğüslerim, kalçalarım, bacaklarım ne kadar güzel! Nasıl düzgün! Bakın, ne güzelim, sevin beni, sevin beni, sevin beni.) Ama onu dürten şey teşhircilikten öte bir şeydi. Güne üzerindeki giysi olmadan başlarsa, elde edeceği hafiflik ve özgürlük duygusunun öğleden sonraya kadar kaldığına inanırdı. Doktor Cauvel ona, güne çıplak başlamakla geceki rüyaların üzerinde iz bırakmadığını kanıtlamak istiyor olabileceğini söylemişti. Berton Mitchell'in de iz bırakmadığını tabii. Ama Mary bu analizde pek bir mantık göremiyordu.

Bazen Max sessizce yatağında oturur, onun saçlarını fırçalayışını, jimnastik yapışını seyrederdi. O da kendine röntgenci diye takılır, bu seyir işini 'güzel şiirler okumak' diye yorumlardı.

Ama şu anda Max duştaydı. Motel odasında ona güzel şiir falan okuyan yoktu. Yine de Mary birileri kendisine bakıyormuş gibi hissediyordu.

Ürpererek sutyenini taktı, külotunu giydi.

Pantolon ve bluz almak için dolabı açtığında Max'in çamurlu pabuçlarını, kanlı ceketini gördü. Ceketteki kararmış kanlan incelerken Max de duştan çıktı. Saçlarını havluyla kuruluyordu. Beline de bir havlu sarmıştı.

«Bir yerini mi yaraladın?» diye sordu Mary,

«Duş yaptım, o kadar.»

Mary gülümsedi. Kirli ceketi havaya kaldırıp gösterdi.

«Ha,» dedi Max. «Parmağımdaki kesik açıldı.»

«Nasıl oldu?»

«Ayağım takılıp düşünce sargı çıktı.»

«Düştün mü? Ne zaman?»

«Dün gece. Sen ilacı yutup uyuyunca benim uykum kaçtı. Yürüyüşe çıktım. Üç blok kadar gitmiştim ki yağmur başladı. Sağnak. Gökler deliniyordu. Beni gafil avladı. Gerisin geri koşmaya başladım. Bitişikteki boş arsadan, kestirmeden geleyim dedim. Bir taşa takılıp kapaklandım. Budalalık tabii. Parmağımdaki sargı çıktı, kesik de yeni baştan açıldı.»

Mary yüzünü buruşturdu. Elindeki cekete bakarak, «Amma kanamış,» dedi.

«Domuzlar gibi.» Max elini havaya kaldırdı. Yaralı parmağını temiz gazlı bezle sarmış, yapışkan bantla tutturmuştu. «Hâlâ sancıyor.»

Saçını kurulamakta olduğu havluyu yana fırlattı, ceketi Mary'nin elinden aldı, evirip çevirdi. «Temizleyicinin bunü yeniymiş gibi gösterebileceğini pek sanmıyorum.» Ceketi götü-rüp çöp sepetine alıverdi.

Mary, «Gece geldiğinde beni uyandırmalıydın,» dedi.

«Çok derin uyuyordun.»

«Uyandırmaya çalışmalıydın.»

«Neden? Ciddi bir durum yoktu! On beş dakika kadar parmağıma basınç uyguladım. Kanama tümüyle kesilin-ceys kadar. Ondan sonra da yeni sargılarla sardım. Kaygılanacak bir şey yok.»

«Doktora gitmelisin.»

Max başını iki yana salladı. «Gerek yok.»

«Eh, besbelli kapanmıyor yara.»

«Biraz zaman ver. Tam iyileşmeye başlamıştı, düşüp tekrar patlattım. Artık daha dikkatli davranırım.»

«Bir daha sargı değiştirdiğinde ben o yarayı germek istiyorum. Eğer kapanmıyorsa, seni zorla da olsa doktora götüreceğim.»

Max yaklaştı, ellerini onun incecik omuzlarına koydu. «Peki, anne.» Çok güzel bir gülümsemesi vardı Max'in. Yalnız Mary'ye böyle gülümserdi.

Mary içini çekti, onun göğsüne yaslandı, kalbinin ağır, dengeli vuruşlarını dinledi. «Senin için kaygılanıyorum.»

«Biliyorum,» dedi Max.

«Çünkü seni seviyorum.»

«Biliyorum.»

Uzanıp Mary'nin.sutyenini açtı.

«Kahvaltıya boşverelim.»

Mary ellerini onun vücudundan kaydırdı. Sağlam ve güçlüydü. Cüssesi, gücü Mary'yi çok etkiliyordu. Kendini hem ilaç sarhoşu gibi hissediyor, hem de heyecanlanıyordu. Gözlen kapanmaya başladı, dizleri kesildi. Ama göğüslerinde, karnında, oyluklarında müthiş bir sıcaklık ve gerilim vardı. Max'in teninin dokusu, kaslarındaki çeliksi nitelik, sinir ve kemik yapısı hipnotize ediyordu Mary'yi.

Max onu soydu, sonra kendi belindeki havluyu çıkardı. Eğilip Mary'nin boynunu öptü. Mary hiç ağırlığı yokmuş gibi bir duyguya kapıldı. Max'in elleri onun sırtından aşağı kaydı, kalçalarını avuçladı.

Mary, «Beni öyle sıkabilir, öyle ezebilirsin, soluğumu kesebilirsin,» dedi. «Gücün boynumu kırmaya bile yeter,»

«Ama boynunu kırmak istemiyorum,» diye mırıldandı Max.

«Ama yapabilirsin. Kolayca.»

Max onun kulak memesini dudakları arasına aldı.

«Eğer... boynumu kırarsan... sanırım... hiç aldırmam.»

Max elini kaydırıp onu okşadı.

«Çok yumuşak davranırsın,» dedi Mary rüyadaymış gibi. «Kırarken bile yumuşak davranırsın. Acı duymam.Sen acı ya izin vermezsin.»

Max onu yatağa götürdü.

Sevişirlerken Mary onun kollarında ölmeyi düşündü, aklına böyle bir şey gelmesinin ne kadar garip olduğunu düşündü, hele hiç korkmadan, hatta tersine, arzulayarak düşünmenin, melankoli içindeymiş gibi özlemenin, huzurla razı olmanın ne acayip olduğunu bile düşündü. Doktor Cau-vel duysa, hastasın sen, derdi ona. Son sorumluluklarını da teslim etmeye niyetleniyorsun, derdi. Hayatına karşı olan sorumlulukları. Yani kendisinin yaşayacak kadar değerli olup olmadığı konusunda karar verme sorumluluğunu. Max'e güvenmekten çok kendine güvenmelisin, derdi. Ama vız geliyordu Mary'ye. Max'in gücünü hissettikçe hoşuna gidiyordu. Ona adıyla seslendi, parmaklarını onun kaslarına bastırdı, kendini isteyerek teslim etti.

* * *

«Ben Roger Fullet.» «Adın sana yakışmış.»

«Lpu? Sen misin? Lou Pasternak?»

«Arayıp muhabir Roger Fullet'i istedim, şimdi artık editör Roger Fullet oldu dediler.»

«Bir ay önce oldu.»

«Sizin Los Angeles Times gazetesi o kadar hızlı mı bozuluyor?»

«Sonunda dehayı görebildiler.»

«Ne? Daha seni yeni terfi ettirmişlerken şimdi de işi bir başkasına mı verecekler yani?»

«Çok komik!»

«Teşekkürler.»

«Komik adamsın.»

«Teşekkürler.»

«Estetik ameliyatla belki düzelirsin.»

«Ayağını denk al, Fullet. Sen benimle başa çıkamazsın.»

«özür dilerim. Kafam dağıldı birden.»

«İlk defa olmuyor.»

«Hey, Lou, yeni odamı görsen... senin bütün işyerin kadar geniş!»

«Seni oraya kapatıp ayak aitından çekebiimek için vermişlerdir.»

«Kaymak tabakayla yemek yiyorum.»

«Havyar verseler çalardın, ondan korkuyorlar.»

«Tanrım, sesini duymak ne güzel, Lou!»

«Peggy'yle çocuklar nasıl?»

«İyiler. Harikalar. Herkesin sağlığı yerinde.»

«Onlara sevgilerimi söyle, neşeli Noel'ler dile.»

«Söylerim. Bir hafta sonu bize misafir gel. Altı aydır görüşmüyoruz galiba! Evlerimizin arası bir saat ancak var, Lou! Neden dqha sık görüşemiyoruz?»

«Belki bilinçaltımızda birbirimizden nefret ediyoruzdur.»

«Kimse benden nefret edemez. Ben koskoca bir çubuk şekeri gibiyim. Kızım öyle diyor.»

«Eh, Bay çubuk şekeri, bakalım bana bir iyilik yapabilecek misin!»

«Düe benden, Lou.»

«Times'tn morguna inip eski gazeteleri taramadı, ilgi duyduğum bir suç olayına ilişkin bilgi derlemeni istiyorum.»

«Ne tür suç?»

«Çocuğa saldırı.»

«Çirkin.»

«Ayrıca cinayete teşebbüs.»

«Nerede oimuş bu?»

«Batı Los Angeles tarafında bir yerde. Kibar bir mahalle. Bir kız çocuğu koca bir arazinin ortasındaki malikânede oturuyor. Herhalde o arazi parsellenmiştir.»

«Ne zaman peki?»

«Yirmi dört, belki yirmi beş yıl önce.»

«Kim o kız?»

«İşte orası biraz dokunaklı.»

«Neden?»

«Roger, o benim çok sevdiğim bir dostum.»

«Anlıyorum.»

«Biraz da ünlü biri. Göze çarpan biri.»

«Çok ilgilendim.»

«Bu konuda yazı falan yazacak değilim. Başka kimsenin yazmasını da istemem.»

«Olayın üzerinden yirmi beş yıl geçmişse, gazeteler için ölü malzeme sayılır.»

«Onu biliyorum. Ama dergilerden biri kullanılabilir. Olay yeniden deşilirse kıza çok acı verir.»

«Yazı yazmayacaksan niye bilmek istiyorsun?»

«Kızın başı dertte. Fena halde dertte. Ona yardım etmek istiyorum.»

«Niye ayrıntıları kendisinden öğrenmiyorsun?»

«Olay olduğunda o altı yaşındaymış.»

«Ulu Tanrım!»

«Her şeyi hatırlamasına imkân yok. Ya da doğru hâ-tırla^amaz.»

Yani o zaman olan olayın, şimdiki derdiyle bir ilgisi mi va»-?»

«Bence olabilir.»

«Pekâlâ. Başkasına yaptırmam, korkma. O zaman haber sızar. Morga kendim iner, dosyalara kendim bakarım.»

«Sağol, Roger.»

«Hem senin dostun olarak inerim oraya. Gazeteci olarak değil.»

«Bu da bana yeter.»

«Kızın adı ne?»

«Mary Bergen. Yo, dur... o zaman Mary Tanner'di.»

«Öngörücü mü?»

«Evet, o.»

«Bizim gazetede köşe yazısı var.»

«Benim gazetede de var.»

«Saldırgan kimmiş?»

«Berton Mitchell. Tanner'ların evinin bahcıvanıymış.»

«Her şeyi öğrenirim. Seni özellikle ilgilendiren başka bir nokta var mı?»

«Mitchell'in yargılanıp yargılanmadığını bilmek istiyorum. Yargılandıysa, beraat mi etmiş, hüküm mü gitmiş, onu bilmek istiyorum.»

«Saldırgan oydu dedin.»

«Bu hüküm giydi demek değil. İyi bir avukatın neler becerebileceğini bilirsin.»

«Başka?»

«En önemlisi de, Mitchell mahkûm olduysa, intihar edip etmediğfni bilmek istiyorum.»

«Öyle mi duydun?»

«Evet. Ama doğru mu, emin olmak istiyorum.»

«Lou, eğer adam hâlâ sağsa, hapiste de değilse, bizim dosyalarda adı geçmiyordur.»

«Sana onu bul demiyorum. Eğer Mitchell sağsa, yerini bildiğimi sanıyorum.»

«Seni öğleden sonra ararım.»

«Gazetede olacağım.»

Uou telefonu kapadıktan sonra şehirlerarası bir numara çevirdi. Doktor Oliver Railsbeck'le konuştu. Railsbeck eski bir dosttu. Stanford üniversitesinde çalışırdı. On beş dckika kadar konuştular.

Dokuz buçukta, Raiisbeck'den öğreneceğini öğrendikten sonra, Lou koridora çıkıp misafir banyosuna yürüdü. Gece oluşan dağınıklığı ve pisliği önceden temizlemişti. Kırık camlar, dökülmüş şuruplar yoktu ortada. Banyonun orta yerinde durdu, aynayı inceledi. Kendi görüntüsünden başka bir şey yoktu orada.

Cama elini sürdü, aynanın çerçevesini yokladı, musluklara, porselen lavaboya dokundu. Gece bunların hepsi Mary'nin psişik gücüyle oluşturduğu kanlara bulanmıştı. Gerçek, kopkoyu kan... ama yinede gerçek değil. Maddesi, rengi olan, ama yalnızca birkaç saniye için var olan bir kan. Ama bu dünyadan olmayan bir kan.

Acaba kimin acısını temsil ediyordu, diye merak etti. Belki ölümü Mary tarafından öngörülen o sarışının. Ya do belki Mary'nin kanıydı Max'in parmaklarından silinen.

Onun ölümünün habercisi mi?

Lou yüksek sesle, «Tanrı yardımcısı olsun,» dedi.

14

Mary rahatsız bir madeni sandalyeye oturmuş, çantasını kucağına, ellerini de onun üzerine koymuştu.

Max onun solundaki sandalyedeydi. Mary'nin polislerle uzun uzun konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Emniyet binalarmdaki bu kuru, kasvetli hava sinirlerini bozardı Mary'nin. Şu bir çeyrek saat içinde Max birkaç kere uzanıp ona eliyle dokunmuştu. Belli edecek biçimde değil. Şefkat ve güvence verecek küçük temaslar. Max'in varlığı yine her zamanki gibi canlandırmıştı Mary'yi.

Sağdaki sandalyede de Lou oturuyordu. Sandalyeyi ters çevirmiş, kollarını arkalığa dayamıştı.

Odanın içi puro dumanı kokuyordu. Tepedeki ışıklar aşırı parlaktı. Duvarlardaki tek süs. Komiser Patmore'un kahramanı J. Edgar Hoover'în fotoğraflarıydı. Bir de askeri takvim vardı. Her ayın sayfasında bir savaş tablosu.

John Patmore, King's Point'in en yüksek rütbeli polisi olarak, üzeri kâğıt dolu masasına abanmış, Percy Osterman'la konuşuyordu. Besbelli Osterman onu Mary'yle işbirliğine razı etmek için yağ çekip durmaktaydı. Patmore'un dudaklarının köşelerinde pis bir gülümseme oynaşı yordu.

Çok ebleh görünüşlü bir adamdı. Kırk yaşlarında, yuvarlak suratlı, iyice kel, kahverengi gözlü, çirkin hatlı, orta boylu, orta yapılı.

Mary bu adamın yardım etmesi için durumu iyice anlatamadıklarına kaygılanıyordu. Lou ona hikâyenin garip taraflarına pek değinmemesini söylemişti. Mary da uçan cam köpekleri, öldürücü martıları, kanla dolan aynaları anlatmamıştı. Lou'ya göre bunlar Patmore'un kafasını karıştırdı. Lou önce Mary'nin psişik güçlerinin nasıl şeyler olduğunu kısaca anlatmış, Mary de son birkaç gündür yer alan cinayetleri hep aynı adamın işlediğini, dün gece de King's Point'de genç bir kadını öldürdüğünü söylemişti. Ceset henüz bulunmuş değildi. Mary bu akşam saat yedide adamın güçlü bir tüfekle körfeze bakan üç kulenin birinden halka ateş açacağını da anlatmıştı.

Sonunda Patmore telefonda Percy Osterman'a veda, etti, kulaklığı yerine koydu. Koltuğunda arkasına yaslanıp bir dakika kadar boşluğa baktı. Gülümsüyordu,

Lou, Max'le Mary'ye, «Komiser sizi sinirlendirmesin,> dedi. «Arada sırada düşünmeyi keser, yeniden başlamayı da unutur.»

Patmore gazeteciye aldırmaksızın Mary'ye döndü. «Hoşlanmıyorum bu işten... kasabamda psikopat bir katil!»

Mary, «Eğer biz...» diye söze başlayacak oldu.

Patmore masasının orta çekmecesinden bir puro çıkarırken, «Zerre kadar hoşlanmıyorum,» diye onun sözünü kesti. «Ben komiser olarak burayı çok düzenli yönetirim.»
«Biz belki…»

Patmore tekrar başladı. «O kulelerin her birine, Percy Osterman size kefil olduğu için, benim hâlâ psişik konularda kuşkularım olmasına rağmen, saat altıda, sizln programdan bir saat önce, adam bulunduracağı m.»

Mary bu karmakarışık cümleyi doğru anladığından «min olamadığı için tekrar sordu. «Yani kulelere bu geco adam koyacak mısınız?»

Patmore gözlerini kırpıştırdı. Purosunun ucunu yalamaya koyuldu. «E, ben de şimdi bunu söylemedim mi?»

Uou, «Komiseri bağışlayın,» diye atıldı. «Cümle kurgusu, sahne kurgusu, bilim kurgu, saat kurgusu, hep aynı onun gözünde. Arada bir fark görmez.»

Polisin Lou'ya aldırış etmemesi Mary'yi rahatlatıyordu. Patmore, «Ayrıntıları bir daha ele alalım.» dedi. «Vizyonlarınızı baştan sona dinleyelim.»

Mary içini çekti, biraz daha rahatladı.

İçinden, bu seferki dehşet sonuna yaklaşıyor, diye geçirdi.

Sonra, acaba öyle mi, yoksa yeni mi başlıyor, diye bir kuşku takıldı aklına.

Max, «İyi misin?» diye sordu.

Mary, «Evet,» diye yaian söyledi.

Emniyet binasının önündeki kaldırımda Max, Lou'ya döndü. «Eh, senin sandığından çok daha kolay oldu.»

Lou omuzlarını kaldırdı. «Çok şaşırdım. Genellikle bir fikri herifin kafasına sokmak için cerrahi müdahale gerekir.»

Mary, «Herhalde Percy Osterman'a saygısı senin sandığından fazla,» dedi.

«Onun da rolü var kesinlikle. Ama bence biraz da kendi çıkarının rolü var. Seni şarlatan diye buradan kovarsa, sonra katil de gerçekten akşam yedide harekete geçerse, îıaflada iki kere baş sayfamda istifasını isteyeceğimi, yakasını bırakmayacağımı biliyor»

Max arabayı orada bırakhp kıyıya kadar iki bfokluk yolu yürümeyi önerdi. «Lokantalardan birinde yemek yer, bir yandan da tekneleri seyrederiz,» dedi.

Mary ikisinin arasında yürüyordu. Yavaş yavaş keyfi yerine gelmeye başladı. Rüzgâr Patmore'un purosundan üzerine sinen dumanlan uçuruyor, gerilimin ve kaygının da birazını alıp götürüyordu.

Hava iyiye dönmüştü. Gökyüzü hâlâ bulutluydu, yarma yine yağmur yağacağı tahmin ediliyordu ama şimdilik Güney Califomıc kışlarının tipik günlerinden biri yaşanmaktaydı. Hava tertemizdi. Yok gibiydi âdeta. Doğudan buralara göçenleri mutlu kılan buydu işte.

Kıyıya bir blok kala, evcil hayvanlar satan bir dükkânın önüne geldiler. İki spaniyei yavru kafeslerinden dışarı bakıyorlardı.

Mary, «Ah, ne şeker şeyler!» dedi, Max ile Lou'nun arasından çıkıp vitrine yürüdü.

Yavru köpekler arka ayakları üzerine kalktılar, onun: cam arkasından uzattığı eli koklamaya çalıştılar. Kuyrukları deli gibi sallanıyordu.

Lou, «Köpekleri hiçbir zaman sevmedim,» dedi. «Fazla bağımlılar.»

Mary, «Çok tatlılar,» diye karşılık verdi.

«Kedileri de sevmem.»

MGX, «Neden?» diye sordu.

«*Onlar* da fazla bağımsız.»

«Lou, fazla zorluyorsun.»

Gazeteci gülümsedi. «Eh, bazı çevreler beni zehir dilli diye tanır. Şöhretimi boşa mı çıkarayım?»

Mary camın arkasından köpeklerle konuşuyor, onlar da havlıyorlardı.

Max, «Hayvanları ne kadar çok sevdiğini biliyorum,»dedi. «Sana Noel'de bir köpek almayı da düşünmüştüm. Belki de yapsam iyi olurdu.»

Mary hâlâ yavrularla oynarken, «Yo, hayır,» dedi. «Ölürdü alsan.»

Lou ona merakla baktı. «Ne garip bir söz!»

Mary'nin kafasında öldürülmüş kedilerin, köpeklerin, tavşanların, başka küçük yaratıkların iğrenç anıları dolaşıyordu.

Yavru köpeklere arkasını döndü. «Alan'ın çocukluğunda çok hayvanı vardı. Benim de birkaç tane olmuştu. Ama hepsi işkenceyle öldürüldü.»

«İşkenceyle mi öldürüldü?» diye sordu Lou. «Neden söz ediyorsun sen?»

Mary, «Berton Mitchell'in oğlu yapıyordu,» diye anlattı. «Babasını haksız yere suçladığfma inanıyordu. Bu yüzden gizli gizli bahçemize giriyor, hayvanlarımızı kesiyordu. Birer birer, Yıllarca. Sonunda hayvan beslemekten vazgeçtik.»

Mcx dokunaklı bir şefkatle, «Demek Mitchell hücresinde kendini asınca kâbuslar sena ermedi,» dedi.

Elâ gezleri çoğu zaman sert ve ifadesizken şimdi anlayışla ve sevgiyle doluydu.

Lou, «Berton Mitchell'in bir ailesi olduğunu bilmiyordum,» dedi.

Mary başını salladı. «Karısı ve bir oğlu vardı. Tabii o... olaydan sonra bizim oradan taşındılar. Ama kentten hiçbir zaman ayrılmadılar. Hep yakınlarımızdaydılar.»

Dönüp iki spaniyele baktı, ama köpekler artık ona çekici gelmedi. Gözünün önünde yalnız Alan'ın köpekleri vardı, Ölü köpekler. Bacakları kırılmış, üzerlerinde düzinelerce bıçak yarası, karınları deşilmiş, kafaları koparılmış köpekler. Gözleri oyulmuş köpekler.

Lou, «Bu Mitchell'in oğlu...» diye söze başlayacak oldu.

Mary titreyen bir sesle, «Yeter,» dedi. «Lokantaya gidelim. Bir içki iyi geiir.»

Lokantanın erkekler tuvaletinae buram buram çam kokulu dezenfektan tütüyordu.

Mox'le Lou yanyana musluklarda ellerini yıkarken (Max bir yandan parmağının sargısı ıslanmasın diye dikkat ederken) Lou konuştu. «Sana eski dostum Ollie Rails-beck'den hiç söz etmiş miydim?»

«Adını hatırlamıyorum,» dedi Max,

«Stanford'da oldukça yeni bir araştırma projesinin başında. Bir yığın paranormal olayı inceliyorlar... öngörü, önsezi, psikometri, telepati, telekinetik, astrai projeksiyon... her şeyi.»

«Dur, hatırladım adını,» dedi Max. Musluğu kapadı, kutudan bir kâğıt havlu aldı. «Galiba Mary'den bazı deneylere yardım etmesini istemişlerdi. Ama henüz vakti olmadı.»

Lou *da* bir havlu çekti. «Rusların psişik olgular konusundaki deneylere yılda bir milyar dolara yakın para harcadığını duyduğumuzdan beri, bizim Pentagon da o konuya birkaç dolar harcamaya razı oldu. Ollie'nin kürsüsüyle Dr. Rhine'ın kürsüsü bu işle meşgul. Dr. Rhime, Duke Üniversitesinde yıllardır programlar yapıyor.»

«Mary, Duke için bazı yardımlarda bulundu.»

«Bu sabah Ollie Railsbeck'i aradım, gece olanlar konusunda görüşünü sordum. Aynadaki kan falan.»

«Ne dedi?»

«Ektoplazma dedi.»

Max, «Bu kelimeyi duymuştum,» diyerek başını salladı. Kâğıt havluyu çöpe attı, kapıya döndü.

«Dur,» diye seslendi Lou. «Bu konuyu Mary'nln Önünde açmak istemiyorum.»

Max duvara yaslandı. «Anlat.»

«Ollie'ye göre bu pek de rastlanmadık bir olay değilmiş. Seanslarda da böyle şeyler olur diyor.»

Max kaşlarını kaldırdı. «Yani senin bu dostun vergi mükelleflerinin parasını seansları incelemeye mi harcıyor? Hani çingenelerin düzenlediği, karanlık odalarda, mumlar yakılarak, öiü akrabaların ruhu çağrılarak yapılan seansları mı?»

«Bazı saygın medyumlar işlerini ciddiye alıyorlar. Para veya şöhret peşinde değiller.»

«Hortlaklarla mı konuşuyorlar?»

«Belki. Konuştuklarını sanıyorlar. Cevap veren bir şeyle konuşuyorlar ama. Her neyse, Ollie diyor ki, arada sırada seans masasının üzerinde bir ruhun biçimi, belki bir başka nesnenin biçimi beliriyormuş. Medyumun başı üzerinde. O trans halindeyken.»

«Naylon perdeye slayd yansıtarak falan yapılmıyor muymuş?»

«Bu görüntüler bilimadamian tarafından kontrollü ia-boratuvar koşullarında görülmüş ve incelenmiş,» dedi Lou. «Bazen boş havadan kan damlarmış. Bazen de gözyaşı. Yani maddesi var. Gerçekmiş gibi.»

«Ama kısa sürüyor. Dün gece aynadan gelen kan çabucak soldu.»

«Doğru. Genellikle birkaç saniye sürermiş. Bazen bir dakika. Ollie bir olayda bir ç.ocuk suratının medyumun başı üzerindeyirmi dakika dolaştığına tanık olmuş ama o çok endermiş. Böyle geçici maddeler, sözde ektoplazmaymış. Doğaüstü bir madde. Medyumların dediğine göre bu madde hayatla ölümün sınırından geçebiliyormuş.»

Max, «Senin bu dostun hayaletlere inanıyor mu?» diye scrdu.

«Hayır. Dediğine göre gerçekten yetenekli olan medyumların çoğunda gelişmiş psişik yetenekler oluyormuş. İskambil testlerinde telepatiyle çok başarı gösteri yor I arınış. Çoğunun önsezilerinin ciddi kayıtları varmış. Ollie bu insanların bizim anlamadığımız güçlerini kullanarak her nasılsa ektoplazmayı kendilerinin yarattığna inanıyor.»

«Yani başka bir dünyadan gelen bir madde olduğuna inanmıyor mu?»

«Hayır. Hele de ölümden sonraki hayattan geldiğine... hiç inanmıyor.»

Ma.x bir an bu konuyu düşündü, sonra, «Demek Rails-beck'e göre ektoplazma, psişik kişinin bilinçaltı düşüncelerinin gerçekleştirdiği bir tür et» dedi.

«Üsiüne bastın.»

«Yani Railsbeck benim dediğimi destekliyor.»

«Bu yüzden ikimiz yalnızken söylemek istedim,» dedi LGU. «Mary'yi üzmek istemem.»

«Yani bu konuda doğaüstü, şeytanımsı güçler falan yek.»

Lou içini çekti, başını iki yana salladı. «Bundan o kadar emin değilim. Herhalde haklısındır. Ama ben fikrimi açık tutmaktan yanayım, buna karşılık, sen kararlısın. Ollie de senden yana çıkıyor. Ben de bu durumda çenemi kapalı tutuyorum.»

Max tek elini yumruk yapıp öteki avucuna indirdi. Çıkan ses tok bir ses oldu, Lou'yu şaşırttı, duvarlardan yankılandı, «Aynadan çıkan ken; Mary yarattı. Gizli gücü yarattığı gibi. Ama farkında değil, inanmayı da reddediyor. Mary, çok korkunç bir şey gördü, Lou. O şeyi kabullenip onunla yüzleşmektense, kendini yanıltmak için kendi içindeki hiç bilmediği güçleri kullandı, bir 'doğaüstü' görünümü yarattı. Gördüğü şeyi zihninden uzaklaştırması şarttı.

Onu bilinçaltına gömdü. Şimdi gizli güçleri, diğer doğaüiiu zırvaları kullanıp, kendi dikkatini bu olayın en korkutucu tarafından çelmeye çalışıyor.»

Lou gerilim ve depresyon içinde, «Ona yardımcı olamayız,» dedi. «Çünkü kendinden neyi sakladığını bilmiyoruz.»

Max de ciddiydi. «Bu akşam yedide öğreneceğiz.» Ko-lundaki saate baktı. «Yedi saatten biraz fazla kaldı.»

* * *

Kurşuni sular soğuk ve yağlı gibi görünüyordu. Rıhtımlara vuruyor, kayıkların burunları koyu renk bir jelatini kesen bıçaklar gibi inip kalkıyordu.

Sea Locker lokantasında, pencere önünde bir masaya yerleşmişlerdi. Başlangıçta Max'le Lou siyasetten konuşurken Mary sessiz oturup göklerde martı aramıştı. Ama bugün kuş falan yoktu. Yavaş yavaş o da dikkatini körfez -trafiğine ve masadaki sohbete çevirdi. î Gerçi MaıVyi kaygılandıracak martılar yoktu ama o jylne de rahat sayılmazdı. Pek az yedi, pek çok içti. İçkide jLou ile yarışa kalktığına dair espriler yapıldı. Ama Mary' *nin ellerindeki titreme geçmedi.

Saat ikide, Lou gazetesine, onlar da motellerine döndüklerinde, Mary yatağına yan uzandı, biraz kestirmeye çalıştı. Akşamki insan avı için dinlenmiş, kafasını toplamış olmak zorundaydı.

Gözlerini yumdu, zihninin düğmesini kapatmaya uğraştı. Yemekte içtiği şarabın biraz yardımı oluyordu. Dev bir yüzme havuzunun suları üzerinde, lastik bir salla do-laşıyormuş gibi hissetti kendini. Hafif düzeyde meditasyo-na başladı. İçinden hep 'bir' kelimesini tekrarladı. O kelime tüm içini doldurup başka her düşünceyi dışarıya itinceye kadar.

Uykunun eşiğinde, yaklaşan kanatların sesini duydu: **Fuiyta-fuiyta-fu iytai**
Gözlerini açtı.
Ortalıkta bir şey yoktu.
Hayal,

Max arkada kalan koltukta oturuyor, Lou'nun çıkardığı gazeteyi okuyordu. Garip bir ses duyulmuş olsa, Max bir şey söylerdi.

Mary tekrar gözlerini yumdu, 'bir' kelimesini düşünmeye uğraştı.

F utyta-f u iyta-fui yta!

Gözlerini açtı. Yine bir şey yoktu.

Kanatların Berton Mitchell'le bir ilgisi olduğunu biliyordu. Şu anda üzerinde çalıştığı olayla da bir ilgisi vardı. İzlemekte olduğu katil bir biçimde Berton Mitchell'le ilişkiliydi. İmkânsız. Olamaz. Ama...

Kendisine işkence ediliyormuş gibi hissediyordu. Tek istediği biraz huzurdu. Tek istediği rahat bırakılmaktı. Tek istediği bu olayı bitirmekti!

Gözlerini sımsıkı kapadı, gözyaşlarını kesmeye çalıştı, ama onlar yanaklarından aşağı süzülmeyi sürdürdü.

Korkuyordu Mary. Max'i istiyordu. Ayağa kalkıp kendisine gelmesini istiyordu. Ona doğru dönecek oldu, ona adıyla seslenecek oldu, ama sonra... yoo, diye düşündü. Bir kerecik güçlü ol!

Kendi sorunlarının bazılarını çözmeyi er geç öğrenmek zorundaydı. Hayatın ne kadar narin bir şey olduğunu giderek daha iyi anlıyordu. Kendi ölümlülüğünü hissediyordu. Yalnız kendi için değil, Max, Lou ve Alan için de hissediyordu aynı şeyi. Sanki hayat bir buz parçasıymış, eriyerek parmaklarının arasından akıp gidiyormuş gibi, kesinlikle hissediyordu. Günün birinde Max gidecekti. Sorunlarıyla kendi başına başa çıkamazsa, nasıl dayanırdı «o zaman?

Yirmi dört yıl önceki olayla yüzleşmek zorundaydı tın şünmesi, o günlere dönmek için kendini zorlaması, kunut ların anlamını çözmesi gerekiyordu. Kanatlarla ilgili her şeyi anlamadıkça, o gün bahçıvan kulübesinde olup biteni baştan sona hatırlamadıkça, Berton Mitchell'le bu katil arasındaki bağlantıyı çözemeyecekti.

Gözyaşları kuruyuncaya kadar bekledi, sonra yataktan kalktı.
«Bir şey mi oldu?» diye sordu Max.
«Uyuyamıyorum.»
«Konuşmak ister misin?»
«Sen gazeteni oku. Ben biraz düşünmek istiyorum.»

Başucu masasındaki zımbalı defteri ve kalemi aldı, küçük yazı masasına geçip oturdu.

Kimsenin çözemediği sorunlarla karşılaştığında her zaman yaptığını yapacaktı yine. Kâğıda dökecekti sorunları. Düzinelerce soru yazacaktı. Altışar, yedişer satır atlayarak. Sonra aralara dolduracağı cevapları arayacaktı. Bunu yapmak dinlendirirdi onu. Rahatlatırdı. Tabii aslında rahatlamaktan daha fazlasını arıyordu. O sorulara cevap arıyordu. Bazen onu da bulurdu.
Ama bunca yıldan sonra artık kendini kandıramazdı.
Çözümü bilmekle uygulamak farklı şeylerdi. Mary'de akıl var, ama güç yoktu. Bu a'efter-kalem yöntemini yüzlerce kere uygulamış, yine de bundan hiçbir zaman asıl beklediğini elde edememiş, en önemli karara asla kendi başına
varamamıştı. Ömrü boyunca hiçbir ciddi sorunu bir başkasının yardımı olmadan çözmüş değildi.

Bu sefer farklı olacaktı. Farklı olmak zorundaydı. Kendi içinde yepyeni bir güç bulmazsa... fazla yaşayamayacağını hissediyordu.

Bir gün önce satın aldığı, henüz hiç kullanmadığı defteri açtı, ilk' sayfada yazılar gördü.

Mary! Kaç, canını kurtar!

Tükenmezle yazılmıştı. Acele yazılmışa benziyordu. Kesinlikle Mary'nin kendi e] yazısıydı. Ama onları ne zaman ve nasıl yazmış olduğunu hiç hatırlamıyordu.

* * *

Roger Fuliet saat dörtte aradı, Lou'ya Berton Mitchell hikâyesinin ayrıntılı raporunu verdi. Bilgileri Los Angeles Times'ın arşivine gömülmüş gazete haberlerinden derlemişti, «...mahkeme yirmi dakika ancak sürmüş, jüri onu suçlu bulmuş. Avukatı hemen usul konusunda itirazlarda bulunmuş, ama Mitchell herhalde davaya tekrar bakılmasından umudunu kesmişmiş. Tüm cezaları birarada yirmi beş yılı buluyormuş. Ailesi...»

Lou, «Kendini mi asmış?» diye sordu.

«Sana söylenen doğruymuş. Hüküm giyişinin ertesi günü yapmış bu işi. Eyaiet cezaevine nakledilmeden önce.»

«Ailesinden söz ediyordun.»

«Karısı ve oğlu.»

«Çocuğun adı neymiş?»

«Barry. Barry Mitchell.»

«Olay olduğunda o kaç yaşındaymış?»

«Not almamışım. Ama on altı gibi hatırlıyorum.»

«Dosyalarda çocukla ilgili başka bir şey var mı?» diye sordu Lou.

«*Her* gün nezarethaneye, babasını ziyarete gidiyormuş. Mitchell'in iddia ettiği gibi masum olduğuna inanıyormuş.»

«Başka bir şey?»

«Olay bugün olsa, basın karısıyla oğlunu rahat bırakmazdı. Son yirmi yıl içinde Amerika dehşet olaylarına daha fazla düşkün oldu. Okurlar kişisel trajedilere artan bir ilgi gösteriyor. Ama yirmi dört yıl önce bu ülkede hâlâ özel hayata ve efendice davranmaya bfraz saygı varmış. Kadınla çocuğu rahat bırakmışlar. Dosyalarımızda başka bir şey yok.»

Lou kalemiyle masanın üzerinde davul çalıyordu. «Aca ba oğluna ne oldu?»

«Korkarım sana yardımcı olamam.»

«*Sen* gereğinden fazlasını yaptın. Sağol, Roger.»

Yeniden birbirinin Noelini kutlayıp telefonu kapattılar.

Lou kulaklığı yerine koyarken sekreteri odaya girip ona iyi Noel'ler diledi. Evine gitmek üzereydi. O da gidince büro pek sessizleşti.

Lou öğle yemeğinden döndüğünde ışık yakma m işti. Şimdi karanlık yavaş yavaş bastırırken tek başına oturuyor, boşluğa bakıyor, düşünüyordu.

Neydi Mary'nin korktuğu?

Bu olaylar dizisinin özelliği neydi?

Lou'nun ifk varsayımı Roger Fullet'İn verdiği bilgilerle çürütülmüş bulunuyordu. King's Point'e gelen katil Berton Mitchell değildi.

Oğlu muydu? Barry Mitchell mi? Çocuk şimdi kırk yaşlarında olmalıydı. Max'in yaşında. Yani babasının Mary' ye saldırdığı yaşlarda. Delilik bazen kalıtımsal olabiliyordu, öyle değil mi? Babasına bak, oğlunu al. Belki de bu akşam saat yedide o kulelerden birine tırmanacak olan kişi Barry Mitchell'di.

Çamurlu akşam karanlığı gün ışığının yerini alırken büronun içi iyice soğumaya başladı. Sonunda Lou ısınabilmek için kalkıp kendine bir duble viski koydu.

* * *

Mary karşısına çıkan dört kelimelik uyarı yazısı için Max'e koşup yardım İstemek niyetinde değildi. Deftere elli iki soru yazdı, aralara bir o kadar da cevap doldurdu. Gözümü kendi bildiği yoldan bulmaya uğraşıyordu. Şu ana kadar, yirmi dört yıl önce o bahçıvan kulübesinde yer alan işkenceyle ilgili hiçbir yeni şey keşfetmiş olmadığı gibi, kanatların anlamı konusunda da en ufak bir ipucu ele geçirmiş değildi. Ama vazgeçmeye hazır değildi henüz.

İkide bir defterin ilk sayfasını çeviriyor, "Mary! Kaç, canını kurtar!' yazısına bakıyordu. Düşünce zincirini bozduğu, korkusunu artırdığı halde yapıyordu bunu. Yazıyı bir başkasının yazdığına kendini inandırmaya çalıştı. Max' la ikisi dışarıya çıktıklarında bir yabancı gizlice motel edasına girmiş, bunu yazmış olmalıydı. Belki de katilin kendisi. Ama Mary aslında bunun doğru olmadığını biliyordu. Akla da uymuyordu zaten. Hem kendi el yazısını tanırdı. Geceyarısı Max'i uyandırmadan yatağından kalkmış, uyku arasında kendine bu telaşlı mesajı yazmış olmalıydı. Uykudayken görebildiği bîr tehlike vardı. Ama uyurken bilip de uyanıkken bilemediği neydi acaba?

Max onun arkasında kalan koltuktan kalktı. «Hazırlanmak istiyor musun?» dedi.

Mary döndü. «Efendim?»

«Sat beş buçuk. Lou ile altıda buluşuyoruz. Belki bir duş falan yapmak istersin diye düşündüm.»

«Ha, tabii.» Mary defteri kapadı, ayağa kalktı.

«İyi misin?» diye sordu Max.

«Evet.»

Max ona kaygılı bakışlarla bakıyordu.
Mary sonunda, «Hayır,» dedi. «İyi değilim.»
Ma.x yaklaşıp onun yanağını öptü.
«Korkuyorum,» dedi Mary.
«Ben de.»
«Ne olacak bana?»
«Kötü bir şey olmayacak.»

{Bilemiyorum.»

»Ben biliyorum. Bu gece yanımdan ayrılma. O seraerl yakalanıncaya kadar.»

Mary, «Ya yakalayamazlarsa?» diye sordu.
«Sen yakalayacaklar dedin.»

«Hayır. Ben yalnızca adam o kulelerden birine çıkacak dedim.»

«Onu orada bekliyorlarsa, yakalayacaklardır,» diye güvence verdi Max.
«Belki.»

15

18:00.

Polis memuru Lyle VVinterman devriye arabasını St. Luke Lutheryen kilisesinin arka yoluna, görünmez bir yere parketti. Her yüz metrede bir sokak ışığı olmasına rağmen kıyı kesimi hayli karanlıktı.

VVinterman elini belindeki tabancadan çekmiyordu. Kılıfın çıtçıtını açmıştı. Avucu tabancanın kabzasmdaydt. Her an birinin önüne fırlamasını bekliyordu. Patmore'un merkezde yaptığı konuşmadan sonra çok sinirli oluvermişti.

Rİchard Erdman adlı papaz kilisenin kapısında bekliyordu. El sıkıştılar, çan kulesine acılan kapıya yürüdüler.
«Nedir bu olayların aslı?» diye sordu Erdman.

VVinterman, «Bir ihbarı değerlendiriyoruz,» diye karşılık verdi.
«Nasıl bir ihbar?»
«Komiser Patmore anlatmamı istemez herhalde.»
«Şiddet olayı mı bekliyorsunuz?»
«Olabilir.»
«Kilisemde şiddet istemem.»
«Ben de istemem, peder.»
«Burası Tanrı'nın evi. Huzur ortamı toozulmamalı.»

«Umarım. Ama siz yine de dairenize çekilin, kapınızı da kilitleyin.»

«Akşamki Noel ayinine hazırlanmam gerek.»

«Ayin geç saatte, değil mi?»

«On birde,» dedi Erdman. «Ama ben onda hazırlığa başlayacağım.»

Winterman, «Ben daha önce gitmiş olurum,» dedi.

Belindeki feneri çıkarıp yaktı, ışığını kulenin merdivenlerine tuttu, bir kararsızlık geçirdi, sonra tırmanmaya başladı.

Erdman kapıyı onun arkasından kapadı.

* * *

18:05.

Polis memuru Rudy Holtzman'ın Noel gecesi izinli olması gerekiyordu. Kulenin merdivenlerinden çıkarken yol boyu John Patmore'a küfretti durdu.

Psişik güçler, önseziler, falcılar, duyu dışı sezgiler... zırvaydı bunların hepsi. Komiser kendini budala durumuna düşürüyordu. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama bir öngörücü! Artık bu kadarı da fazlaydı.

Holtzman, Kimbal! Lokanta ve Oyun Salonu kulesinin tepesine vardı. Alttaki bina sessizlik içindeydi.

Fenerini söndürdü, bir an körfezi süzdü. Altı yedi teknede Noel partileri şimdiden başlamıştı.

«Lanet olsun!» diye mırıldandı Holtzman.

Sırtını küçük balkonun bel hizasına gelen parmaklığına dayayıp oturdu, tabancasını yanıbaşına, yere koydu. Tüfekli serserinin şu merdivenlerden yukarı çıkmasını bir bakıma istiyordu bile. Belki bîrini vurup öldürürse kendini biraz daha iyi hissederdi.

18:10.

Pırıl pırıl ışıklar içinde bir yat, körfezin burnunu dönüp açık denize doğruldu. Çıkardığı dalgalar mendireğe tempolu vuruşlar indirmeye başladı.

Okyanustan gelen rüzgârda belli belirsiz bir çürük kokusu var gibiydi.

John Patmore'la genç, şişko yardımcısı Rollins, Güzel Yunus lokantasının köşesindeki park yerini komuta merkezi olarak seçmişlerdi. Oradan her üç kuleyi de görebiliyorlardı.

Mercedes, devriye arabasının yanına park edilmişti. Mary çamurluğa dayanmış, duruyordu. Max onun solunda, Lou da sağındaydı.

Belki bir vizyon daha gelir diye umuyordu Mary. Katilin hangi kuleyi kullanacağını öğrenmeye hâlâ vakti vardı. Polisin çabalarını bir noktaya yoğunlaştırmasına yardımcı olabilir, hatta belki yaklaşan cinayetlere engel bile olabilirdi. Ama şu ana kadar pek bir işaret alamamıştı.

Elinde olmadan tir tir titriyordu. Bunun nedeni de havanın soğuk olması değildi.

Altıyı çeyrek geçe, Katolik Kilisesinin kulesinde görev alan memur Teagarten, telsiziyle Patmore'u aradı, aşağıda ayinin başladığını bildirdi. O yetmiyormuş gibi, derneklerden biri de kilisenin bodrumunda parti düzenlemişti. Geceyarısı ayininden önceki, günah çıkarma saatine kadar devam edecekti parti. Teagarten'e göre hiçbir katil, ne kadar deli olursa olsun, bunca tanığın arasından geçip de bu kilisenin kulesini kullanmazdı. Evine gitmek istiyordu memur.

Patmore telsize, «Bana bak, ben emir verene kadar yerinden ayrılmayacaksın,» dedi.

Memur Rollins elindeki dürbünle üç kuleyi sırayla inceleyip durmaktaydı.

Patmore, Mary'ye hiç aldırmıyordu. Mercedes geldiğinde onlara selam da vermemişti zaten. O tarafa bakmıyordu bile.

Lou, «Bu iş iyi gitmezse komiser sizinle hiç tanışmadığını iddia edecek.» dedi,

18:30.

Körfezin sularında parti verilen teknelerin sayısı bir düzineyi bulmuştu. Bir saat daha geçse, sayıları İki katına çıkacaktı. Deniz bir sürü stereonun müziğinin yanısı-ra kahkaha seslerini taşıyıp getiriyordu.

Teknelerin çoğu, en küçüğünden en iri yatlara kadar, bayram için süslenmişti. Güverteleri renkli ışıklar çevreliyordu. Kendi akülerini bu işe kullanabilecek kadar büyük olan yatlar kendilerini ışıklar içinde yüzer duruma getirmişlerdi. Bazılarında yeşil ışıklar Noel ağacına benzetilecek

biçimde dizilmişti. Kimi de dev direklerini altın ışıklarla bir haç görünümüne sokma peşindeydi. Bazı teknelerde insan boyunda Noel Baba heykelleri göze çarpıyordu. Bazılarının kabin damında ambalaj köpüğünden yapılma kızaklar, kızakları çeken geyikler, çevresinde çiçekler, çam dalları vardı. Gecenin karanlığında ışıl ısıldı tekneler.

Lou Pasternak bir 'bakıma King's Point'den gurur duyan bir insandı. Gerçi kasabayı bir saat susmadan eleştirirdi ama sonunda California'nın hiç değilse en güzel plajının burası olduğunu da söylemeden edemezdi.

Bu gece körfez ne kadar güzel olursa olsun, onun dikkatini bir İki dakikadan fazla çekemiyordu. Bir ara Mary'ye döndü, «Barry Mitchell'den söz edelim mi?» dedi,
Mary çimdik yemiş gibi sıçradı.
«Mary?» dedi Lou.
«Beni korkuttun.»
«Özür dilerim.»
«Ne olmuş Barry Mitchelf'e?» dedi Mary.
«Yaşı... senden on yaş mı büyüktü?»
«Öyle bir şeydi galiba.»
«Nasıl biriydi, hatırlıyor musun?»
«Uzun boyluydu. İri bir çocuktu.»
«Saçları ne renkti?»
«Koyu renk. Kumral galiba.»
«Gözleri?»
«Hatırlamıyorum.»
«Alan'ın hayvanlarını öldürüyordu demiştin.»
«Benim birkaç hayvanımı da.»
«Bunu yaparken yakalandı mı?»
«Alan onu bir sincabımızı öldürürken görmüş.»
«Yani suçüstü yakalamış mı?»
«Hayır. Alan'dan çok daha İriydi.»
«Hiç suçlama yapıldı mı?»
«Kanıtımız yoktu.» dedi Mary.
«Alan ifade verebilirdi.»
«Bir çocuğun sözüne karşılık başka bir çocuğun sözü.»
«Demek hayvan beslemekten vazgeçtiniz,» dedi Lou.
«Evet.»
Max koiunu Mary'nin omuzlarına sardı. Lou, «Barry ıMitchell'e hiçbir şey yapılmadı mı?» diye {«ordu.
«Babarnın avukatı gidip onun annesiyle konuştu.» ",
«Ne sonuç. çıktı?»
«Hiç. Barry Mitchel! hayvanları öldürdüğünü inkâr etti.»

;Max, «Bu soruların amacı ne, Lou?» dedi.

Lou bir kararsızlık geçirdi, sonra kuşkularını gizlemeye bir neden göremeyince cevap verdi. «Bu geceki katilin ook farklı bir yanı var demiştin bana. Max de aynı şeyi söyledi. Nesinin farklı olduğu konusunda ikinizin görüşleri başka başka. Ama... ya izlediğimiz bu adam Berton Mitcheli'in oğluysa?»

Mary başını hayır anlamında iki yana salladı. «Olamaz.»

«Neden?» diye sordu Lou.

«O öldü.»

Lou şaşkın şaşkın baktı.

Max, «Yani Barry Mitchell öldü mü?» diye sordu.

Mary, «O da, annesi de,» dedi.

«Ne?»

«Annesi de öldü. İkisi aynı gece öldüler.»

Lou, «Ne zaman oldu bu?» diye sordu.

«O sıra ben on bir yaşındaydım.»

«On dokuz yıl önce mi?»

«Aşağı yukarı o kadar.»

«Birlikte mi öldüler?»

«Evet.»

«Nasıl?»

«Biri evlerine girip öldürdü onlan.»

«Hırsız mı?» diye sordu Lou.

«Herhalde. Hatırlamıyorum.»

«Katilin adını biliyor musun?»

«Önemli mi?»

«Kimseyi yakaladılar mı?»

«Bilmem,» dedi Mary.

Lou, «Kim söyledi bunu?» diye sordu.

«Alan.»

«Uydurmadığından emin misin?»

«Eminim. Galiba bana olayla ilgili bir gazete haberi de göstermişti.»

Lou içi boşalmış gibi ağırlığını Mercedes'e verdi. Bir varsayımı daha boşa çıktı diye hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama eğer adamın karısıyla kızı, intihardan beş yıl sonra öldürülmüşe, neden Roger Fullet dosyalarda bu olayı bulamamıştı?

Çok garip bir durum vardı. Lou melodramatik bir insan sayılmazdı. Ama bu gece havada bir kötülük kokusu aldığından emindi.

Körfezin sularında bir kadın kahkahası yankılandı.

19:00.

Mary, Max'in elini sıktı, gepgergin bekledi. Her an telsiz çıtırdayabitir, kule polislerinin bîrinden mesaj gelebilirdi. Her an, merdivenlerden birinin kuleye çıkmakta olduğu bildirilebilirdî. O haber geldiğinde gerçek kovalamaca başlamış olacaktı.

19:03.

Mary yanıldığını, oyuna geldiğini hissetmeye başladı. Hayatında ilk defa kendi çapında, kendi düzeyinde bir hasıma rastlıyordu. Öyle bir adamın peşine düşmüştü ki, bütün psişik güçlerini kullansa bile avantai sağlayamı-yordu.

19:09.

Mary korkudan felç olmak üzereydi. «Bir-terslik var,» dedi.

Max, «Nedir?» diye sordu.

«Katil gelmiyor.»

Lou, «Ama bu işi yaparken gördün onu,» diye itiraz etti.

Max de, «Gördüklerin hep gerçekleşir,» dedi.

«Bu sefer öyle değil. Bu seferki farklı. Peşinde olduğumu biliyor. Polislerin kuleleri koruduklarını da büiyor.»

Lou, «Eğer Patmore'un adamları kendilerini belli ettilerse,..» diye söze başladı.

«Hayır,» dedi Mary. «Mesele o değil. Katii benim ne düşüneceğimi biliyor. Gelmiyor.»

Lou, «Patmore'a söyleme,» dedi. «Biraz beklememiz gerek. Henüz pes edemeyiz.»

* * *

19:30'da da kulelerde kuşkulu bir durum çıkmayınca Patmore kaşlarını çatıp devriye arabasının önünde volta atmaya başladı. Dakikalar geçerken o da adımlarının temposunu hızlandırıyordu.

19:45'de telsizi arabadan aldı, on beş dakika boyunca Winterman, Holtzman ve Teagarten'ie aralıksız konuştu. İki kere kontrolünü kaybedip onlara bağırdı.

Sonunda telsizi yerine bırakıp Mary'ye yürüdü.

«Adam gelmiyor,» dedi Mary.

Patmore, «Aslında gerçekten gelecek miydi ki?» diye sordu.

«Evet. Tabii.» Mary kendini pek açması hissediyordu. Vaatte bulunup yerine getirmemekle Lou'nun itibarını tehlikeye atmış olduğunun farkındaydı.

Patmore, «Neden fikrini değiştiriyor?» diye sordu.

Max, «Kendisini beklediğimizi biliyor.» dedi.

«Ya? Kim söylemiş ona?»

Mary, «Hiç kimse,» diye karşılık verdi. «Seziyor.»

«Seziyor mu? Nasıl?»

«Öyle olmalı,., belki de,.,»

«Eeee?»

Mary içini çekti. «Bilmiyorum,» dedi.

Patmore öfkeyle, «Bu sabah büromda ne de çok şey biliyordunuz,» dedi. «Her şeyi biliyordunuz. Şimdi blrdşn-bire hiçbir şey bilmez oldunuz. Herhalde birinin büroma gelip yalan ihbarda bulunmasına, adamlarımın ve benim samanımızı işgal etmesine, bizimle alay etmesine çok kı-zacağımı da bilmiyorsunuz.»

Lou, «Kriz geçirme,» dedi «Mary'ye de kriz geçirtmeye uğraşma.»

Patmore, Mary'ye arkasını döndü, Lou'ya baktı. «Bu konunun peşine düşersem, sorumluluğu sen de paylaşıyorsun.»

Lou sabırlı bir sesle, «Peşine düşecek bir şey yok,» dedi. «Hiçbir ihbar yazıp imzalamadığımızı biliyorsun, nerede kaldı yalan ihbar! Bürona geldik, sana bir suç işleneceğine inanmak için bazı geçerli nedenlerimiz olduğunu söyledik,»

Patmore ona ateş saçan gözlerle baktı. «Beni oyuna getirdiniz.»

«John, bu çok saçma.»

«Percy Osterman da size destek oldu. Neden? Allah .kahretsin, söylemeseniz de olur. Neden yaptığını anlayabiliyorum. Bura halkı oy verdiğinde, Percy baştan beri bu jşe karşıydı. Canı sıkılmıştı. Benden pek hoşlanmıyor, öyle değil mi? Pek belli etmedi ama öyle olması gerekir.»

Lou, «Yanılıyorsun,» dedi. «Mantıklı ol$_r$ John. Sana komplo falan kurulmuş değil. Mary samimi konuşuyor. Percy de öyle. Hepimiz öyle. Bizler...» «Beni budala durumuna düşürmek istiyorsunuz.» Pat-<.more, Lou'ya tek parmağını sallıyordu. «Gazetene bununla ilgili bir şey yazayım deme. Benim psişik palavraları .yuttuğumu falan yazmaya kalkıştığın anda hakaret da-vası açarım. Neyin var, neyin yoksa, tazminat diye alırım.»

Genellikle bön bön bakan kahverengi gözlerinde şaşırtıcı alevler parlıyordu.

Mary, Lou'nun kolunu tuttu. «Çok yorgunum, Lou. Ne sana, ne kendime dert açmak istemem.»

Max, «Evet, öyle,» dedi. «Keselim artık. Gidelim buradan.»

Lou komisere çok sinirlenmişti. «John.» dedi. «Senin hakkında bir şey yazacak değilim. Basında seni gülünç düşürmek gibi bir niyetim yok. Bilmen gerekir ki bu kasabada psikopat bir katil elini kolunu sallaya sallaya geziyor ve...»

Patmore hâlâ öfke tüttürerek, «Hakkımda daha önce de yazdın,» dedi.

Lou iyice öfkeleniyordu. «Seninle aynı kanıda olmadığım zamanlar, efendice muhalefet yazıları yazdım. Sana asla haksızlık etmedim. Hatta aşırı hoşgörülü davranmışım diyebilirim. Ben öyle vur-kaç gazeteci değilim. Eğer seni küçük düşürmok istesem, elime hiç fırsat geçmedi mi sanıyorsun?»

Mary, Lou'nun kolunu sıktı, onu çekiştirdi.

Patmore, «Sen süprüntü bir gazete çıkaran aşağılık bir muhabirsin,» dedi. «Üstelik pis sarhoşun da tekisin.»

Mary bir an için Lou'nun adama yumruk atacağından korktu. Ama Lou komisere dik dik bakmakla yetindi, «Sarhoşlar ayılabilir, içkiyi bırakabilir,» dedi. «Ama geri zekâlılar ömürlerinin sonuna kadar öyle yaşamak zorunda kalırlar.»

Patmore, «Bok,» diye patladı. Dönüp devriye arabasına yürüdü, telsizi aldı, VVinterman'ı, Holtzman'ı ve Tea-garten'i aradı, kulelerden inmelerini söyledi.

Mary, Lou'ya, «Özür dilerim,» dedi. «O kadar üzgünüm ki!»

«Onun aptallığı senin suçun değil ki!»

Max arabanın kapısını açtı. «Haydi gelin, gidelim buradan!»

Lou Pastemak'ın kitap dolu salonuna yerleştiklerinde Max, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Mary, «Bekleyeceğiz,» dedi.

«Neyi?» diye patladı Lou.

Mary yorgun bir sesle, «Adamın tekrar insan öldürmeye başlamasını bekleyeceğiz,» diye açıkladı.

6

Motel odası karanlıktı.

Mary yan yatarken sırtüstü döndü.

Kapalı yerde kalmış gibi bir sıkıntı belirdi içinde, Tavana baktığında tavan üzerine geliyormuş gibi oldu.

Max, «Düşüncelerini durduramıyor musun?» diye sordu.

«Uyuyorsun sanmıştım.»

«Ben de önce sen uyu diye bekliyorum.»

«Çok sessizdin.» dedi Mary.

«Seni rahatsız etmemek için.»

«Saat kaç?»

«ÜC-»

«Uyu sevgilim. Ben iyiyim.»

«Sen kaygılıyken uyuyamam.»

«Birisi kapıyı zarluyormuş gibi geliyor.»

«Kapıda kimse yok. Olsa ben de duyardım.»

«Pencerede de biri varmış gibr geliyor.»

«Orada da yok. Sinirlerin bozuk.»

«Deliriyor muyum ne?»

«Belki de ilaç alsan iyi olur.»

«İki saat önce uyku hapı yutmuştum.» x

«Bir tane daha yut.»

«Nedir o adam, Max?»

«Kim?»

«Katil.»

«Adam işte.»

«Değil.»

«Evet, Mary, adam. Sıradan bir adam.»

Mary'nin çevresini bir karanlık sarar gibi "oldu.

«Başka bir şey o,» dedi.

«Bir uyku ilacı daha al.»

«Herhalde alsam iyi olur. Ama ilaçlan azaltmaya başlamıştım. Kurtulmak istiyordum o haplardan.»

«Bu ı olay bitince bırakırsın. Ama şu anda ilaçlar bir şımarıklık değil. Onlara haklı olarak ihtiyacın var.»

«Getirir misin bir tane?»

Max kalkıp bir bardak suyla ilacı getirdi, Mary yutana kadar bekledi, sonra ışığı söndürüp yatağa girdi.

«Yaıklaş bana,» dedi Mary.

Sırtıı Max'in göğsüne dayandı, kalçaları da oyluklarına. Çekmeceae iki kaşık gibi.

Birkaç dakikayı sıcacık bir sessizlik içinde geçirdiler.

Somunda Mary, «Uykum geliyor,» dedi.

«İyi.» Max onun saçlarını okşadı.

Biraız zaman geçti.

«Max?»

«Hırnmm?»

«Bellki kötü olmamak, kötü şeyler yapmamak elinden gelmiyordur. Belki kötü doğmuştur. Kötülük her zaman öğrenilerek gelmez. Belki kötü çocuğun sorumlusu her zaman anme, baba ve çevre değildir. Bazen insanın genlerinde de ollur.»

«Susacak mısın?»

«Ma?x, ben ölecek miyim?»

i «Sonunda tabii öleceksin. Hepimiz öleceğiz.»

«Ama hemen mi? Çabucak mı öleceğim?» «Hayır. Ben buradayım.» «Sarıl bana.» «Sarılıyorum.» «Güçlü olmak istiyorum.» «Güçlüsün.» «Öyle mi?»

«Yalnızca farkında değilsin.» On dakika sonra Mary uyumuştu. Max onun saçlarını okşamayı sürdürdü. Karısının soluklarını dinliyordu.

Ölmesini istemiyordu onun. İnşallah ölmek zorunda kalmaz, diye umuyordu. Mary'nin bu olaylar zincirini izlemekten vazgeçmesini bütün kalbiyle, bütün ruhuyla istiyordu. Varsın olsundu cinayetler. Mary sorumluluk duymamalıydı. Cinayetlere aldırmamalıydı. Toplum sorumluluk duyuyor muydu ki? Hayır. Peki polis sorumluluk duyuyor muydu? Bazen görevlerini yapıyorlar, arasıra katili bulmak için çaba harcıyorlar, ama aslında öldüren kadar ölenden de nefret ediyorlardı. Hiçbirinin uykusu kaçmıyordu olaylar yüzünden, Unut bu işi Mary. Belki de Mary kendini özel biri sayıyordu. Bu muydu meselenin aslı? Belki bilinçaltından, psişik güçleri var diye ölemeyeceğine inanıyordu, t Ama ölebilirdi. Sonsuza kadar yaşayacaklarını sanan diğer genç, güzel kızlar gibi. Mary de bıçağa ötekiler kadar kolay teslim olurdu. İşte bu yüzden vazgeçmeliydi. Uzaklaşmalıydı bu olaydan. Konuyu zorlarsa, peşine düşerse, belki ölmek zorunda kalırdı. Anlayamadığı bir gücün yolu üzerine dikiliyordu, O güç de enerjisini geçmişten, yirmi dört yıl önceki bir olaydan alıyordu.

Karanlıkta Max ona sarılmış, onsuz bir hayatı düşünerek ağlıyordu.

Şafağa çok kalmamıştı ama kapkara gökyüzüne karşı tek aydınlık onun elindeki fenerdi. Ayak sesleri ıssız yolda yankılanıyordu. Büyük salona girdi, arkaya doğru yürüdü. Burası yazları langırt makineleriyle, türlü elektronik oyunlarla dolu olurdu. Şimdi ise bomboştu. Üzerlerinde, «Seyir Balkonuna Gider» diye levha bulunan kemerden geçti, merdivenlere vardı.

Kimball Lokanta ve Oyun Salonunun kule merdiven! dar, soğuk ve kirliydi. Henüz gelecek mevsim için boyan mamıştı. Fenerin ışığı sarımsı beyaz, lekeli duvarlarda dansetti. Çocukların el izleri, sıçramış gazoz izleri, kurşun kalemle, keçe kalemle yakılmış isimler, yazılar.

Tahta basamaklar gıcırdıyordu.

Tepedeki parmaklıklı balkona varınca fenerini söndürdü. Bu saatte kimsenin burayı gözleyeceğini sanmıyordu. Ama yine de dikkati çekme riskini göze alamazdı.

Şafak doğu ufkunda incecik, mor bir çizgiden ibaretti. Gecenin gırtlağından bir jilet geçmiş gibi.

Körfeze doğru baktı.

Bekledi.

Birkaç dakika sonra gözünün kuyruğuyla yukarda bir hareket gördü. Kanat seslerini duydu.

Sivri damın iç kirişlerinde bir kıpırtı oldu, sonra sessizlik.
Çatının içine baktı, zevkle titredi.
Bu gece, diye düşündü. Bu gece... yine kan.
Ölümü her yanında, kalın ve somut bir hava akımı hissediyordu.
Doğuda gökyüzünün yarası genişledi, derinleşti, dünyaya sabah süzülmeye başladı.
O esnedi, elinin tersini ağzından geçirdi. Çok geçmeden otele dönüp biraz dinlenmeliydi. Son birkaç gündür pek uyumuş sayılmazdı.
On dakika içinde kanat sesleri üç kere duyuldu. Her neferinde kirişlerde kıpırtılar hissedildi, sonra sessizlik çabucak geri döndü.
Neden sonra zayıf ışıklar fırtına bulutlarından geçmeyi başardı, körfezin rengini yavaş yavaş değiştirdi, King's Point'in yamaçlarını, evlerini değişik bir renge boyadı.
İçinde büyük bir kayıp duygusu hissediyordu. Işıkla birlikte depresyon da geliyordu çünkü. En karanlık saatlerde, en iyi halinde olurdu o. Hep öyle olagelmişti. Ama son zamanlarda bu durum daha bile belirginleşmişti. Gece karanlığında kendini rahat hissediyordu.
Çatıdaki kirişlerin yukarda olanları hâlâ karanlıklar içindeydi. İçi boş bir huniye benziyordu kulenin çatısı. Beş metre kadar bir oyuk. Öğlende bile karanlık olurdu en yukarı kısımlar.
Ortalık pek fazla aydınlık olmamakla birlikte, sabah olmuştu artık. Fenerinin ışığını aşağıdan kimse göremezdi. Düğmeye bastı, ışığı çatının içine tuttu.
İşte bunu görmeye gelmişti... yarasalar. Belki bir düzine, belki daha fazla. Ahşap kirişlere tutunmuşlardı hepsi. Kanatlarını vücutlarına sımsıkı sarmışlardı. Kiminin gözleri kapalı, kimininki açık, fenerin ışığında pırıl pırıldı.
Bu görünüm içini heyecanla doldurdu. Bu gece yine kan.

O sabah dokuz buçukta Lpu, Roger Fulle'i aradı. «Noel günü seni rahatsız ettiğim İçin üzgünüm.»
«Sen beni hiç rahatsız etmezsin. Hem şu anda beni sıkıcı bir işten kurtarmış bulunuyorsun. Elektrikli tren raydan çıktı, vagonları birbirinden ayrıldı. Seninle birkaç dakika konuşabilirsem, döndüğümde oğlan hepsini düzeltmiş olur.»
«Bu Berton Mitchell olayıyla İlgili çok ilginç bir şey öğrendim.»
«Neymiş?»
«Görünüşe göre Mitchelt'in karısıyla oğlu öldürülmüş.»
«Ulu Tanrım! Ne zaman?»
«Adamın Mary'ye saldırmasından beş yıl sonra.»
«Yanılıyorsun herhalde.»
«Kadınla çocuk için ayrı arşiv dosyaları olup olmadığına baktın mı?»
«Hayır. Ama olsaydı, kopyaları Berton Mitcheli'in dosyasına da konurdu.»
«Sizin gazete hiç hata yapmaz mı?»
«Kabullenmekten nefret ederiz ama arasıra her şeyin yolunda gitmediği de olur. Kim öldürmüş Mitchell'leri?»
«Mary. bilmiyor.»
«On dokuz yıl önce mi?»
«Öyle dedi.»
«Los Angeles'te mi olmuş?»
«Anladığıma göre öyle. Bana bir iyilik yapar mısın?»
«Bugün işe gitmiyorum, Lou.»
«Gazete tatillerde hepten kapanmaz. Birkaç kişi çalışıyordum Bir telefon edip birine bu işe bakmasını söyleyemez misin?»
«O kadar önemli mi?»
«Ölüm kalım meselesi.»
«Neyi bilmek istiyorsun?»
«Cinayetlerle ilgili her şeyi... gerçekten olduysa tabii.»
«Seni ararım.»
«Ne kadar sürer?»
«Belki iki saat.»

Roger bir buçuk saat sonra aradı. «Karısıyla oğlunun, öldürülmeleri konusunda ayrı dosya varmış. Kopyalar alınıp adamın dosyasına takılmış olmalıydı,»

«Büyük kent gazetecilerinin de tasladığım bilmek iyi" bir duygu.»

«Bu olay gerçekten hasta bir olay, Lou.» «Anlat bana.»

«Berton Mitchell intihar ettikten sonra Virginia Mitc-hell'le oğlu Barry MİtcheİI Batı Los Angeles'de küçük bir ev kiralamışlar. Adrese bakılırsa, Tanner'lerin malikâne-sjyle araları bir milden fazla olamaz. On dokuz yıl önce, 31 Ekim gecesi... yani Cadılar Bayramında, gecenin ikisinde, bîri evi benzin dökerek yakmış, hemen hemen kül etmiş. Anayla çocuk da içerdeymiş.»

«Yangın! En korktuğum ölüm.» «Bu olay Noel yemeği için iştahımı kaçırdı.» «Üzgünüm Roger. Bilmek zorundaydım.» «O kadarla kalmıyor. Cesetler fena halde yanmışmış ama adlî tabip incelediğinde her İkisinin de önceden uykularında bıçaklanarak öldürüldüklerini anlamış.»

«Bıçaklanarak mı?»

«Virginia'nın gırtlağına o kadar cok darbe inmiş ki neredeyse kafası vücudundan ayrılıyormuş.»

«Ulu Tanrım!»

«Oğlu Barry... boynundan ve göğsünden bıçaklanmış, sonra da...»

«Sonra ne?»

«Erkeklik organları kesilmiş.»

«Benim iştahım da mahvoldu.»

«Alevler sarmadan önce evin içi mezbahaya dönmüş olmalı. Böyle bir şeyi yapan ne tür biri olabilir, Lou? Hangi manyak bu kadar hesaplı hareket eder?» . «Olayı çözmüşler mi?»

«Kimseyi tutuklamamışlar.»

«Sanık var mıymış bari?»

«Uç tane.»

«Adları nedir?»

«Zahmet edip yazmadım. Hepsi o sıra başka yerde olduklarına dair tanık göstermişler, doğru söyledikleri de kanıtlanmış.»

«Demek katil hâlâ sağ ve serbest olabilir. Polis cesetlerden emin mi?»

«Ne bakıma emin mi?»

«Kimliklerinden.»

«Sanırım tanınmayacak kadar yanmamışlar. Hem o evde VİrginIa ile oğlu oturuyormuş.»

«Kadın herhalde Virginia olmalı. Ama bulunan erkek •cesedi, oğlu değil de sevgilisi olamaz mı?»

«Cesetler ayrı odalardaymış. Sevgililer birarada bulunur. Hem Barry sağ olsa ortaya çıkardı.»

«Katil kendisiyse çıkmazdı.»

«Ne?»

«İmkânsız bir şey değil.»

«Hiçbir şey imkânsız değildir, ama...»

«O gece ev yandığında Barry yirmi bir yaşında olmalı. Hatta belki yirmi iki. Roger, o yaşta bir delikanlının hâlâ annesiyle oturuyor olması biraz garip değil mi?»

«öff, hiç de değil, Lou. Hepimiz on altı yaşımızda senin gibi evden fırlayıp çıkmadık. Ben yirmi üç yaşına kadar annemle babamın evinde yaşadım. Barry'nin sağ olduğuna inanmayı neden bu kadar çok istiyorsun?»

«Buradaki olayları anlamak daha kolaylaşır o zaman.»

«Gerçekleri kendi katandaki düşüncelere uyduracak biçimde değiştirmeyecek kadar iyi bir gazetecisindir sen.»

«Öyle. Haklısın. Yine taş duvara tosladım.»

«Nedir bu Mary Bergen olayı? Neye bulaştın sen böyle?»

«Korkarım pek pis bir şeye. Henüz konuşmak istemiyorum.»

«Ben de beiki duymak istemiyorum zaten.» . «Git treninle oyna.»

«Nedense canım artık oynamak istemiyor. Kendini iyr kolla, Lou. Dikkatli ol. Cok dikkatli ol. Hem... iyi Noel'ler.»

17

Lou'nun salonunda oturmuş, müzik dinliyorlar, bir şeyler olsun diye bekliyorlardı. Mary ömründe bundan kötü bir Noel geçirmemişti. Ma.x'le ikisi birbirlerine hediye bile verememişlerdi bu yıl. Max'in aldıkları, hediye ambalajı yapılsın diye bıraktığı dükkândaydı. Mary ise bu olaya kendini kaptırmış, alışverişe çıkmaya bile fırsat bulamamıştı.

Öğleden sonra üçte Alan telefon edince Mary'nin keyfi biraz yerine geldi. San Fransisco'da bir arkadaşının evinde olduğunu söylüyordu Alan. Bel Air'deki numarayı çevirmiş, kâhya pna Lou'nun evini aramasını söylemişti. Kaygılıydı Alan. Ama Mary durumunu ona hafifleterek an-;' lattt, onu sakinleştirdi. Onun da Noel'ini mahvetmekten bir yarar gelmezdi. Sonunda Alan telefonu kapadığında Mary'nin keyfi tekrar kaçtı. Onu öyle çok özlüyordu ki!

Hiçbiri kahvaltı veya öğle yemeği yemediklerinden, Lou onlara saat beşte yemek çıkardı. Piliç Kievski, yanında da pilav. Arkadan içleri ıspanak püresiyle doldurulmuş kabaklar. Sıcak peynir, kırmızı biber ve ufalanmış ekmekie doldurulmuş domatesler. Tatlı olarak da fırında pişmiş elma.

Hiçbiri aç değildi. Tabaklanndakİ yemeklerle oynayıp durdular. Mary şarabının tadına bile bakmadı. Saat altıda yemek bitmişti.

Kahve içerlerken Mary, «Sende Ouija tahtası var mı, Lou?» dedi.

Lou fincanını elinden bıraktı. «Bir tane vardı ama yıllardır kullanmadım.»

«Yerini biliyor musun?»

«Max'le ben sofrayı toplarken onu getirebilir misin?»

«Konuk yatak odasının dolabındaydı galiba.»

«Tabii. Ne yapacağız onu?»

«Katilin ilk adımı atmasını beklemekten usandım,» dedi Mary. «Onu dürtelim biraz.»

«Ben hazırım. Ama nasıl?»

Max anlattı. «Bazen Mary bir vizyonun ayrıntılarını hatırlayamadığında, belleğini Ouija tahtasıyla canlandırır. Ruhlar dünyasından cevap almak değil bu, yanlış anlama. Bilmek istedikleri hep kendi unuttuğu şeyler. Bilinçaltına gömülü. Her zaman olmasa bile, başka çare kalmadığında bazen Ouija tahtası onun kendi bilinçaltına ulaşması için bir yol açıyor.»

Lou anlayışlı anlayışlı başını salladı. «Yani tahtanın verdiği cevaplar aslında Mary'den geliyor.»

«Tamam,» dedi Max.

Mary, «Ama ibreyi ben bilerek yönlendirmiyorum,» diye atıldı. «Nereye giderse gitsin diye serbest bırakıyorum.»

Max, «Bilinçaltın nereye gitmesini istiyorsa,» diye düzeltti. «Sen ,o ibreyi etkiliyorsun... ama farkında olmadan.»

«Herhalde,» dedi Mary.

Lou kahvesine birkaç damla süt damlattı, «Demek Ouija aslında bir mercek görevi yapıyor,» dedi.

Mary, «Evet, tıpatıp öyle,» diye kabul etti. «Benim, dikkatimi odaklıyor, belleğimi, psişik yeteneklerimi canlandırıyor.»

Lou kahvesini üç koca yudumda içti, ayağa kalktı. «Kulağa ilginç geldiği kesin. Oturup da baltanın inmesini beklemekten İyidir en azından. Bir şey yapalım da, ne olursa olsun. Ben hemen dönerim.» Hızlı adımlarla yemek odasından çıktı, konuk yatak odasına yürüdü,

Max'le Mary tabaklarla çatal bıçağı üstüste koyup mutfak musluğunun içine götürdüler. Mary çam ağacından pırıl pırıl yemek masasını silerken Lou da döndü.

«Talep edilen bir adet Ouija tahtası,» dedi.

Mary salona geçip kanepeye, çantasının yanına bıraktığı defteri aldı.

Lou, «O odanın dolabını bugünlerde bir toparlamam, gerek,» diye söylendi. «İçi çerçöple dolmuş resmen.»

«Sahi mi?» Max kıs kıs gülüyordu.

«Bu tahtayı belki yüz derginin altından çekip çıkardım.»

Lou mutfak tezgâhından bir bloknotla bir kalem alıp geldi. Ouija ibresinin işaret ettiği her harfi yazmak niyetindeydi.

Mary Ouija'yı açtı, masanın bir köşesine koydu, ibrenin bulunduğu keçe tabanlı kutuyu da üzerine yerleştirdi.

Max oturdu, parmaklarını kenetledi, eklemlerini çatır-dattı.

Mary zımbalı defterde kendi yazılarıyla doldurduğu bir sayfa açmıştı.

«Nedir o?» diye sordu Lou.

Mary, «Sormak istediğim sorular,» dedi.

Bir sandalye çekip Max'le doksan derecelik açı oluşturacak şekilde oturdu, parmak uçlarını plastik üçgenin bir yanına dayadı. Max da parmaklarını aynı üçgenin öbür yanına kpydu. Elleri bu oyun için fazlaca büyük gibiydi.

«Yavaş başla,» dedi Max karısına.

Mary gergindi. Hoş değildi bu durum. Parmaklan sert temas ederse ibre bir milim bile kıpırdamazdı. İçine birkaç derin soluk çekti, kolunu gevşek tutmaya çalıştı. Parmak-, Jarının vücuduna bağlı değilmiş gibi hissetmesini istiyordu. Yumuşacık, Paçavra gibi.

Max onun kadar sinirli değildi. Bir hazırlığa ihtiyacı yokmuş gibiydi.

Sonunda Mary zihninin ve vücudunun gerektiği kadar gevşediğine karar verince karşısındaki tahtaya baktı, «Bize cevap vermeye hazır mısın?» diye sordu.

İbre kıpırdamadı.

«Bize cevap vermeye hazır mısın?»

Yine aynı şey. . «Bize cevap vermeye hazır mısın!»

İbre birden parmaklarının altında kıpırdadı, kendine -ait bir hayal enerjisi varmış gibi döndü, kaydı, tahtanın !EVET' yazılı tarafını işaret etti.

«İyi,» dedi Mcry. «Son birkaç gün içinde en az sekiz kişi öldürmüş bir adamın peşindeyiz. Adam hâlâ burada, King's Point'de mi?»

İbre kaydı, tekrar EVET'i gösterdi.

Mary yine sordu. «Bu adam King's Point'de mi yaşı-•yor?»

HAYIR.

«Nereden geliyor?»

BÜTÜN GEÇMİŞ GÜNLERİMİZ,

Lou, «Anlayan var mı?» dedi.

Mary soruyu değiştirip basitteştirdi. «Katil nerede oturuyor?»

Cevap harf harf gelmeye başladı: GÜZEL.

«Güzel mi?» dedi Lou. «Senin sorunun cevabı bu mu Mary?»

İbre kıpırdamadı.

«Katil nerede oturuyor?» dedi Mary tekrar.

İbre on iki harf gösterdi. HAVA ÇOK GÜZEL. «Ne demek bu?»

Mary'nin sırtına değen hava birden fazJa soğukmuş gibi gelmeye başladı. Ensesine buz gibi bir soluk değiyor gibi oldu. Ouija tahtasının verdiği cevaplar her zamandan daha dolambaçlı, daha akıl kanştınctydı. Sözde Ouiîa'nın cevapları Mary'den, onun gizli bilinçaltının karanlıklarından geliyordu. Kendisi de bunun böyle olduğuna gene! olarak inanırdı. Ama bugün inanmıyordu. Bugün bir başka gücün varlığını hissediyordu. Gözle görülemeyen bir başka varlık sanki tepesine dikilmişti.

Max sabırsız bir sesle, «Yanıltıyor bizi,» dedi, ibreye baktı. «Katil King's Point'de nerede kalıyor?»

İbre sağa sola kaydı, sonra harfleri göstermeye başladı.

Lou her harfi yazıyordu... ama öyle basit bir kelime çıktı ki, Mary ondan okumasını istemedi bile: OTEL.

«Hangi otel?» diye sordu Max.

İbre kıpırdamadı.

«Hangi otel?»

Tekrar OTEL harfleri gösterildi.

Lou, «Başka bir şey dene,» dedi.

Mary sordu. «Peşinde olduğumuz adam kadınları bıçakla öldürüyor. O bıçağı nereden buldu?»

Max, «Onun önemi yok,» dedi.

İbre kıpırdadı: LINGARD.

Max, «Sen yazdırdın bunu ona,» deyiverdi.

«Yazdırdığımı sanmıyorum.»

«O halde böyle bir soruyu neden sordun? Bıçağın nereden geldiğini bilmek zorunda değiliz ki?»

«Ne diyeceğini bilmek istedim.»

Max onu delici'bakışiarıyla inceiedi.

Mary gözlerini ondan kaçırdı, defterine baktı, tekrar bir soru sordu. «Beverly Pulchaski diye bir kız tanıyor muyum ben?»

O ÖLDÜ.

«Ben tanır mıydım?»

O ÖLDÜ.

«Susan Haven diye birini tanır mıydım?»

Û ÖLDÜ.

Mary ensesinde tekrar o buz gibi soluğu hissetti. , Ürperdi.

«Linda Proctor'u tanır mıydım?»

O ÖLDÜ.

«Marie Sanzini'yi tanır mıydım?»

O ÖLDÜ.

Mary içini çekti. Kollarındaki, omzundan kaslar elinde olmaksızın durmadan seğiriyordu. İbreyi yürütecek kadar sakin kalmak çaba gerektirmekteydi. Şimdi yorgun düşmüştü,

Lou, «Kim o kadınlar?» diye sordu.

Mary anlattı. «Anaheim'da öldürülen hemşireler. Ölümlerini önceden gördüğümde, içlerinden en az biri tanıdık-mış gibi geldi. Ama tanıyorsam bile, kim olduğunu, onu ne zaman gördüğümü hiç hatırlayamıyorum.»

Max, «Belki de hatırlamak istemediğin için.» dedi.

«Niye istemeyeyim?»

«Belki hatırlarsan katilin kim olduğunu anlayacağız. Belki onu anlamak istemiyorsun.»

«Saçmalamc, Max. Onu biimeyi çok İstiyorum.»

«Katilin Berton Mitchell'le ve kanatlarla bir bağlantısı olsa bile mi? Katili bilince, ömür boyu unutmaya uğraştığın şeyleri hatırlayacaksan bile mi?»

Mary ona baktı, dudaklarını yaladı.

«Şu anda ömrümde hissetmeyeceğimi sandığım bir şey hissediyorum.»

«O nedir?»

«Senden korkuyorum, Max.»

Evde korkunç bir sessizlik oidu. Üçü zamanın ortasında asılı kaldılar.

Max alçak sesle konuştu ama sesi yine de odayı doldurdu. «Benden korkuyorsun, çünkü yirmi dört yıl önce olanlarla yüzleşmen İçin seni zorlayacağımı düşünüyorsun.»
«Yalnız ondan mı?»
«Başka ne olabilir?»
«Bilmiyorum,» dedi Mary.
Max tahtaya yeni bir soru sordu ama bunu yaparken kış yeşiline dönüşen gözlerini Mary'den ayırmadı. «Mary, Rochelle Drake'i tanır mıydı?»
O ÖLDÜ.
«Biliyorum öldüğünü,» dedi Max aksi aksi. Gözleri hâlâ Mary'deydi. Dikkatiyle onu sanki boğuyor, sivri bakışlarıyla deliyordu. «Ama Mary onu tanır mıydı?»
ÖLDÜ.
Lou, «Kim bu Rochelle Drake?» diye sordu.
ıMary bu fırsatı yakalayıp bakışlarını Max'den kaçırdı. Ağzı kupkuru olmuştu. Yüreği aşırı hızlı atmaktaydı.
Max, Lou'ya cevap verdi. «Rochelle Drake, Santa Ana' daki kuaför salonunda birkaç gün önce ölü bulunan kızdı. Bu adı daha önce duyduğuma yemin edebilirim. *Sen* duydun mu?»
«Duydum diyemem,» dedi Lou.
«Eh, ben morgda Percy Osterman'ın ağzından duymadan önce de duymuş olduğumdan eminim. Kızı tanıdığımı sanmıyorum. Ama adını duydum. Nerede duyduğumu bulamıyorum.»
Mary, «Kızı ben de hatırlamıyorum,» dedi. «Daha önce i görmüş olsam; morgda tanırdım.»
Birden ellerinin altında ibre dönmeye başladı. Amaç-daireler çiziyordu.

«Ne oluyor?» <Max şaşırmıştı.
Lou, «Buna soru soran olmadı ki,» **dedi.**
»Mary ellerini gevşek tutmaya çalıştı, ibre daha sakin dönmeye başladı. Mary'nin düşünceleri karmakarışıktı o anda. Harfler gösterilirken onların ne demek olduğunu izlemeye de korkuyordu. Sonunda ibre durdu. Mary hemen ellerini çekti. Zorlama gevşeklik, ağrı vermişti parmaklarına.
Lou, «Bir isim,» dedi, bloknotu kaldırıp gösterdi.
P-A-T-R-î-C-l-A-S-P-O-O-N-E-R.
Patricfol Spcone*, diye düşündü Mary. İsme inanmaz bakışlarla baktı.
Sanki midesine buzdan bir yılan çöreklenmişti. Kristal dilini hızla çıkarıyor, bütün vücuduna soğuk hava üf-lüyordu.
Max, «Patricia Spooner kim?» diye sordu.
Lou, «Bana bir anlam ifade etmiyor,» dedi.
Mary donuk bir sesle, «Ben... onu tanıyordum,» dedi.
«Ne zaman?» diye sordu Max.
«On bir... on iki yi! önce.»
«Hiç sözünü etmemiştin.»
«Üniversitedeyken iyi bir arkadaştı. UCLA'da.»
«California Üniversitesinden mi?»
«Evet. Çok güzel bir kız.»
«Neden adı şimdi ortaya çıkıyor?»
«Hiçbir fikrim yok.»
«Senin bilinçaltından geldi.»
«Hayır. İbreyi ben kontrol etmiyorum.»
«Saçma,» dedi Max.
«Biri var... burada bizden başka bir şey var.»
Lou, «Belki de tahta bize bir sonra öldürülecek kişinin adını verdi,» diye fikir yürüttü. Amacı kavgayı engellemekti. «Bu Patricia Spooner'le arkadaşlığınız sürüyor muydu? Bir telefon etsek de, iyi mi, baksak.»

Max, «Potricia Spooner'i arayalım' 'mı, Mary?» diy« sordu.
Mary, «O öldü,» dedi.
Lou, «Tanrım!» diye patladı. «Yani katil onu öldürdü * bile, öyle mi?»
Mary zorlukla konuştu. «Patty... Patty aslında... hemen hemen on bir yıl önce öldü.»
Oda hiç sıcak değildi ama Lou terlemeye başlamıştı. Soylu yüzünü etli eliyle sildi. Solgundu. Mary de öyle. «Nasıl? Mary? Nasıl öldü Patty Spooner?»

Mary ürperdi, gözlerini yumdu. Sonra hemen açtı, çünkü zihninde beliren anılar çok çirkin, çok haşindi. «Cinayetti.»

Ölüler ölü kalmıyor, diye düşünüyordu Mary. Hep ölü kalacaklar diye bir şey yok. Mezarlarından kalkıyor onlar. Toprak onları tutmuyor. Pişmanlık da tutmuyor. Ne üzüntü, ne de rıza, ne korku, ne de unutma tutabiliyor onları. Hiçbir şey tutamıyor. Geri geliyorlar. Berton Mitchell. Vir-ginia Mitchell. Barry Mitchell. Annem. Babam. Şimdi de Patty Spooner. Ah, Tanrım, geri getirme onları. Ömrüm boyunca hep ölüler arasmdayım. Bıktım artık!

«Cinayet mi?» Lou'nun sesi çok içindeymiş gibi çıkmıştı.

Mary, «Bir kilise vardı,» dedi. «Patty ile bazen ayine giderdik. O sıra ben dindar Katoliktim. Güzel bir kiliseydi. Çok kocaman, ahşap oymalı bir mihrabı vardı. Polonya' da yapılmış, yüzyıl başında buraya gemiyle getirilmişti. Her zaman açıktı kilise. Gece gündüz. Patty oraya gidip ön sıraya oturmaktan, kimse yokken dua etmekten hoşlanırdı. Gecenin geç saatinde. Annesi birkaç yıl önce kalpten ölmüştü. Hep annesi için mum yakardı. Çok sağlam inançlıydı. O... orada öldü.»

«Kilisede mi?» diye sordu Lou.

Max dikkatle Mary'yi süzüyordu. Kaşları çatılmış, yüzü buruşmuştu. «Senin iyi arkadaşınsa, katilin yüzünü, adını görebilmek için psişik yeteneklerini kullanmadın mı?»

Mary çok hafif bir sesle, «Denedim,» dedi. «Bir iki işaret geldi. Kopuk kopuk görüntüler. Ama yeteneklerimin pek yararlı olmadığı olaylardan biriydi o olay. Patty papazın ipek salıyla boğulmuştu. Korkunç titreşimler aldım. Net bir resim gelmedi. Anlamsız görüntüler. Kilisenin içi o görüntülerle doluydu. Sanki... görünmez bulutlardı, kötülük bulutlarıydı. Katil mihrabı da bozmuştu... üzerine... idrar etmişti.»

Lou birden yerinden kalkınca sandalyesi devrildi ama farkına bile varmadı. Tek elini kafasına koymuş, rahatsız edici bir fikri gerisin geri bastırmaya çalışıyormuş gibi, duruyordu öylece. «Delilik bu. Nedir bu karşı mızdcKî? Bizim King's Point'de aradığımız adam, senin bu arkadaşını öldüren olabilir mi?»

Max, «Üslûbu benziyor doğrusu, değil mi?» dedi.

Lou, «Çok gaddarca,» dedi. «İşin bir de dinsel yönü var. Şu son cinayetlerin kökü en az on bir yıl öncesine dayanıyor. Belki daha bile eski.»

Mary onun ne demek istediğini anlıyordu ama işin garip yanı... şu ana kadar kendisi Patty'nin öldürülmesiyle diğer olaylar arasında hiçbir bağlantı kuramamıştı.

Max, Lou'nun bu sözünün onun üzerinde yapacağı etkiyi sezince uzanıp Mary'nin omzunu güven verircesine sıktı. Ama bazen kendi gücünün farkında olamıyordu. Acımıştı Mary'nin omzu.

Lou, Mary'nin hiç görmediği kadar sinirli, kesik ve kopuk hareketlerle mutfağa yürüdü, buzdolabının yanındaki dolaptan koskoca bir viski bardağı alıp içine musluğun yanında duran viskiden doldurdu. Bardak elinde dönüp yemek odasının kapısında durdu. «Her dakika daha karmaşıklaşıyor, Bu adam daha bizim bilmediğimiz kaç kişi öldürdü? Yıllar boyunca daha kaç çözülmemiş cina-

yetten sorumlu?» Biraz viski yuttu. «Bu yaratık... her kimse, her neyse... zaten insan değilmiş gibi düşünmeye daha yatkınlaşiyorum... en aztndan on bir yıldan beri kol geziyor, tasallutlar, cinayetler birbirini kontrolsuz izliyor. Ödümü kopardı bu durum benim.»

Son sözlerin: korkunç bir gökgürültüsü noktaladı, yerler zangırdadı. Noel yağmuru, meteoroloji tahminlerine uygun olarak geliyordu işte.

Max plastik ibreye baktı. «Soralım haydi, kaç kişi öldürülmüş,» dedi.

Mary neredeyse itiraz edecekti. Kollarım ağrıdı artık, diyecekti. Devam edemem. Tükendim. Bittim.

Ama Ouija'ya soru sormak istememesinin asıl nedeninin bu olmadığını biliyordu. Alacağı cevaptan korktuğu çok belliydi.

Korkusuna bu kadar kolay teslim olursa kendine güvenmeyi hiçbir zaman öğrenemezdi. Onu çok tedirgin eden bir düşünce de, yakın gelecekte kendisini büyük bir tehlike İçinde bulacağı sezgisiydi. Max onu bu tehlikeden korumayacak ya da koruyamayacaktı.

Ellerini ibrenin kutusuna dayadı. Max da aynı şeyi lyaptı.

Lou devrilen sandalyesini doğrulttu, oturup kalemini $lıne aldı.

Mary, Ouija'ya seslendi. «Yeni sorulara cevap vermece hazır mısın?» EVET.

Gökgürültüsü King's Point üzerinde yeniden gümbürdedi. Tavandaki ampullerin ışığı titredi, sönecek gibi oldu, 'jflonra tekrar parladı.

«Rochelle Drake'i öldüren adam başka cinayetler de
iledi. Toplam kaç kişi öldürdü?»

35. '

Lou, «Tanrım!» dedi. «Herif tam Karın Deşen Jack.»

Max, «Karın Deşen Jack o kadar öldürmedi,» diye cevap verdi ona. «Tahta yanılıyor. Öyle olmak zorunda. Tekrar sor, Mary.»

Mary'nin sesi soruyu tekrarladı.

35.

Tavandaki ampul bir daha titredi, söndü.

«Ceryan kesildi,» dedi Lou.

Mary, «Karanlıkta oturmak istemiyorum,» diye yakındı.

Lcu, «Bir dakikadan uzun sürerse gidip dolaptan -mumları çıkarırım,» dedi.

Dışarda inanılmaz bir ışık seti pencerelere boşaldı. Mavimsi beyaz aydınlıkta stroboskopik görüntüler oynaştı. Lou kesik kesik hareketlerle viskisine uzanıyormuş gibi göründü, Max başını çizgi film kahramanı gibi Mary'ye çevirdi.

Derken şimşek kesildi, sait bir karanlık başladı. Gök-gürültüsü yuvarlanarak uzaklaştı. Sunu yağmur izlemeliydi ama öyle olmadı. Gökyüzü sağnağı geri tuttu.

Işıkların sönmesinden sonra bir dakika geçmemişti ki ampuller titrek bir ışık yaydı, sonra da oda eskisi gibi aydınlandı.

'Ivîary rahatlayarak içini çekti.

Max soruları sürdürmeye istekliydi. «Sor bakalım, adam ne zaman tekrar vuracakmış?»

Mary o soruyu da tekrarladı.

BU GECE.

«Bu gece kaçta?»

7:30.

Lou, «Bir saatten biraz fazla var,» dedi.

Mary, «Nerede?» diye sordu bu sefer.

KÖRFEZ GEOİT TÖRENİNDE.

Lou, Max'e, «Anlıyorsun, değil mi?» dedi. Ook keyifsizdi. Dönüp Mary'ye anlatmaya başladı. «Otuz yıldır Noel günü akşamı burada ışıklı tekneler geçit yapar. Hiç duymamış mıydınız?»

«Şimdi sen söyleyince hatırladım.»

«Dün gece gördüğünüz o süslenmiş teknelerin hepsi katılacaktır. Buranın yabancısı olan teknelerde gelir. Belki yüz elli tane, belki daha fazla tekne olacak.»

Max de Mary'ye açıklama yaptı. «Böyle geçitler Long Beach'de, Newport'da da olur ama Noel'den bir hafta önce olur. King's Point'inki hepsinden daha şatafatlıdır.»

Lou, «En güzel süslenmiş teknelere tumturaklı ödüller vardır,» diye ekledi. «Bu geçidi çok seven denizci bir zenginimizin kurduğu vakıf verir ödülleri. Körfez lokantalarının çoğu açılır.

Fiksmenü verirler ama yerler bir iki hafta önceden rezervedir.»

Mary Ouija tahtasına baktı ve sordu. «Katil bu geçit töreninde belli birinin peşinde mi?»

EVET.

«Kim?»

TÜFEĞİ VAR.

«Kimi vuracak?»

KRALİÇEYİ.

«Kraliçe mi?» diye sordu Mary.

Lou, «Törenin kraliçesi,» diye açıkladı. «Kolay hedef olur. En büyük teknenin üst güvertesinde, ayakta durur. Sıranın orta yerlerinde geçer o tekne. Spot ışığı hep o kızın üzerindedir. Gerçekten.»

Max devam etti. «Körfezde iki tur atılır. îlkinde açıyı beğenmezse, ikinci geçişinde vurabilir onu.»

Soru sorulmamış olmasına rağmen ibre kıpırdadı, yeni harfleri gösterdi.

KİMBALL LOKANTA VE OYUN SALONU.

«O kuleyi mi kullanacak?»

EVET. KİMBALL KULESİ.

Max, «Onu durdurmak için bir saatimiz var,» dedi.

Lou ayağa kalktı. «Polisi arayayım.»

«Patmore'u mu?» Max'in sesinde kuşku vardı.

«Yetki onda.»

Mary, «Ama dünkü yanılgıdan sonra seni dinler mi?» dedi.

«Dinlemek zorunda!»

Gök yine gürledi, rüzgâr kuduruverdi.

Mary ellerini ibrenin kutusundan çekip kollarıyla bedenini kucakladı. Hâlâ üşüyordu. «Ama ya Patmore kuleye gözcü koymaya razı olursa?»

«İstediğimiz o değil mi?»

«Anlamıyor musunuz?» dedi Mary. «Bu gece de dünkü gibi olmaz mı? Dün katil kendisini beklediğimizi biliyordu. Bu sefer niye bilemesin?»

Lou kararsızdı. Bu soru onu şaşırtmış, kaygılandırmış, ne yapacağını bilmez hale getirmişti. Sonunda bardağı kaptı, içindeki viskiyi bitirdi. «Belki gerçekten tahmin eder. Belki ona karşı hiçbir şansımız yok. Eğer Ouija doğru söylüyorsa, gerçekten otuz beş kişi öldürdü de hiç yakalanmadıysa, belli ki çok zeki. Belki bizim başa çıkamayacağımız kadar zeki. Ama bir denemeliyiz, öyle değil mi? O orada adam öldürürken, burada oturup havadan, yeni çıkan kitaplardan, son Paris modasından söz edemeyiz ya!»

«Haklısın,» dedi Max.

Lou boş bardağını masaya bıraktı, holdeki telefona yürüdü.

Mary kramp girmiş ellerini kıpırdatmaya çalışıyordu. Yumruk gibi sıktı, açtı, yine sıktı.

«Çok yorgun görünüyorsun,» dedi Max.

«Yorgunum.».

«Erken yatarız.»

«Eğer hiç yatabilirsek.»

«Yatarız. Bize bir şey olmayacak.»

«İçimde korkunç duygular var.»

«Vizyon mu geidi?»

«Hayır. Yalnızca duygular.»

«0 halde unut onları.»

«Kanlı bir gece olacak.»

«Kaygılanma,» diye avuttu onu Max.

Mary, Patty Spooner'i düşünüyordu.

Morg çekmecesindeki. Rochelle Drake'i de.

Yine aynı duygu... arkasında bir varlık... ensesinde soğuk bir soluk.

«Ölmek istemiyorum,» dedi.

«Ölmeyeceksin. Bu gece ölmeyeceksin.»

«Bundan çok emin gibisin.»

«Eminim. Ölmene izin vermeyeceğim.»

«Bunu önleyecek kadar güçlü müsün, Max? Kaderden daha mı güçlüsün?»

Şimşek gökyüzünü yardı, ışıklar pencerelerde parladı, Max'in gözlerini bir an için buzlar gibi boşlaştırdi.

* * *

«King's Point Polis Müdürlüğü?»

«Kayıp kişi ihbar bölümü lütfen.»

«Size yardımcı olabilir miyim, bayım?» , «Hayır. Kayıp insanlarla ilgilenen bölümden birini istiyorum. Beni duymadınız mı?»

«Kayıp kişiler için ayrı bölümümüz yok.»

«Yok mu?»

«Burası küçük bir polis örgütü. Size yardımcı olabilir miyim?»

«Adınız ne?»

«Bayan Newhart.»

«Ben Ralph Larsson. Bir polisle konuşayım.»

«Bu gece görevde iki tane var.»

«Biri bana yeter.»

«Ama şu anda ikisi de devriye geziyor.»

«Allah kahretsin, kızım kayıp!»

«Kızınız kaç yaşında, efendim?»

«Yirrhi altı. Kendisi...»

«Ne zamandan beri kayıp?»

«Bakın, Bayan Nevvhart, ben San Fransisco'dan arıyorum. Kendim San Fransisco'da otururum, kızım da King's Point'de. Onunla bir hafta önce konuştum. O zaman iyiydi. Ama galiba artık iyi olmayabilir. Arabama atlayıp yüzlerce mil yol yaparak onu yoklayamam. Acil bir durum olabilir .Beni Ncel gecesi arayacaktı, ama hiç aramadı.»

«Belki bir partiye falan gitmiştir.»

«Bugün mutlaka arar diye düşündüm, aramadı. Ben aramaya çalıştım, evi cevap vermiyor. O böyle bir şey yapacak insan değildir! Noel'de ailesini unutacak biri asla değildir!»

«Arkadaşlarını aramaya çalıştınız mı? Belki pnlar bir şey bilir.»

«Erika'nın arkadaşlarını tanımam.»

«Belki komşuları...»

«Komşusu yok. Kızım...»

«Herkesin komşusu vardır.»

«Güney tepesindeki o üç evden birinde oturuyor. Parke yolun sonunda. Yazlı kışlı orada oturan bir tek benim kızım.»

«Biliyor musunuz, bana öyle geliyor ki kızınız şu anda sizi bulmaya uğraşıyordur. Telefonu kapatıp biraz beklese-nize! Bu gece aramazsa, bizi yarın tekrar arayın.»

«Siz ciddi misiniz?»

«Eh, zaten bir şey yapamayız ki!»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Amirliğimizin ve hatta daha birçok polis kuruluşlarının bir ilkesi vardır. Kayıp kişiler yetişkinse, kırk sekiz saatten önce araba listesine almayız.»

«İki koca gün kayıp kaldıktan sonra mı ilgi gösterimi' niz?»

«Politikamız öyle.»

«Peki, ya bir hafta önce beni aradıktan hemen sonra kay bol duysa?»

«Dün gece araması gerekirdi demiştiniz.»

«Ama aramadı.»

«Demek ki resmen kaybolması dün geceden bu yana.»

«Tanrım!»

«Üzgünüm. Politikamız böyle.»

«Kızım yirmi altı değil de on yaşında olsaydı?»

«O başka. Çocuklar için durum farklı. Ama sizin kızınız çocuk değil.»

«Demek polisleriniz yarın geceden önce ilgilenemiyor, öyle mi?»

«Evet, öyle. Ama, bayım, kızınızın sizi daha *önce* arayacağından eminim ben.»
«Bayan Newhart, benim adım Ralph Larsson. Daha önce de söylemiştim ama bu adı hatırlamanızı istiyorum Ralph Larsson. Ben avukatım. Çok başarılı bir avukatım. Aynı zamanda da okulda valiyle yatakhane arkadaşıydım. Bakın, Bayan Nevvhard, eğer polisleriniz hemen kızımın evine gidip bir bakmazlarsa... hemen bu gece demek istiy*orum*... yarım saat içinde... ve eğer s.onradan kızıma şu fenla yarın gece arasında bir şey olduğunu öğrenirsek Derhal Kings'e Point'e gelir, benimle işbirliği yapacak oralı bir avukat bulurum. Ömrümün geri kalan birkaç yılını, sizi ve aptal amirlerinizi mahvetmenin yollarını arayarak geçiririm. Lanet olası örgütünüzü dava ederim, saçma sapan politikalar benimseyen komiserinizi de. Ve bakın, yemin ediyorum,, Bayan Newhart, ömrünüzce kazanıp kazanacağınız her kuruşu alırım elinizden. Beni ryice anlıyormusunuz?»

* * *

Lou Pasternak öfkeliydi. Çileden çıkmıştı. Komiser ikidir yüzüne kapatıyordu telefonu. Bir değil, iki kere! Üçüncü çevirişimde karısı açmış, komiserin evde olmadığını söylemişti.

«Şu fincan bizim Patmore'un kafasına Sombrerp gibi büyük gelir,» diye söyleniyordu Lou.

Max, «Anladığıma göre Kimball kulesine gczcü koymayacak,» dedi.

Lou masadan boş bardağını kaptı, mutfağa geçti, viski şişesini eline aldı. «Herifin biraz daha aklı olsa, belki geri zekâlı sayılabilirdi!»

Mary yemek odasından seslendi. «Şerifi aramamız gerekmez mi?»

«Unutma ki Percy Osterman'ın King's Point'e karışması için Patmore'un onu davet etmesi gerek.»

Lou, «Adamın biri kentte banka soysa,» diye akıl yürüttü. «Sonra arabaya atlayıp ayrı polis örgütü olan böyle bir yere kaçsa.ozaman şerifin adamları onu işleyip burada tutuklayabilir. Kovaiama o. Ama bu öyle değil.»

Max, «Belki Osterman, Patmore'u tekrar işbirliği yapmaya razı edebilir,» dedi.

«Asla edemez, Hele dün geceden sonra.» Lou elinde yeni viskisiyie masaya döndü.

Max, «Ne yapacağız şimdi?» diye sordu.

Mary, «Ona kendimiz engel olmak zorundayız,» dedi. «Kuleye biz gitmeliyiz.»

Max, «Asla olamaz öyle bir şey,» dedi.

Lou ona şaşkın bakışlarla baktı. «Sen ciddi misin?»

Mary, «Ne yapmayı tercih edersiniz peki?» diye sordu. «O orada adam öldürürken biz havadan, yeni çıkan kitaplardan, son Paris modasından mı söz edeceğiz?»

Lou kendi sözlerini tanıdı. Buna nasıl itiraz edebiiirdi?

Mary devam etti. «Burada otururs ak, geçit töreninin kraliçesini öldürecek. Büyük ihtimalle birçok başka ki İTİM-leri de.»

Max, «Yağmur yağarsa kraliçe ve etrafındakiler güverteden içeri girmek zorunda kalabilirler,» dedi. «0 zaman kız hedef olmaktan kurtuiur.»

«Ama yağmur yağmıyor.»

«Az sonra başlayacak.»

«Onların hayatı üzerine bahse girmeye hazır mısın?» dedi Mary. «Bakın, bu adamı durdurmamız gerek. Başka çaremiz yok.»

Max, «Gnun tekrar adam öldürmesini istemiyorum,» dedi. «Ama bizim sorumluluğumuz değil.»

«Bizim değilse kimin sorumluluğu?»

Lou, Mary'nin güzel yüzünde ender rastlanan bîr kararlılık okuyordu. İri mavi gözlerde sarsılmaz bir kesinlik vardı. Kendisinin de, Max'in de ona fikrini değiştirtemeyeceğini anladı. İnsan duvarla tartışsa aynı şeydi. Görününüyordu işte. Ama Mary'nin adına korkuyordu. Arkadaşı olarak, en azından yeniden düşünmesini sağlamam gerekir, diye düşünüyordu. «Mary, bu adam bizi aşar.»

«Niye?» diye sordu Mary. «O bir kişi, biz üç kişi değil miyiz?»

Max, «Ama o bir katil.» dedi.

«Ve biz katil değiliz, öyle mi?» «Evet, öyle.»

«Onun şimdiye kadar neler yaptığını bildiğine göre, fırsat bulursa sana da ne yapacağını

bildiğine göre, elinde silahla üzerine gelirse ona ateş edemez misin?»

«Tabii,» dedi Max. «Özsavunma için...»

Lou, «Ama bu psikopat herifin tüfeği olacak,» diye söze karıştı. «Herhalde bıçağı da olacak. Bizim neyimiz var? Ellerimiz mi?»

Mary, «Mercedes'in ön paneii altında bir tabanca var,» dedi. «Max'in taşıma ruhsatı var.»

Lou, Max'e bakıp kaşlarını kaldırdı. «Silah taşıma ruhsatın mı var?»

Max yerinden kalkıp mutfağa yürürken, «Evet,» dedi.

«Nasıl kopardın ruhsatı? Ancak bol elmas veya nakit taşımakla görevli olanlara verirler.»

Max mutfakta kendine bir duble viski aldı. «Biz Mary' yle Los Angeles şerifine bazı olaylarda yardım ettik,» diye anlattı bir yandan. «Şerif de 'Mary'nin kendini ne zor durumlara düşürebildiğini gözüyle gördü. Benim silah koleksiyonu yaptığımı, iyi nişancı olduğumu biliyordu. Anî öfkeye kapılıp birine ateş edecek tip olmadığımı da anladı.» Max içkisini çabucak içti. Dengeli dış görünüşünün altında yatan gerilimi bir an için açığa çıkaran sinirli bir susamışlık. «Bu yüzden bana ruhsatı şerif verdi.» Bardağını çalkaladı, yemek odasına dönüp Mary'nin yanında durdu. «Ama o tabancayı doldurup da vuracak adam aramaya çıkmam.»

«Rastgele birini arayacak değilsin,» dedi Mary. «Aradığın adam daha önce...»

«Çıkar bunu kafandan. Yapmam.»

«Bir konuşalım,» dedi Mary.

«Yararı yok, Kararım kesin.»

Lou, Mary'nin gözlerinde anî bir öfkenin parıldadığını gördü. Max'in. direnmesi, onun kararlılığını artırmaktan başka işe yaramamıştı.

«Pekâlâ, Max,» dedi Mary. «Kal burada. Ben tabancayı alır, kendim giderim.»

«Mary, Tanrı aşkına, sen tabanca kullanmayı bile bilmezsin.»

Mary gözlerini hiç kırpmadan ona baktı, konuştu. «Emniyeti açarsın, kurşunu namluya sürersin, tetiği çekersin... o serseri de yere yıkılır.»

Lou, Max'in bazen nasıl inatlaştığını bilirdi. Koca adamın çenesinin kasıldığını, omuzlarının yükseldiğini gördü, onu uyarmak, engellemek istedi. Max, Mary'ye karşı âşık baba karması bir rol üstlenmişti. Neyin yapılıp neyin yapılmayacağına o karar vermeye çalışmış. Ama bu gece karşılarında çok iyi tanıdıkları uysal Mary yoktu. Şu anda bile değişiklikler olmaktaydı Mary'de. Yüzünden birbiriyle çelişen duygular gelip geçiyordu ama asıl ifade hâlâ kararlılıktı. Kendi kararını kendi verecekti. Kimsenin öğüdüne kulak asmayacaktı. Lou daha önce onu bu kadar amaçlı, bu kadar güçlü görmemişti. Heyecan verici, çekici bir Mary, Lou sessiz oturuyor, Max'e sert çıkış yapmasın diye uyarıda bulunmak istiyor, ama söze karışamıyordu.

«Bu çok saçma,» dedi Max. «Mary, sana o tabancayı vermem.»

«O zaman tabancasız giderim.»

Max ateş saçan gözlerle ona baktı. «Hiçbir yere gidecek değilsin.»

Mary ayağa kalktı, onun karşısına dikildi. Gözlerinin içine baktı, bekledi, sanki bakışlarını kaçırmamakla adan-mışlığını kanıtlamaya çalıştı. Konuştuğunda sesi Lou'yu iliklerine kadar dondurdu. «Karşımda öyle kocaman, öyle kötü bir şey var ki, boyutlarını ancak kör bir çocuğun fil bacağına dokunması gibi tahmin edebilirim. Şu son birkaç gün benim için tam bir cehennem oldu, Max.»

«Biliyorum. Ama-..»

«Bilemezsin. Hiç kimse bilemez.»

«Eğer sen...»

«Sözümü kesme. Anlamanı istiyorum. Dinlemek zorundasın, Max. Uyumaya korkuyorum. Sabahları .uyanmaya da korkuyorum. Karşıma çıkan bir kapıyı açmaya korkuyorum, arkamı dönmeye korkuyorum, karanlıktan korkuyorum. Olabilecek şeylerden de, olmayabilecek şeylerden de korkuyorum. Allah kahretsin, yalnız başıma banyoya gitmekten bile korkuyorum! Böyle yaşayamam. Böyle yaşamayı reddediyorum. Bu seferki olayda, onu başkalarından ayrı kılan bir şey var. O şey. içimi asit gibi kemiriyor, beni yiyip bitiriyor. Bu olay bana daha öncekilerden hiçbirinin dokunmadığı gibi dokundu. Ama nedenini bilmiyorum. Max. Seziyorum, hissediyorum... her damla eneriimi seferber edip bunun peşine düşmezsem, bildiğim her şeyi kullanıp bununla savaşmazsam... o benim peşime düşecek.

Ouija tahtasının ibresi kıpırdadı ama bunu tek gören Lcu oldu. İbre EVET yazısına dönmüş, sanki Mary'nin görüşünü onaylıyordu.

Mary devam etti. «Insiyatifi elime almazsam, şu ondaki avantajımı da kaybedeceğim.

Kaçamam. Kaçmaya çalışırsam... uzaklaşamam. Ölürüm.»

Max, «Bu adamın peşine düşmek için de bu gece kuleye gitmekte diretiyorsun ama o zaman belki daha da çabuk ölürsün,» dedi.

«Olabilir. Ama ölürsem de, en azından kendi hayatımın veya ölümümün sorumluluğunu kendim almış olurum. Hayatım boyunca her şeyden korktum ben. Düşmanımla benim adıma başkalarının savaşmasına izin verdim. Artık öyle olmayacak. Çünkü bu sefer bana benden başka kimse yardım edemez. Cevap benim kendi içimde. Onu çabucak bulamazsam işim bitiktir. Güçlü erkeklerin arkasına sığınmaktan vazgeçme zamanım geldi de geçti. Riski göze almam gerek. Alıp da başaramazsam, herkes gibi ben de bedelini öderim. Beni hep şımartır, nazlar, şoklardan korurlarsa, o zaman hayattaki başarılarımın anlamı yok. Karar verdim, Max. Tam ve bütünüyle bir hayat yaşamamı ne Alan, ne sen, ne de içimdeki o altı yaşındaki çocuk engelleyecek.»

Bir süre sessizce karşı karşıya durdular.

Holdeki koca saat, yediye çeyrek kaldığını gonguyla bildirdi.

Lau, «Geçit töreninde kraliçeye ateş etmesine kırk beş dakika var,» dedi.

Mary, «Eee, Max?» diye sordu.

Sonunda Max başını evet anlamında salladı. «Yola koyulsak fena olmaz,» dedi.

* * *

Kan. Saçlarında kantar kurdele şeritleri gibiydi. Delinmiş göğüslerinden fışkırıyordu. Ellerinde, kollarında, karnında, oyluklarında kan vardı. Kanepede ve koltukta *da.* Perdelerde, duvarda da. Bej halının üzerinde bir kedinin kanlı ayak izleri görünüyordu,

Memur Rudy Holtzman kusma isteğini engellemeye çalışarak Erika Larsson'un cesedi etrafından dolaşıp mutfağa girdi, ışıkları yaktı, duvardaki telefondan merkezi aradı.

Gececi sekreter Wendy Newhart cevap verince Holtzman, «Ben Larsson'dayım,» dedi. Sesi boğuk çıkıyor, ara-sıra çatlıyordu. Gksürüp boğazını temizledi. «Geldiğimde ışıklar yanıyordu. Zile kimse ce^âp vermedi ama kapı aralıktı. Ölmüş.»

«Ah, Tanrım! Babasına ne diyeceğim ben şimdi? Olamaz. Başkası söylemeli ona.»

«Sen Charlie'yi hemen buraya yolla. Öteki devriye arabasıyla. Adlî tabibi de çağır. Patmore'u da tabii. Charlie' ye söyle, çöbuk olsun. Burada yalnız kalmak hoşuma gitmiyor.»

Wendy Nevvhart, «Ne zaman öldürülmüş?» diye sordu.

«Nereden bileyim? Adlî tabip bilir.»

«Yani sen oraya varmadan hemen önce mi olmuş? Son yarım saat içinde mi?»

«Ne önemi var?» diye scrdu Holtzman.

«Rudy, söyle bana! Yeni mi olmuş?»

«Kanın çoğu koyulmuş ve kurumuş. Tam zamanını bilemem ama bana saatler önce gibi geliyor.»

«Ah, Tanrının küçük mucizelerine şükürler olsun!»

«Ne?»

Kız telefonu kapatmıştı.

H.oltzman kulaklığı yerine koydu, döndüğünde mutfak kapısında bir karakedi gördü. Araları bir buçuk metre ancak vardı. Hayvanın burnundaki kanlar kahverengiye dönüşmekteydi. Holtzman bir adım attı, kediye bir tekme savurdu, ıskaladı.

Kedi bir çığlık atıp kaçtı.

* * *

Kıyıya yediyi beş geçe vardılar.

Max, Mercedes'i boş bir arsanın köşesine park etti. Bu arsa yazları İtalyan Villa adıyla açık hava lokantası olarak işletilirdi. Biraz ilerdeki Kimball Oyun Salonuyla birlikte çalışırdı. Bu gece arsanın lokanta tarafı oldukça dolu, diğer tarafı boştu.

Üçü birlikte arabadan indiler.

Lou soğuğa karşı omuzlarını kastı. Fırtına okyanustan gelirken ısı da hızla düşmüş, saat birden bu yana on beş dereceye yakın farketmişti. Rüzgâr azıtıyordu. Körfezi dövüyor, King's Point'i tokatlıyor, geceyi olduğundan da soğuk gibi gösteriyordu.

Lou, «Sanırım ben Max'le gitmeliyim, sen de burada, güvende kalmalısın,» dedi.

Mary, «Benim için hiçbir yer güvenli değil,» diye cevap verdi.

«Bari arabada kalırsan...»

Mary tek elini sabırsız bir hareketle salladı, onun sözünü kesti. «İzlediğimiz bu adama karşı kullanabilecek iki silahımız var. Biri Max'in nişancılığı, öbürü de benim psişik yeteneklerim. İkimiz birbirimizden ayrılmamalıyız.»

Denizden esen rüzgâr Mary'nin uzun saçlarını kaldırıp arkasında bayrak gibi dalgalandırdı.

Max tek etini Lou'nun omzuna attı. «Onu kavganın üstüne atmayı ben de istemezdim,» dedi. «Ama belki de **hâk»** fy vur. Herhalde oradaki tehlike de buradakinden fazla olamaz. Zaten ikimiz de kararını değiştiremeyiz.»

«Kendimi öyle yararsız hissediyorum ki,» dedi Lou.

«Ama burada, arabada birine,ihtiyacımız var. Sen bizim erken uyarı sistemimizsin.»

Mary, «Zaman kaybediyoruz,» dedi. Lou yavaşça başını salladı, Mary'yi yanağından öptü, Max'e de onu iyi korumasını tembihledi.

İkisi rüzgâra karşı ilerlediler, otoparkı aşıp kocaman, terkedilmiş, ambar gibi pavyona girdiler. Lou Mercedes'İn direksiyonuna geçti, kapıyı kapattı. Ön camdan Max'le Mary'nin karanlığın içinde uzaklaşışını zar zor görebiliyordu.

Hızıı bir rüzgâr arabayı sarstı. Gökte bir şimşeğin çatanan belirdi. Ama hâlâ yağmur yoktu.

Lou arkasına yaslandı, nöbetçi rolüne ısınmaya çalıştı. Eğer katil bu gece Mary'nin geleceğini tahmin edemezse, herhalde buraya saklanıp gizlenmeden yaklaşırdı. Lou birinin binaya doğrulduğunu görürse Mercedes'İn kontağını açacak, üç kornayla Max'i uyaracaktı. Pavyonla kule yirmi metre uzakta, dört beş dükkândan sonra geliyordu. Kornanın sesi oraya kolaylıkla ulaşırdı. Katilin ise bunu bir sinyal alarak yorumlaması pek zayıf bir ihtimaldi. Mary adamın tam hangi saatte ve hangi yönden yaklaşacağını hissedebilse bile, yine de korna onun vizyonunun doğruluğunu onaylayan, işe yarar bir şey olurdu.

Beri yandan psikopat onların geleceğini yine de tahmin etmiş olabilir, çoktan binaya girmiş olabilirdi tabii.

Lou direksiyonun gerisinde tedirgin tedirgin kıpırdandı.

Patty Spaoner'i düşündü. Papazın salıyla boğulan kızı. Sonra feci bir işkenceyle ölen Earry Mitchell'i.

Soluna, sonra sağına baktı, dikiz aynasına göz attı.

Kimseler yoktu. Gözlerini kısıp binanın yan tarafındaki gölgelikleri görmeye çalıştı. Hiç hareket yoktu.

Karakedi iki metre yüksekliğindeki kitap rafının tepesine tünemişti. Oradan tavana kadar yirmi santim var yoktu. Ön pençeleri etajerin tepesinden aşağıya kıvrılmıştı. Hiç hareket etmiyor, Rudy Holtzman'a kuşku ve nefretle bakıyordu.

Pis mendebur şey! Nefret ederdi Rudy kedilerden. Hep nefret etmişti. Hele bu! Ölen kadının kanını hevesle yaladığını düşündükçe!

Kedi derinden, boğuk bir ses çıkardı. Yaklaş da görelim dermiş gibi.

Kediyle birlikte cesedin başını beklemek istemiyordu. Charlie gelinceye kadarki birkaç dakika için bile. Koridora çıktı, evin henüz görmediği kısımlarına bakmaya gitti.

Yatak odasında açık bir pencere buldu. Rüzgâr ince perdeleri içeriye savurup duruyor, yarıya kadar inik güneşliği de uçuruyordu. Son yağmur yerdeki halıyı da fena halde iekeleır.ışti.

Hcltzman birden heyecanlandı. Odayı inceliyor, eve adamın ilk girişini gözünde canlandırıyordu. O pencereden giren bir tek rüzgâr ve yağmur değildi. Katilin girdiği yeri bulduğunun farkındaydı genç polis. Bakışları yere doğru kaydığında gözlerine inanamadı. Polislik mesleğinde insanın ender rastladığı o büyük şanslardan biri işte! Besbelli katil pencereden

girerken tabanca ses çıkarmadan ceket cebinden yere düşmüştü.

Holtzmcn silaha yakından bakabilmek için ıslak halıya çomeldi. Üzerinde bulunabilecek parmak izlerini bozmamaya özen gösterdi. Eğer bu katil, o hemşireleri, berberdeki o kadını öldürenle aynısıysa, ki işin tarzı Holtzman'a aynı olduğunu gösteriyordu, Santa Ana polisinde adamın parmak izleri vardı elbette. O izler bugüne kadar işe yaramamıştı. Çünkü katil herhangi bir nedenle parmak izi aldırmış biri değildi. Ama yine de, Holtzman kendini tüm iş arkadaşlarından dana profesyonel saydığı için, tabancayı eliyle tutup kanıtları falan bozmadı. Cebinden bir tükenmez kalem çıkardı, tetik çemberine geçirdi, tabancayı yerden öylece kaldırdı, gözlerinin hizasında tutup baktı.

Olağanüstü bir parçaydı. ,45'Iik Cclt otomatik, ama sıradan mal değil. Özel bir şey. Birinin koleksiyonundan sanki. Madenine zarif yapraklar ve üzüm salkımları işlenmişti. Hayvanlar da vardı. Tavşanlar, geyikler, sülünler, tilkiler... namlunun görünümünden kaçıyorfarmış gibi. Hepsi şaşılacak kadar ayrıntılı İşlenmişti. Kabzaya doğru son hızla koşuyorlardı.

Çeliğe kazılmış yazıyı gördü. Madenin kabzadaki tahtayla birleştiği yerde. Yatak odasının ışığı zayıftı. Harfler ise ufacıktı. Süslü ve kıvrık harflerdi. Holtzman okuyamadı. Ayağa kalktı, Colt'u kalemin ucunda en yakın lambaya kadar taşıdı.

W. Thorben'in eseri
Seattle 1975

.Böyle bir koleksiyon parçası genellikle pek çok sahip değiştirir, silah sergilerinde alınır satılırdı. Alan da yetkili mercilere kaydettirme zahmetine girişmezdi. Ama üzerinde yapan ustanın adı olunca, eğer bu tabanca bir koleksiyondan çalınmadıysa, en azından Thorben'e bunu kimin ısmarladığını bulabilirlerdi. Sonra da izi sürüp bu pencerenin dibine kimin düşürdüğüne kadar gelebilirlerdi.

Kalemin ucunda tabancayı çevirerek öbür yanına da baktı. Madenin tahtaya değdiği yerde yine yazı vardı. Aynı kelimeler değildi bunlar. Gözlerini kıstı, okudu, sonra bir *:l* daha okudu. «Vay canına!» dedi.

Uzaktan duyulan canavar düdüğü hızla yaklaşıyordu.

Holtzman koridordan evin yan tarafına, parke yola bakan tarafına yürüdü. Demin aralık bulduğu kapıyı açıp bekledi.

İkinci bir polis arabası, ışığını döndürerek, kükreyerök tepeye vardı. Patmore'un arabası *öa* onun hemen arka-sındaydı.

Holtzman antrenin ışığında Colt'u havaya kaldırıp son yazıyı bir daha okudu.

Sipariş eden Max Bergen

18

Pavyonun çevresindeki karanlık yoğun, koyu, kadife gibi ve derindi. Düzinelerce saklanma yeri olabilirdi orada.

Mary feneri taşıyor, öbür elini ışığa siper yapıyordu. Hayali gürültülere, ani hareketlerle tepki gösterdiğinde, çevresinde gölgeler dansetmekteydi.

Binanın çevresinden dolaşırlarken Max'e ayak uydurdu, katilin içeriye nereden girmiş olabileceğini anlamaya çalıştılar. Dün gece polisler buranın sahibinden alınmış anahtarla girmişlerdi. Bu hak Mary'yle Max'e de, katile de tanınmıyordu. Katil içeriye girebilmek için bir yeri kırmak zorunda, yani iz bırakmak zorundaydı.

Mary sabırsızdı. Max'e iki kere acele etmesini söyledi.

Işıklı tekneler geçidi başlamış, katılanlar ilk turu atıyorlardı bile. Hızla bu tarafa yaklaşmaktaydılar. Yedi buçukta kraliçenin bindiği tekne kulenin önünden ilk geçişini yapabilirdi.

Pavyonun batı tarafı körfeze bakıyordu. Parmaklıklı bir cadde geçiyordu oradan. Boşaltılmış kahvenin bir camını kırılmış buldular.

«Bunu katil mi yapmış?» diye sordu Max.

Mary fenerini yere tuttu, cam kırıklarına baktı, sonra da pencereyi inceledi. Sol elinin parmak uçlarını pervaz tahtasından kaydırdı. Gece zaten soğuktu. Ama psişik yeteneklerini kullanmaya kalkınca Mary daha cok üşüdü.

F ırtyta-f uıyta-f u iyîa!

Urperdi, feneri olanca gücüyle sıktı, dişlerini kenetledi, paniğe kapıtmamayı başardı.

«Bir şey mi sezdin?» diye sordu Max.

«Evet, o kırmış.»

«Şimdi içerde mi?»

«Hayır. Daha önce buradaymış... dün geç saatte... polis gittikten sonra... görebiliyorum... polis gittikten saatler sonra... bu sabah erken saatte... şafakta... kuleye çıkmış.» Marv elini pencereden çekti, görünmez temas da bitiverdi. «Ama bu gece daha gelmemiş.»

«Bundan emin misin?»

«Kesinlikle.»

«Ama neredeyse gelecek, öyle mi?»

«Evet. Çabuk olalım.»

Fuîyta-f*u* iyta-fuıyta!

Aldırma, dedi kendi kendine. Gerçek değil. Max duymuyor işte. Bir tek sen duyuyorsun. Psişik etkiler. Tepede bir şey yok. Kanat yok. Tehlike yok. Hiç kanat yok.

Max, «Bu işi gözükmeden yapmaya çalışmalıyız,» dedi. «Şu ilerdeki lokantalar burayı görebilir. Feneri söndür-en İyi edersin.»

Mary söndürdü.

Max elini camsız doğramaya dayadı, uzandı, tokmağı bulmaya çalıştı. «Bu yasadışı giriş, farkında mısın?»

«Herhalde,» dedi Mary.

«Bu seni rahatsız etmiyor mu?»

«Max, çabuk olacak mısın?»

Max pencerenin iki kanadını dışarıya doğru açtı, hlc ses çıkmadı.

Mary bir metrelik duvarı aşıp pencereden girdi) çevresine bakındı, ama bir şey göremedi.

Max önce dışarda her iki yana baktı, sonra Mory'yl izledi, girdikten sonra pencereyi kapattı.

Mary, «Burası dışardan bile karanlık,» dedi. «Feneri yakmazsam her adımda bir şeye takılırız.»

«Pencereye doğru tutma da! Elinle siper yap.»

Mary feneri yaktı, sol elini siper yaptı.

Lokantada yaklaşık otuz kadar masa vardı. Hepsi de yere vidalanmıştı. Sandalyeler vidalanamadığından, onları kaldırıp bir yere kapatmış olmalıydılar. Baharda Kimball açılırken getireceklerdi.

Buraya asıl giriş, küçük camlardan oluşan çift kanatlı koca bir kapıydı. Ama sokaktan değil, pavyondan açılıyordu. Burası zaten pavyonun bir kısmıydı. Katil kapıdaki kilidi kırmıştı. Max kanadı çekince, yağlanmamış menteşeler üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Max bir an hareketsiz durup binanın doğal seslerini dinledi, sonunda, «Adamın içerde olmadığından eminsin, değil mi?» diye sordu.

«Eminim.»

Psişik etkiler her zaman pek de tam olmazdı ama onu hiç yanıltmamışlardı. Bu sefer de yanıltmayacaklarını umuyordu. Çünkü.eğer yanılıyorsa, eğer katil onları içerde bekliyorsa... şimdiden ölmüş sayılırdı Mary.

Kahveden iki yana giden bir koridora çıktılar. Yanlarda küçük dükkân yerleri, standlar vardı. Hepsi boş, hepsi karanlıktı.

Max'le Mary sola döndüklerinde koridorun yuvarlak olduğunu, kıvrılarak ilerlediğini gördüler. Orta şatonun çevresini dolaşıyordu. Orta yer boştu. Mağara gibiydi. Yaza burası langırt makineleriyle, elektronik oyunlarla, karnaval pavyonlarıyio dolacaktı, isteyen fahno baktıracak, isteyen atış yapıp bebek kazanacaktı.

Ortaya doğruldular. Ayak sesleri duvarlarda, kubbede yankılanıyordu.

'Mary durdu, feneri Lou'nun bak dediği yere doğrulttu. Kemerli geçişin arka tarafta, merdivenlerin de onun gerisinde olduğunu biliyordu. Nitekim kemerde bir levha asılıydı: SEYİR BALKONUNA GİDER.

Çığlıklar, kon at sesleri, basamaklardan aşağıya, kemerli kapıdan dışarıya yuvarlanan biri. Kanatlar. Yerde debelenen bir vücut. Kanatlar. Boğuk imdat çığlıktan...

Psişik görüntülerin etkisiyle yerinde sallandı.

«Ne oldu?» diye sordu Max.

«Görüyorum..,» Vizyonu yakalamak istedi ama yine de kaçırdı, geri getiremedi. «Bu gece biri

bu merdivenlerin dibinde ölecek.»
«İkimizden biri mi?»
«Bilmiyorum.»
«Katil mi?»
«Umarım.»

«O olacak,» dedi Max. «Biz değil. Biz yaşayacağız. öyle olacak. Bunu biliyorum.»

Mary onun kadar emin değildi. Düşünmek de istemiyor, çünkü cesaretini kaybedeceğinden korkuyordu. «Onu nerede bekleyeceğiz?» diye sordu.

«Ben merdivenin dibinde bekleyeceğim. Sen kulenin tepesinde.»
«Kulenin... yo, hayır!»
«Evet, öyle.»
«Ben seninle kalıyorum,» dedi Mary.

«Bak, eğer Lou bizi uyarmak için korna çalarsa burada belki duymayız bile. Ama sen kuledeysen duyarsın...»
«Boşver kornayı.»
«...balkonun çevresi açık çünkü.»

«Max, ben burada kalıyorum.» PP «Hayır, Allah kahretsin!»
Mary bir adım gerileyip ondan uzaklaştı.

Max'in suratı öfkeyle kırışmıştı, «Atışta usta olan be= nim. Ateş etmek gerekirse, sen yolumda engelsin. Hızlt hareket etmem gerek. Sen ateş hattında mısın, değil misin diye kaygılanıp vakit kaybetmek istemiyorum.»
«Ben aptal değilim. Kenara çekilmeyi bilirim.»
Max ona ateş saçan gözlerle baktı, bir şey söylemedi.

Mary, «Ama ya yukarda vizyon görürsem?» dedi. «Ya önemli bir şey görürsem? Neler olacağını sana nasıl söylerim aradan?»

«Ben merdivenlerin hemen dibinde olacağım. Aramız yirmi metreden fazla değii. Gerekirse bana hemen ulaşabilirsin.»
«Bilemiyorum,..»

«Daha açık konuşayım,» dedi Max. «Ya dediğimi yapar, balkona çıkarsın, ya da, yemin ediyorum, sana hafif, ama bayritacak bir yumruk atar, Mercedes'e götürür, programı iptal ederim.»
«Yapmazsın.»
«Öyle mi?»
Mary bu tehditlerin boş olmadığını anlıyordu.

«Yaparım çünkü seni seviyorum,» dedi Max. «Ölmeni istemiyorum.»
«Ben de senin ölmeni istemiyorum.»

«İyi. O halde beni dinlersin. Silah atışları başladığı zaman sen burada olup aklımı dağıtmazsan, ikimizin de sağ kalma şansımız artar.»

Mary'nin içi çelişkili duygularla doluydu. «Onu öldürecek misin?»
«Beni mecbur ederse.»

«Sakın kararsızlık gösterme,» dedi Mary. «Ona şans tanıma. Fazla zeki. Görür görmez vur onu.»
«Polis kulp takar o zaman.»
«Polis cehennemin dibine.»

«Mary, yukarı çıkıyor musun sen? Fazla zaman kalmadı. Kalıyor muyuz, sonra seni kucakta mı çıkarıyorum buradan? Karar senin ama çabuk seçim yapmalısın.»

Mary biraz bu sözdeki haklılığı gördüğü için, ama biraz da başka çaresi olmadığı için, «Pekâlâ,» dedi.

Hızlı adımlarla kemere yürüdüler. Merdivenin dibinde Max ellerini onun omuzlarına koydu, Mary de yüzünü ona doğru kaldırdı. Öpüştüler.

«Yukarıya varınca durup manzarayı seyretme,» dedi Max. «Yerdeki biri bazen gece bile seni orada görebilir. Katil seni görürse kaçacaktır belki de. Er geç kapışmamız gerek diyen sensin. Bari elden geleni yapalım da bu gece bitirelim.»
«Feneri kim alıyor?» diye sordu Mary.
«Sen al.»

Bu söz Mary'yi rahatlattı. Ama yine de, «Sen karan-Irkta kalacaksın... onunla...» dedi.

«Gelişini duyduğumda fener yaksam, hedef olurum. Onu beklediğimi bilmiyorsa, karanlık binaya girince bir şeye çarpmamak için kendi fenerini yakacaktır. Onu kendi ışığıyla görürüm.»

Mary onu tekrar öptü, sonra merdivenleri tek başına tırmandı.

Tepeye varınca feneri söndürdü, rüzgâr altında bir an durdu, körfezde ışıklı teknelerin geçidine baktı. Birden Max'İn öğüdünü hatırladı, bel hizasındaki parmaklığa sırtını dayayıp oturdu.

Karanlık. Pek az ışık. Fazla değil.

Yalnızdı artık. Yapayalnız.

Hayır. Yo, yalnız değil. Bu da nereden gelmişti aklına? Max çok yakındaydı.

Rüzgâr parmaklıklar arasından girdi, insanmış gibi iniltili bir ses çıkardı.

Mary deri mantosuna sarınırken, keşke kazak da **giys**eydim: diye düşündü.

Neredeyse yağmur başlayacaktı. Kokusu geliyordu bile.

Kolundaki elektronik saatin düğmesine bastı, rakamlar ışıklandı. Kan kırmızısıydı rakamlar karanlıkta.

Gözler.

Birden o ışıklı, kızılımsı gözleri hatırladı. Berton Mit-chell'in evinde gördüğü gözleri. Suratın geri kalanını ha-tırlayamıyordu. Yalnızca gözler... ve kanatların sesi... ve kanatları vücudunun her yanında hissetmesi... ve yine gözler... vahşi... insan değil.

Bir şey daha hatırladı. Sarsılarak hatırladı. Zihninin gerisinde hafif bir ses. Fısıltı gibi... ama etkili: **«Ben şeytanım ve vampirim. Kan tadını severim.»**

Birisi ona bu sözleri yirmi dört yıl önce Berton Mitchell'in evinde söylemişti.

Kim? Berton Mitchell'in kendisi mi? Başka kim olabilirdi?

Bu canlı anıyı bir öngörü vizyonuna çevirmek için psişik yeteneklerini kullanmaya uğraştırsa da, içinde yüzen, nabız gibi atan görüntüleri ışığa çıkaramadı. Kendisiyle konuşan yaratığın suratı, hatırlayamadığı kısmın hemen eşî-ğindeydi.

Ama içindeki ses daha güçlendi. Büyüdü, şişti, benliğini kapladı, yine de fısıltı olarak kaldı. Kelimeler daha hızlı, daha hızlı geliyor, Mary'yi sarsıyordu. **«Ben şeytanım ve vampirim. Kan tadını severim. Ben şeytanım ve vampirim. Kan tadını severim. Ben şeytanım ve vampirim...»**

«Yeter!» dedi.

Ellerini kulaklarına kapayıp sesi kafasından kovmaya uğraştı. Yavaş yavaş ses hafifleyip yok oldu, başı dönen Mary yığıldı.

«Bir şeyim yok,» dedi telaşla. «Bir şey olmayacak. Kimse ölmeyecek. İyi bitecek. Bu gece bitiyor. Bu geceden sonra iyi olacak.»

Gecenin gerçekleri yavaşça tekrar bilincine girdi: rüzgâr, soğuk, karanlık.

Işıktı gözlerin anıları kafasını dağıtmıştı. Saatinin düğmesine bastığında zamanı okumamış olduğunu hatırladı. Düğmeye tekrar basit.

19:24.

Altı dakika daha.

Ağır abanoz bulutların kenarlarındaki sakallı kısımlarda fosforlu bir renk vardı. Hepsi doğuya doğru gidiyordu bulutların. Gök uzun dakikalar boyunca sessiz kalıyor, bulutlar yeryüzünü sesi boğan bir battaniye gibi örtüyordu ama sonra hemen yine ışıklar parlıyor, gümbürtü kopu-yordu.

Rüzgâr kaldırımdaki bir kâğıdı uçurdu, birkaç saniye boyunca Mercedes'in ön camına yapıştırdı, sonra koparıp aldı.

Lou tedirgin, kıpırdadı, direksiyona abanıp pavyonu çevreleyen morumsu siyah gölgelere baktı. Ne kadar baksa, karanlık o kadar kıpırdıyor, canlı gibi gözüküyordu. Hareketin olmadığı yerde hareket görüyordu Lou. Gözleri bin türlü oyun oynuyordu ona. Nöbetçilik edecek kişiye gerekli olan sağlam sinirler yoktu onda. Sabrı da yoktu.

Kolundaki saate baktı.

19:29.

Birisi solundaki cama üç kere hızlı hızlı vurdu. Başının birkaç santim yanındaki cama.

Lue sıçradı, döndü.

Tanıdık bir yüz ona bakıyor, gülümsüyordu.

Lou afallamıştı. Kendi yüzünde var olduğunu bildiği korku ifadesinden de biraz utanmıştı. «Hey!» dedi. «Beni korkuttun.» Kilidi aradı, kapıyı açtı, arabadan indi. «'Ne işin var burada?»
Bıçağı görmekte çok geç kalmıştı.

* * *

440 numaralı evde bütün ışıklar yanıyordu ama Rudy Holtzman kapıyı çaldığında açan olmadı.

Patmore kapıyı yokladı, kilitli olmadığını gördü, bastırıp açtı. Rüzgâr ondan önce girdi, holdeki masada duran bir yığın açılmamış mektubu uçurdu.

Patmore holde veya salonda kimseyi göremedi. Kapıya yaslanıp, «Pasternak! Orada mısın?» diye seslendi.
Kimse cevap vermedi.
«Belki de öldü,» dedi Holtzman.

Patmore sivil giyinmiş olduğundan, cebinden rozetini çıkarıp göğsüne taktı, tabancasını ceketin dış cebinden aldı, namluyu tavana doğru tuttu, eve adımını attı.

Holtzman arkasında boğazını temizledi. «Arama ruhsatımız yok,» diye hatırlattı.

Patmore durdu, dönüp ona baktı. «Rudy, kıçını kıpır-. dat da gir şuraya!»

* * *

Şurup gibi kopkoyu bir karanlık. Bakırsı bir tat. İçinde dikenli teller dönüyormuş gibi bir duygu.
Dili acıyordu. Isırmıştı dilini. Bakırsı bir tad.

Yüzükoyun yatmaktaydı. Parke kaplı otoparkta. Mercedes'in yanında. Elleri yakarır gibi iki yana açılmış, kafası yan dönmüştü. Kulağı yerde, sanki düşmanın yaklc-şan ayak seslerini dinliyordu.

Gözlerini birazcık açtı. Yüzünün tam karşısında bir çift pabuç. Birkaç santim ötede. Gucci marka. Derken pabuçlar dönüp uzaklaştı. Pavyona doğru. Birkaç saniyede görünmez oldular. Ama o hâlâ ayak seslerini duyabiliyordu.
Başını kaldırmak istedi, kaldıramadı.

Midesine bıçağın kaç kere saplandığını hatırlamaya çalıştı. Üç, belki de dört kere. Daha çok olamaz. Ama yine de kötü. Ölüyordu işte. Hiç gücü kalmamıştı. Şimdi artık zayıflığı bile akıp gidiyordu vücudundan.

Ne aptalım, diye düşündü acı acı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Sıfır numara budala! Ellerin aklına sağ-naklgr yağar, benimkine çiseler.

Bilmeliydim katilin kim olduğunu, diye düşünüyordu. Ouija tahtası hedefin kraliçe olduğunu söylediği anda anlamalıydım, Onun eski kız arkadaşlarından biriydi. Birkaç ay gecinebilmişlerdi kızla. Her kadınla öyle. Şimdi de eski kız arkadaşlarından birini öldürecek işte. Herhalde ötekileri de öldürmüştür. Neden? Nedeninin önemi yok. Bilmem gerekirdi.

İçinde binlerce böcek dolaşıyormuş gibi hissetti. Sarsaklarını sokuyor, ısırıyorlardı.

Gözlerini yumup düşündü. Ölmek istemiyordu, Ölmeyecekti!

Budala, dedi sonra kendine. Sanki seçme şansın mı var?
Bakırsı bir koku. Şurup gibi koyu bir karanlık.
O kadar fena değildi galiba.
Davetkârdı bile hatta.

Davet eden karanlığa doğru yuvarlandı. Aşağıya, daha aşağıya doğru. Acıdan uzağa. Her şeyden uzağa.

John Patmore tel zımbalı defteri merakla kuııyhrdı. Yemek masasının üzerinde, Ouija tahtasının yanında duruyordu defter. Sayfalarına düzgün, kadınsı bir yazıyla bit şeyler yazılmıştı. Herhalde Mary Bergen'in yazısı olmalıydı.

İncelemekte olduğunu söylediği olayla ilgili soru ve cevaplardı yazıların çoğu. Ama defterin orta yerinde aceleyle karalanmış dört kelime göze çarpıyordu: **Mary! Kaç,** ccrüfıı kurtar!

Aynı mesaj bir sonraki sayfanın ortasında da tekrarlanmıştı. Sonra bir sayfada daha. Üçüncünün altında yine soru ve cevaplar vardı:
Bu uyarıları ne zaman yazdım? Bilmiyorum.

Bununla ne demek istedim? Bitmiyorum.
Kimden korkuyorum? Bilmiyorum.
Deli mi oluyorum? Belki.
Nereye kaçabilirim? Hiçbir yere.
' GaripY
Ürküttü bu yazılar komiseri.

Ouija tahtasının öbür yanında da bir bloknot durmak^ taydı. Patmore onu karıştırmaya koyuldu.

B-Ü-T-Ü-N-G-E-Ç-M-İ-Ş-G-Ü-N-L-E-R-İ-M-İ-Z
SÜTÜN GEÇMİŞ GÜNLERİMİZ.
G-Ü-Z-E-L
GÜZEL.
H-A-V-A-Ç-O-K-G-Ü-Z-E-L
HAVA COK GÜZEL.

Ouija tahtasına, ibreye, sonra tekrar bloknota baktı. Annesiyle karşılıklı böyle bir oyun oynayışları geldi aklına.

Çocukluğunda. Bloknottaki yazılon birer satır atlayarak okumaya başladı.

Bitirdiğinde Erika Larsson'u. düşündü, Mary Bergen'in olaydan önceki tarifine kızın ne kpdar uyduğunu farketti. Öngörücünün belki de sahtekâr olmadığını kendi kendine, istemeyerek itiraf etti. «Holtzman!»

Rudy Holtzman evin arka tarafından çıkageldi. «Kimse yok.»

«Max Bergen bu gece geoit töreninin kraliçesini vurmak niyetinde.»

Holtzman gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. «Ne? Jenny Canning'i mi?»

«Besbelli Mary Bergen, izlediği adamın kendi kocası olduğunun farkında değil.» Patmore saatine baktı. «Geç kalmış olabiliriz.» Karmakarışık salonun ortasından evin ön kapısına doğru koştu.

* * *

Marie Sanzini.
İsim Mary'nin zihninde o çağırmadan belirdi
Marie Sanzini.

Marie Sanzini, Anaheim'de öldürülen hemşirelerden biriydi... ama adı birden tanıdık gelmişti. Mary bunu biliyor, yine de daha önce bu adı nerede duyduğunu bilemiyordu. Marie. Marie Sanzini. İsim kafasında dönüyordu.

Gözlerini yumdu, kızın yüzünü görmeye çalıştı, yapamadı.
Saatinin düğmesine bastı.
19:33.
Lou'dan ses çıkmıyordu.
Bu gece de mi boşuna gelmişlerdi?

Max o mutlak karanlıkta dururken kendini tabuda kapalı hissetmeye başladı. Derken kahvenin kapısının menteşeler üzerinde çıkardığı gıcırtıyı duydu, deminki duygunun yerini ilkel bir korku aldı. Yavaşça kemerin altından koridora çıkarken tabanca sağ elindeydi.

Otuz metre kadar ilerde, eli fenerli bir adam yuvarlak koridorda belirdi. Işığı yere, kendinden biraz ileriye doğru tutuyordu. 0 ışığın gerisinde, adamın kendi de karanlıktaydı.

Otoparktan gelmiş olamaz, diye düşündü Max. Lou kornayı çalmadı. Körfezin ilerisindeki iki binanın arasından geçip parmaklıklı yoldan gelmiş olmalı.

Max katile dur demeden önce aralarının on beş metreye inmesini beklemek niyetindeydi. On beş metre olursa, manevra mesafesi kazanırdı. Hem karşı koridora da bir on beş metre uzakta kalırdı adam. Kaçmaya kalkarsa Max onun vücuduna bir iki kurşun yerleştirebilirdi.
Yirmi beş metre.
Yirmi.
On beş.

İlk konuşan katil oldu. Yalnızca boğuk bir fısıltı. **«Max?»**

Adıyla çağrılması Max'i şoka uğrattı. Karanlığa doğru bir adım gerileyip, «Kim var orada?» diye seslendi.

Adam yürümeyi sürdürdü. Hâlâ kendi ışığının gerisine saklanmış durumdaydı.

On iki metre.

«Kim o?» diye sordu Max.

Yine zoraki bir fısıltı. «Benim, Lou.»

On metre.

Max tabancayı indirdi. «Lou, sen misin? Tanrı aşkına, daha yediyi birkaç dakika geçiyor. Henüz vazgeçemeyiz.»

Lou aynı fısıltıyla, **«Sorun var,»** dedi.

Yedi metre.

«Ne sorunu?» diye sordu Max. «Ne demek istiyorsun?»

Üç metre.

Birden Max karşısındakinin Lou Pasternak olmadığını anladı.

Katil feneri kaldırıp Mox'in yüzüne doğru tuttu, bir an için onu kör etti.

Max o an hiçbir şey görememesine rağmen tabancayı kaldırıp tetiği çekti. Bir kere. İki kere. Kurşunlar yüksek tavanlı, geniş yerde top güllesi gibi patladı.

Patlamayla aynı anda, hatta belki ondan bile önce, fener havaya fırladı, sağa doğru uçtu.

Vurdum onu! diye düşündü Max.

Daha bu düşüncenin sonuna varamadan bıçak ona indi, karanlıkların içinden gelip vücuduna saplandı, Max onu kürek kadar büyümüş gibi hissetti, korkunçtu, mahvediyordu... öylesine etkiliydi ki, Max tabancayı elinden düşürdü, ömründe duymadığı bir acıyı ilk defa duydu ve katilin feneri dikkati dağıtmak için fırlattığını, aslında vurulmuş olmadığını anladı. Bıçak vücudundan çekildi, sonra yine girdi. Çok serî. Midesinin tâ içine. Max, Mary'yi, ona duyduğu sevgiyi, onu nasıi kendi başına bıraktığını düşündü, karanlıkta katilin kafasına doğru atıldı, avucuna bir tutam kısa saç geldi, fakat o arada parmağındaki sargı çıktı, kesik yer tekrar açıldı, Max yeni bir acı daha hissetti, krikonun keskin kenarına küfretti... o sırada fener üç metre ilerde yere çarptı, döndü, etrafa çılgın gölgeler saçtı, bıçak vücudundan yine çıktı. Max bıçağı tutan ele atıldı, yine ıskaladı, bıçak İçine üçüncü kere daldı. Patlayan bir sancı. Max geriye doğru sendeledi. Adam da üzerindeydi. Bıçak yine girdi. Bu sefer yükseğe. Göğsüne. Max tek sağ kalma umudunun ölü taklidi yapmak olduğunu anladı. Yere yıkıldı. Tüm ağırlığıyla attı .kendini yere. Adam ona takıldı, o da devrildi. Max onun hızlı soluklarını duyuyordu.

Hiç kıpırdamadan yattı. Adam gidip deneri aldı, dondu, Max'e baktı, tepesinde durdu, kaburgalarına bir tekm» attı. Max haykırmak İstedi, ama yapmadı. Soluk almaya can attığı, için için haykırdığı halde ses çıkarmadı. Bunun üzerine adam dönüp kemere doğru yürüdü. Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Max o sesleri duyunca kendini tam bir eşek gibi hissetti. Oyuna gelmişti. Tabancasını bulup adamın peşinden merdivenleri tırmanamayacağını, Mary kurtaramayacağını biliyordu, çünkü öyle şeyler ancak filmlerde olurdu. Duyduğu acı onu parça parça ediyordu. Bir yandan da sıkılmış meyve gibi damlayıp durmaktaydı. Mary'ye yardım etmesi gerektiğini söyleyip duruyordu kendi kendine. Ölmeyecekti. Ölmeyecekti. Ölmeyecekti... oysa
ölmekteydi galiba.

* * *

Silah sesleri duyulunca Mary ayağa kalktı. Merdivenlerin tepesine yürüdü. Bir dakika geçmeden ayak seslerini duydu.

«Max?»

Cevap gelmedi.

«Max?»

Yalnızca ayak sesleri.

Merdiven başından geriledi, balkonun parmaklığına kalçalarını dayadı.

Fu iyta-f uiyta-f uiyta!

Marie Sanzini.

iMarie'nin yüzü zihninde belirdi, Mary onu hemen tanıdı.

Rochelle Drake. Rochelle'i de tanıdı.

Erika Larsson. Bu da kıvırcık saçlı sarışının adıydı. Narin, efsane gibi kız. Lou'nun evindeki

aynada gördüğü.

Hepsini tanıyordu Mary. Ama bu bilgiyi bilinçaltına itmişti. Eğer şimdi bilmek istiyorsa, işte biliyordu. îzleyebi-

lirdi düşünceyi. Ama o hâlâ gerçekie yüzleşmek istemiyordu. Yüzieşemezdi.

Kendi gücünü bulmak, hayatın sorunlarına kendi kendine çözüm geliştirmek konusundaki kararını hatırladı. Şimdiden yenilmiş miydi? Ama kendini ayıplamaya gerek yoktu. Şu anda buradan kurtulabilmek için zayıflığı kabullenmesi, bağımlılığı, devam eden cehaleti benimsemesi gerekiyordu. Merdivenlerden'adım sesleri hâlâ yaklaşmaktaydı.

«Hayır,» dedi Mary umutsuz bir sesle. Arkasını parmaklığa dayadı, gözlerini merdivenlerin üst kapısına dikti. «Bilmek istemiyorum.» Sesi tiz, titrekti. «Ah, Tanrım. Hayır. Lütfen!»

Şimşek gökyüzünü yardi. **Pırıl** pırıldı. Ardından gök gürledi. Sonunda fırtına gelebilmişti. İri yağmur damlaları dünyayı önce bir yokladı, sonra sağnak indi. Okyanustan gelme, batıcı, çürütücü su damlaları.

Rüzgâr yağmuru balkonun içine doğru savuruyordu. İri damlalar deri mantosunun sırtına dökülmekte, uzun siyah saçlarını ıslatmaktaydı. Ama o ıslandığına aldırmıyordu. Şu anda onu tek kaygılandıran... geçmişti... çünkü kendisi istemeden, habire geri geliyordu geçmiş:

Berton Mitchetf'in evindeki oturma odası. Pencereler-deki kâğıt **güneşlikler tâ aşağıya kadar çekilmiş. Üzerinde dantel perdeler. Işık olarak, öğleo'en sonranın içeri sıza-bilert gri ışığı vor. Köşeler gölgeli. Duvarlar acık sarı. Koca bir kanepe, iki de fazla iri, yastıkları fazla kabartılmış kottuk. Yerler cam döşeme. Üzerinde eski hahlar.**

Altı yaşında bir kız yerde yatıyor. Uzun siyah saçları iki yanında turuncu kurdelelerle bağlanmış. Ben. O küçük kız benim. Sırtüstü, Gözlerim kamaşmış. Kafam karışmış. Yüzümün bir yanı fena halde acıyor. Başımın arkası da. Ne yaptı bana? Bacaklarım açılmış. Onları kıpırdatamıyorum. Ayak bileklerim iki koltuğun birer ayağına bağlanmış.

Kollarım arkaya çekilmiş. El bileklerim de başka bir yere bağlı. Kıpırdayamıyorum. Çevreme bakmak İçin başımı kal dirmck istiyorum; kaldıramıyorum.

Belki Bayan Mitcheii çözer beni. Hayır, o burada değil. Uzak bir yere gitti, Barry ile birlikte akrabalarını ziyarete gittiler. Bay Mttcheiî de bahçenin uzak bir tarafında, çalıları buduyor.

Korkuyorum. Öyle çok korkuyorum ki!

Ayak sesleri... Ho, oymuş. Korkacak bir şey yok. Oymuş meğer. Ama ne istryor? Ne yapıyor?

Yanıma! diz çöküyor. Elinde bir yastık var. Kocaman, kuş tüyü bir yastık. Onu suratıma savuruyor... bastırıyor... sımsıkı bastırıyor. Bu hoş bir oyun değil... hiç hoş değil. Yanlış bir şey bu. Korkunç bir şey. Işık yok... hava yok... bağırıyor um... ama yastık sesimi boğuyor. Soluk almaya çalışıyorum, ağzıma yastık yüzünden başka bir şey girmiyor. Bağlarımı zorluyorum. Baba, kurtar beni! O sırada o yastığı geri çekiyor. Kıkır kıkır gülüyor. Ben hava yutuyorum, ağlamaya başlıyorum. Yastığı tekrar suratıma bastırıyor. Başımı yana çeviriyorum, yastığın altından kurtulamıyorum. Yastığı ısırıyorum, çiğniyorum. Başım dönüyor. Cok dönüyor. Ağırlığım hiç yok gibi. Ölüyorum. Kafaimm iointfen babama sesleniyorum. Olanca gücümle babamı düşünüyorum, oysa onun beni duyomayacağım biliyorum. O sırada yastık yüzümden tekrar kalkıyor. Serin, tatlı hava yüzümde dolaşıyor, kavrulan ciğerlerime doluyor. Derken yastık yine kapanıyor. Bayılmadan önce, son anda kaldırılıyor. Tekrar tekrar boğulmanın eşiğine geliyorum, Akıllılıkla deliliğin sınırını çizen o ince kırmızı çizgi üzerinde geziyorum, O bana işkence ederken kıkır kıkır gülüyor. Ama sonunda yastığı kaldırıp yana atıyor, o oyunu bitiriyor.

Oysa daha beter oyunlar gelmek üzere.

Başımı İki eliyle tutuyor... parmaklan demir kıskaçlar

gibi. Başımın arkasındaki ağrı her an daha kötüleşiyor. Dayanılmaz bir şey. Başımı bir yana doğru zorluyor, üzerime eğiliyor... soluğu yüzümde geziniyor... yılan gibi tıslıyor... boynuma doğru kayıyor... dudakları boynumda artık. Derimin bir parçasın» dişleriyle tutuyor, ısırıyor. Hızla ısırıyor. Koparıyor deriyi... yutuyor. Ben *o* batıcı acı yüzünden bağırıyorum... debeleniyorum... ipler acıtıyor. O ağzını boynumdaki minik yaraya dayıyor... emiyor... kanımı çekiyor. Sonunda başını kaldırıyor ve beni bırakıyor... döndüğümde... sırıttığını görüyorum. Dudakları, dişleri kanla kaplı.

Daha, dokuz yaşında. Benden üç yaş büyük. Ama yüzünde yetişkinlere özgü derin bir nefret ifadesi var.

Ağlıyorum. Boğulurcasına ağlıyorum. «Ne yapıyorsun?» diye soruyorum ona.

Üzerime eğiliyor. Yüzümle yüzümün arasında birkaç santim katıyor. Soluğu leş gibi... benimi kanımdan.

«Ben şeytanım ve vampirim,» diyor Alan. Sesinde kendini inandırmaya çalışan bir çocuğun tonu var. Ama ciddi de. «Kan tadsnı severim.»

Mary, «Ahhhhh,» diye bir ses çıkardı. Sanki saatlerce uğraştıktan sonra kocaman, çok ağır bir kapıyı açmayı başarmıştı.

Bir fenerin ışığı merdivenin üst başına vuruyor, ileri geri oynuyordu.

Alan balkona adımını attı.

Işığı Mary'ye tuttu... ama gözlerine değil.

Birbirlerine baktılar.

Sonunda Alan sırıttı. «Merhaba, küçük kardeş.»

Hâlâ yerde bağlı yatıyorum.

Alanı geri dönüyor. Ellerinde eldivenler var... tel kapaklı bir tahta kutu taşıyor. TeıI kapağın arasından uzanıyor, kutunun içindeki bir şeyi yakalıyor, çekip çıkarıyor... ufacık, koyu renk bir yaratık... başı Akun'ın yumruğunun üzerinde gözüküyor... gözleri ışıkfı... bir yarasa... kahverengi bir yarasa... evin tavanarasında bulduğu yarasalardan biri. Yarasa ondan korkmuyor gibi... evcil sanki... hiç vahşi değil.

Alcn'ın yarasa beslemesine izin verilmiyor. Pis hayvanlar onlar. Babam Alart'a onları atmasını söylemişti.

Alan elinin biçimini değiştirip hayvanı başka türlü tutuyor. Hayvan kanatlarını çırpıyor alma yine de uysal sar yılır... Alan onur İki eliyle kavrıyor… kanatları iyice serbest bırakıyor. Fuiyta-fuİyta-fuiyta! Yarasayı başımın üzerime yaklaştırıyor... benden on beş yirmi santim uzağa... sonra indiriyor,., o gözler benim gözlerimin içine bakıyor. Ben yalvarıyorum... yarasayı uızakkıştırsin diye, kutuya; koysun diye yalvarıyorum. Zar kanatlar bana hafifçe değiyor... kanatlar yüzüme çarpıyor, giderek cktho hızlı çarpıyor. Deri gibi kanatlar garip sesler çıkarıyor. Fuiyta-fuiyta-fuiyta!

Gök gürlerken Mary okyanus dalgalarının kendi üzerine değerek geçtiğini hisseder gibi oldu. İçin için titriyordu. Sinir sistemiydi titreyen.

Geçmiş zamanla şimdiki zaman iki dipsiz mağaraydı. İkisinin de içi korkuyla doluydu. Kendisi bu ikisinin arasında, tel gibi ince bir özkontrol köprüsünde yürümekteydi. Dengesini koruyabilmek için tüm iradesine, tüm dikkatine ihtiyacı vardı. Oysa anılar üzerine saldırıyordu. Alan'la konuşamıyordu bir türlü. Kelimeleri oluşturacak gücü bulamıyordu.

Alan feneri söndürmeden yere bıraktı. Duvarın dibine. Yağmurun tahtaları ıslatmadığı bir yere. Sol omzuna bir tüfek asmıştı. Kayışını kolundan kaydırıp çıkardı, tüfeği de dayadı.

Kasap bıçağını hâlâ elinde tutuyordu.

Feneri aldı. ışığını çatının içine tuttu. «Bak, Mary. Yukarı bak. Haydi, bak. Bunu görmen gerek. Bak!»

Mary baktı... gördüğü şeyden kaçmaya çalıştı. Sırtı zaten parmaklığa dayanmıştı. Kaçacak bir yer yoktu.

Alan, «Şu anda hepsi burada değil,» dedi. «Bazıları avlanmaya çıkmış elbette. Ama bu gece çoğu burada kaldı. Yaklaşan yağmuru hissettiler. Görüyor musun onları ıMary? Yarasaları görüyor musun?»

Daha alt! yaşındayım oma bağ I iyim, yerde yatıyorum, bacaklarım ayrık. Afan yarasayı iki eliyle tutuyor, bacaklarımın arasında, eteğimi nal tında dolaştırıyor. Hayvan bağırıyor. Ben hıçkırıyorum, soluk almaya çalışıyorum, Alan'a yalvarıyorum. Alan eteğimi yukarıya sıvıyor. Ter içinde. Yüzü solgun. Dudakları titriyor. Dokuz yaşında bir çocuğa hiç benzemiyor. Gerçekten tam bîr şeytana benziyor.

Yaraşanını kainat uçları çıplak oyluklarıma değiyor.

Önce gıdıklıyor, sonra acıtıyor, çiziyor.

Henüz vücudumun nispeten esrarengiz işlevlerini anlayamayacak kadar küçüğüm. O vücudun günün birinde bana vereceği acılardan ve zevklerden haberim, yok. Ama içimi ilkel bir korku sarmış. Yarasının şu anda açılmış olan kapalı yerime yaklaşmasından korkuyorum. Yüzüme değmesinden çok daha korkunç geliyor. Daha dayanılmaz geliyor. Debeleniyorum, Alan'a tekme atmaya boş yere uğraşıyorum. Kanatlar bacaklarım arasında kalan dar yerde çırpılıyor, sonra en korktuğum şeyi hissediyorum, çünkü Alan hayvanı bana dayayıp zorluyor, itiyor, hayvan çırpınıyor, pençelîyor, ısırıyor, haykırıyor... Atan onu benim içime sokmaya uğraşıyor... bu düşünce avaz avaz bağırmama yol açıyor, hayvan da bağırıyor. Alan bu yüzden onu zaptetmekte zorluk çekiyor. Ama yine de onu bana doğru bastırıyor... birden bir acı... canavarca bir acı... bütün benliğime yayılıyor...

Anılar zihinsel olduğu kadar fiziksel ıstırabı da getiriyordu. Mary yirmi dört yıldır yüzleşmeye cesaret edememişti bu anılarla. O zaman süresince anılar da inanılmaz bir güç birikimi edinmişlerdi. Şimdi Mcry'ye güçlü yumruklar indiriyorlardı. Her yanı acıyordu o darbelerden. Kusma isteğini gemlemeye çalışıyordu. Bacakları dermansızdı. Ağlamaya başladı.

Alan feneri tekrar yere bıraktı, bıçağı sol elinden sağ eline aidi.

Richard Lingard'ın bıçağı.

Max bu konuda haklı çıkmıştı. Bıçağı alan hayalet falan değildi. Mary gerçeği görmek istememîşti. Onunla başa çıkmaya hazır değildi. Bu yüzden kayıp bıçağı doğaüstü güçlerle açıklamaya kalkışmıştı. «Max'i öldürdüm,» dedi Alan. Mary bunun doğru olması gerektiğini biliyordu, ama düşünmek istemedi. Bununla ilgili gözyaşları daha sonra aelecek, acısıyla daha sonra boğuşulacaktı. Eğer o zamana kadar yaşarsa.

Baikon beş metre çapındaydı. Alanla araları üç metreden azdı.

Alan alçak sesle konuştu. Yağmurun sesinden yüksek değildi onun da sesi. «Geldiğine sevindim. Yirmi dört yıl önce başladığım şeyi bitirmenin zamanı geldi.»

Katilin nerede oturduğunu sorduğunda Ouija ona HAVA ÇOK GÜZEL demişti. Bu gerçi Bel Air'in tam tercümesi sayılmazdı ama yine de yeterince yakındı.

Neden anlayamamıştı? Anlamak istememişti.

Ayaklarının dibinde fenerin ışığı dağılıyor, duvara garip gölgeler düşüyor, Aian'a çenesinin altından geliyor, yanaklarını, burnunun altını aydınlatıyordu. Yüzündeki acayip 'gölgeler yüzünden, yakışıklı görünmüyordu şu anda. Vah-, silerin töreninde sihirbaz doktorun taktığı türden bir korkunç maske takmış gibiydi. Bıçağı önünde tutuyordu ama , yaklaşmıyordu.

«Bu gece geleceğini biliyordum. Çok yakınız birbirimize, Mary. İki insan ne kadar yakın olabilirse o kadar yakınız. Kan bağımız var. Ama ondan da fazla, acı bağım-

mız var. Acıyı ben verdim, sen de dayandın. Acı birleştiriyor bizi. Sevgiden çok daha sağlam bir çimentodur acı. Sevgi soyut bir insani kavramdır. Anlamsızdır. Yoktur aslında. Ama acı gerçektir. Çok yakın olduğumuz için seninle uzaktan iletişim kurabileceğimi biliyordum. Kelimesiz olarak. Peşimden gelmeni sağlayabileceğimi biliyordum. Pazartesinden bu yana her gün meditasyon yaptım, kendimi hafif transa soktum. jZihnim durulaşınca, vücudum gevşeyince, sana düşünceler yollamaya çalıştım. İş- i lemeyi planladığım cinayetlerden sahneler. Öngörü vizyonlarını 'harekete geçirmek istedim. Başardım da, değil mi?»

Zırvalıyordu, deliydi... ama öyle sakin duruyor, öyle ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu ki!

«Başarmadtm mı, Mary?»

«'Evet.»

Alan sevinmişti. «Lou'nun evini gözlüyordum. Sen oraya gelince, peşime düşmüş olduğunu anladım.»

Birden pek sert bir rüzgâr esti, yağmur damlaları balkonu hızla dövdü.

Alan ona doğru bir adım attı.

«Orada dur!» dedi Mary telaşla.

Alan söz dinledi. Birdenbire insaflı olmaya karar vermişti. Yoksa elbette ki Mary'den korktuğu yoktu. İstediği için durmuştu. Onun boyun eğmesini sağlamak, onu yavaş yavaş öldürmek istiyordu.

Mary bu oyunu onunla birlikte oynarsa, ömründen birkaç dakikalık zaman kazanırdı. Belki kurtulmanın bir yolunu bile bulurdu. «Beni öldürmek istiyorsan Pazartesi gecesi motelde de yapabilirdin. Max dönmeden önce,»

«O fazla kolay olurdu. Beni izlemeni sağlamakla daha çok eğlendim.»

«Eğlenmek mi? Öldürmek eğlence mi?»

«Benzeri yoktur.»

«Sen delisin.»

«Hayır,» dedi o rahat rahat. «Ben avcıyım yalnııefl, Başka herkes de av. Ben öldürmek için doğdum. Amacım bu. Bu konuda hiç kuşkum yok. Hayatım boyunca hep öldürdüm. Önce böceklerle başladım.»

Mary hatırladı. Kendisi dört yaşında kadardı. Alan da yedi. Bir kavanozun içinde danaburnu diye bir böcek duruyordu. Alan kapağı açmış, kavanoza çakmak benzini dökmüştü. Sonra da kibrit atmıştı içine. Yıllar boyunca hep böcekleri toplardı. Tek amacı da onlara öldürene kadar işkence etmekti. Kimyasal maddelerle, jiletlerle, toplu iğnelerle ve ateşle.

Mary, «Kedilerimizi, köpeklerimizi öldüren sendin,» dedi.

«Öteki hayvanları da.»

«Barry 'Mitchell'in o konuyla hiçbir ilgisi yoktu.»

Alan omuzlarını kaldırdı. «Usanıyordum o yaratıklardan.»

Mary'ye doğru bir adım attı.

«O ur!»

Durdu, sırıttı.

O sabah Mary, ıMax'e kötülüğün her zaman sonradan öğrenilmediğini söylemişti. Eğitimden geçmiş insanların çoğu, şiddete eğilimli kimselerin ilkel hareketlerinin gerisinde yoksulluğun, aile anlaşmazlıklarının, çocukluk travmalarının, anne baba ihmalinin yattığına inanmaktaydı. Sosyologlar kriminal tipleri sosyal sistemlerin yarattığına, haksızlıkların doğurduğuna inanıyor, bunda diretiyorlardı. Psikologların da çoğu nevroz ve psikozların Freud veya Jung kuramlarıyla açıklanabileceğine inanıp kendilerini rahatlatmışlardı. Ama insanların bazen baştan kötü olması gerçekten imkânsız mıydı? Daha çevre onları etkilemeye fırsat bulamadan kötü olamazlar mıydı? Bu çok gerici, çok ilkel bir düşünce miydi? Mary XYY kromozomlu insanlar konusunda, kriminal tipler konusunda pek çok bilimsel

yazı okumuştu. Bazı insanlar, diğerlerinden daha az uygar doğuyordu belki de. Kimyasal nedtenlerle, genetik nedenlerle... kimsenin anlayamadığı nedenlerle.

Bu tehlikeli bir kuramdı. Yanlış anlaşılabilirdi. Her ırkçı grup, nefret ettiği azınlığı genetik ilkellikle, bozuklukla suçlardı. Aslında kötülük yapmak üzere doğmuş insanlar yok değildi... ama bunlar bütün ırkların, dinlerin, cinslerin ve ulusların arasına eşit biçimde dağılmış durumdaydılar.

Doğuştan kötü...

Kötü tohum...

Alan'a baktı, düşündüğünün gerçek olduğunu anladı. Çok özel bir yaratık. İnsandan hem az, hem fazla.

Bir yarasa yağmurdan kaçarak balkona hızla girdi, çatıdaki koni biçimli kovuğa uçtu, kanatlarının sesi Mary' nin soluğunu kesti.

F uly ta^-f uiyta-f u iyta!

«Seninle Kimball'da buluşmak İstedim,» dedi Alan. «Çünkü öteki kulelerin ikisinde de yarasa yoktu. Onları görürsen yirmi dört yıl önce olanları hatırlamana yardımcı olur diye düşündüm.»

...sonunda Alan yarasayı bacaklarımın arasından çıkarıyor. Hayvan ölmüş. Boynu kırılmış. Her yanı kan içinde. Kendi kanı ve benim kanım. Alan ölü yarasayı kutuya; atıyor, tekrar bana dönüyor. Artık bağıromıyorum, karşı kovamıyorum. Gücüm, iradem tükenmiş. Alan göğsüme yumruklar indirmeye başlıyor. Darbeler karnımı, göğsümü dövüyor, sonra boynumu, başımı da dövüyor. Peşpeşe minik yumruklar beni karanlıklara yuvarlıyor. Bir süre soma oyıldtğımda, Alan'ı Mitchell'lerin mutfağından aldığı bıçakla başıma dikilmiş görüyorum. Bıçağı koluma saplıyor, sonra yanıma... bıçak... Ah, Tanrım, bıçak!

Temiz darbeier. İçeri, sonra aynı yoldan dışarı, Ttffiliı hızlı yaralar. Yırtma yok. Çevirme yok. Upuzun, çirkin yarıklar yok.

Max kanayan deliklerin boylarını anlamaya çalıştı. Eliyle yokladığında, barsaklarının dışarıya dökülmesi gibi bir/ korku bulunmadığını anladı.

Herhalde buna şükredebilirdi.

Çok kan kaybediyordu. Elbisesi yapış yapıştı. Elleri de öyle. Yerde giderek yayılan sıcak bir göl oluşmuştu. Ama karanlıkta olduğundan büyük sanıyordu onu insan. Kilolarca kan akmış sanıyordu.

Birkaç saniye dinlendikten sonra, daha merdivenlerdeki ayak sesleri duyulmaz olmadan, Max elleri ve dizleri üzerinde doğruldu.

Karnındaki ve göğsündeki dört bıçak yarası îena halde zonkluyordu. Acıdan boğulur gibi oldu. Her yaraya takılı bir bıçak varmış gibi hissediyordu.

Soluk çektiğinde ayrıca bir acı duymadı. Demek ciğerleri delinmemişti.

Buna da şükretmek gerekirdi.

Önce sola, sonra sağa emekledi. Kanı yerlere damlarken karanlıkta tabancasını aradı. Onu sandığından çabuk buldu.

En yakın duvarın yerini tahmin etti, oraya yöneldi, elini dayayıp dengesini bulmaya savaştı, acıya rağmen ayağa kalkarken bir dizi elektrik çarpması hisseder gibi oldu.

O merdivenleri asla çıkamazdı. Düz yerde bile zor yürüyecek durumdaydı. Merdivenler onu öldürürdü. Bir mucize sonucu balkona varsa bile, basamaklarda çıkaracağı gürüitü yüzünden kertil onu bekliyor olurdu. En üst basamağa ulaştığı anda ölecekti kesinlikle.

Yapabileceği tek şey yardım çağırmaktı. Otoparka

dönmeliydi. Mercedes'e. Elinden geldiği kadar çabuk. Lou' ya olup biteni anlatmalıydı.

Kaybettiği her saniyenin Mary'nin aleyhine olduğunu biliyordu. Duvardan güç aldı, karanlıkta ilerledi. Başı dönüyor, yönünü bulmakta zorluk çekiyordu. Ama koridorun, kahvenin nerede olduğunun farkındaydı. İçgüdülerine güvenmek zorundaydı aslında. Her adımla içinde yeni 'acı baloncukları patlıyordu. Kilometrelerce yol yürümüş gibiydi. Acaba daire çizerek mi gidiyorum, diye merak etti.

Tam umutsuzluğa kapılacağı sırada, bir köşeden koridora adımını attı. Burası biraz daha aydınlıktı. Belli belirsiz bir gri ışık vardı. Körfezdeki geçit töreninden gelen ışık, pencerelerden dükkâna giriyor, oradan buraya yansıyordu.

Sağ elini midesine bastırıp koridorda ilerledi. Yarayı sıkarak kapatmaya çalışır hali vardı-. Kahvenin kapısından girdi, masalar arasından yürüdü, pencereye vardığında dizleri üzerine kapaklandı. Pencere kapalıydı. Açacak gücü olduğunu da sanmıyordu.

Sevgi güçtür, dedi kendi kendine. Gerekli gücü Mary" ye olan sevginden al. Onsuz nesin sen? Bir hiç.

Dışarda gökyüzünü yeni bir şimşek yardı, ışığı camlarda parıldadı, akan yağmur damlalarının da etkisiyle cam bir an koca bir buz parçası gibi göründü.

Komiser John Patmore soğuk yağmurun altında, Lou Pasternak'ın yanında durdu, eğildi, onu sırtüstü çevirdi, feneriyle yüzünü, kanlı giysilerini inceledi. «Bergen ona ulaşmış,» dedi. «Lou bıçaklanmış.»

Holtzman, «Ölmüş mü?» diye sordu.

Komiser soğuk, güçsüz bileklerden birini yakalayıp nabzı aradır «Bence evet. Ama sen yine de cankurtaranı çağır. Başka yaralılar da olabilir.»

Holtzmarc devriye arabasına doğru koştu.

Alan'la ikisini birbirinden bir buçuk iki metrelik bir yağmur perdesi ayırıyordu.

Onu konuşturmak zorundaydı Mary. Konuşmaya ilgisi biterse, kasap bıçağını kullanacaktı. Hem olecekse ötle, bilmek zorunda olduğu bazı şeyler vardı Mary'nin.

«Demek Berton Mitcheil bana hiç dokunmadı,» dedi.

«Elini bile sürmedi.»

«Masum bir adamı hapse yolladım.»

Alan başını salladı, gülümsedi. Sanki ona gömleğin güzei diye İltifat edilmişti.

«İntihar etmesine neden oldum,» dedi Mary.

«Keşke sallanışını görebilseydim.»

«Ailesine leke sürdüm.»

Alan güldü.

«Neden yaptım bunu?» diye sordu Mary. «Saldıran sen olduğun halde, neden o saldırdı dedim herkese?»

Alan aniattı. «Hastanede dört gün yoğun bakımda kaldın. Kriz durumu ortadan kalkıp artık makinelere ihtiyacın olmadığı zaman seni özel bir odaya aldılar.»

«Hatırlıyorum.»

«Babamla ben iki hatta hemen hemen hastaneden çıkmadık. Annem bile şişesini bırakıp İki günde bir seni görmeye geldi. Ben ilgili ağabey rolündeydim. Dokuz yaşında bir çocuk için... ah, öyle şefkatliydim ki!»

«Hemşireler seni çok şeker buluyorlardı,» dedi Mary.

«O hastane odasında seninle yalnız kaldığım çok oldu. Bazen birkaç dakika, bazen bir saate yakın.»

İkinci bir yarasa fırtınadan kaçıp çatıya sığınft

Alan, «Dudakların, diş etlerin şişmişti,» diye devam etti. «Dikiş atılmıştı. Sekiz gün konuşamadın. Ama dinleyebiliyordun. Çoğu zaman kendindeydin. Seninle yalnız kaldıkça, beni ele verirsen tekrar yarasalarla üzerine saldıracağımı defalarca söyledim. Yarasalara parçalatırım seni,

dedim.» Alan sırıtıyordu. «Yarasaları sana diri diri yedireceğimi söyledim. Beni ele verirsen, kafalarını dişlerinle koparttırırım sana, dedim. Ya suçu Berton Mitchell" in üzerine atarsın ya da...»

Mary titriyordu. Kendini kontrol etmek zorundaydı. Kurtulma umudu doğarsa hızlı hareket edebilecek durumda olmalıydı. Ama titremeler devam ediyordu. Ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın.

Alan, «Derken çok garip bir şey oldu,» dedi. «Sen saldırganın Mitchell olduğunu söyledin... ama buna kendin de inanmıştın. Yani **umduğumdan fazlasını** sağlamış tim. Beynine ulaşmış, orada bir sihir gerçekleştirmiştim. Gerçekten bu işi yapanın Berton Mitchell olduğuna inandın. Gerçeği kabul edemiyordun. Sana yaptıklarımdan sonra benimle aynı evde yaşamaya da dayanamazdın. Bu yüzden benim hiçbir şey yapmadığıma, senin dostun olduğuma, düşmanın bir başkası olduğuna inandırdın kendini.»

«Neden?» diye sordu Mary. «Neden saldırdın bana?»

«Niyetim seni öldürmekti. O evden çıkarken seni öldü sanıyordum.»

«Neden beni öldürmek istedin?»

«Eğlenceli olacaktı.»

«O kadar mı? Eğlenceli olacak diye mi?»

«Senden nefret ediyordum,» dedi Alan.

«Ne yapmıştım kî?»

«Hiçbir şey.»

«O halde neden nefret ediyordun?»

«Ben herkesten nefret ederim.»

Simşek çaktı.

Rüzgar kudurdu.

<Mitchell’in ailesini sen öldürdün.>

<Hoş bir fikir gibi geldi.Bütün aileyi ortadan kaldırmak!»

«Neden? O da mı eğlenceydi?»

«Û evin yanışını görmeliydin!»

«Ulu Tanrım! O sıra daha on dört yaşındaydın!»

«Öldürmeye yetecek bir yaş. Unutma ki seni öldürmeye kalktığımda beş yaş daha küçüktüm. Öldüğünü sandığımda... bıçağı son kere vücudundan çekerken... ah. Mary, o duyguyu asla bilemezsin! O kadar doğal,,, sanki ilk öldürüşüm değilmiş gibi. Sanki binlerce kere bıçakla insan öldürmüşüm gibi. Oysa daha dokuz yaşındaydım!»

Bir adım daha yaklaştı.

Pabuçları ıslak tahtalarda gıcırdıyordu.

Mary çaresiz bir sesle, «Potty Spoorter'i de öldürdün, değii mi Alan?» dedi.

«O kahpenin biriydi. »

«Değildi! Çok tatlıydı.»

«Lanet olası bir kahpe.»

«Mihrabı niye kirlettin?»

Bu soru belli ki ilgisini uyandırmıştı. «Patty'yi o kilisede öldürmek... öyle farklı bir duyguydu ki! Çok özel bir olay! Gerçekten şeytan ve vampir olduğumu ilk o gece anladım, emin oldum. Kutsal olan, iyi olan her şeyi yok etmenin benim amacım olması gerektiğini farkettim.»

«Marİe Sanzini'yi öldürdün.»

«Üç arkadaşını da.»

«Bir zamanlar Marie'yi seviyordun.»

«Hayır. Yalnızca onunla çıkıyordum.»

«Onu neden öldürmek isteyesin?»

«Neden olmasın?» diye sordu Alan.

«Rochelle Drake'i öldürdün.»

«Onu da seviyordun deme bana sakın.»

«Bir zamanlar sevdiğini söylemiştin.»

«Yak^{3nc}h- Ben kimseyi sevmem.»

«Kuaförle karısını neden öidürdün?»

«Yoluma çıktılar.»

«Erik^^{a} Larsson'u da öldürdün... şimdi de geçit töreninin kraliçesini öldüreceksin.»

Alan kış yağmuru aitında kayıp ilerleyen teknelere doğru baktı. «Güvertede durmaz bu havada. Başka zaman hakkından gelmeliyim.»

«Amfl o yabancı kız sana ne yaptı?»

«Kra'l'ce kim, bilmiyor musun? Jenny Canning.»

«Yo, olamaz. Öyle iyi bir kız! Öyle narin! Ölmemeli o!»

«Kadılarımın en yenisi işte. O da herkes gibi bir av.»

Alan bıkmaya başlamıştı. Gözlerini bıçağın çeliğine.

dikip dudaklarını yaladı.

Mary". «Kadınların seni hep bırakıyor,» dedi.

«Ya da ben onları.»

«Niye birini bile tutamıyorsun?» -

«Selesi» dedi Alan tükürür gibi.

«Şefkat sıkıcı bir şey. Hepsi saatli olmamı istiyor. Bunu ancak birkaç hafta veya birKoc °y sürdürebilirim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bef seksi sert severim.» Sesi homurtu gibiydi. «Ne kadar sert olursa o kadar iyidir. Biraz zaman geçti mi, yeni bir kadının vücudu, ilk heyecanı... biter. O zaman ancak canlarını acıtarak doruğa varabilirim. Bu da onların hoşuna gitmez. Sonra öbür şey de *var.»*

«Hangi öbür şey?»

«Kaplarını içmeme izin vermezler.»

Mary Şok içinde ona bakakaldı.

Aiarn «Bazen seks sırasında kanlarını içmek isterim,» dedi.

«Kesiyor musun damarlarını?»

«Yo, hayır. Âdet kanı.»

Gözlerini açtı!

Alan iki adım daha attı. Araları bıçağın boyundan kısaydı artık.

* * *

Max bir metreden başlayan pencereden dışarı yuvarlandı. Sanki yirmi metreden düşmüştü. Uzun süre kendine gelemedi, acılar içinde kıvrandı, davet eden karanlığa kendini bırakmayı özledi. Sonra Mary'yi düşündü, sevgiyi fiziksel güce çevirmeye çalıştı. Her nasılsa acıyı bastırdı, ayağa kalkabildi.

Tabanca hâlâ sol elindeydi. İnanılmayacak kadar ağır geliyordu. Ama onu bırakamıyordu da. Felç olmuş parmakları demir çengeller gibiydi. Hiç kıpırdatamıyordu onları.

Yerinde sallandı, yağmur altında kayarak ilerleyen ışıklı teknelere baktı, ne kadar güzel olduklarını düşündü... birden, töreni seyretmeye gelmediğini hatırladı. Kendine sessiz küfürler savurarak parmaklıklı yolda ilerledi. Her attığı adım bir öncekinden on kat büyük bir maceraydı. İlerlediği her metre bir zaferdi.

Hava her yanından bastırıyor, gevşiyor, bastırıyor, gevşiyor, atan bir kalp temposu tutturuyordu.

Pavyonun köşesini döndü, otuz metre kadar ilerden' iki adamın ellerinde fenerlerle yaklaşmakta olduklarını gördü.

Lou ile... kim?

Bağırmak istedi.

Sesi çıkmadı.

Alon'ın gözlerinin içinde ışık parlıyor gibiydi. Mary' ninkiler gibi maviydi onun gözleri de. Ama garip, delici bir mavi. Elindeki bıçak kadar keskin, soğuk, öldürücü.

«Kaç kişi öldürdün?»

Alan cevap vermedi.

Sol elini uzattı, buz gibi parmak uçlarını onun şakağına dayadı, atan damarı hissetti. Sonra parmaklarını aşağıya kaydırdı, çene çizgisini izledi, yükseldi, dudaklarına dokundu.

Mary titreyerek, «Otuz beş kişiden fazla, değil mi?» diye sordu.

«Bunu nereden büdin?»

«Yıllardır bunca kişi öldürdünse, neden ben daha önce senin peşine düşmedim?»

«Benim işlediğim bazı cinayetler üzerinde çalışman da istendi senden,» dedi Alan. «Ama reddettin. Onları reddetmeni sana ben tavsiye ettim, sen de sözümü dinledin. Sanırım gerçeği seziyordun ama kendinden bile sakladın.»

«Beni altı yaşımdayken öldürmeye çalıştın. İkinci kere denemek için neden yirmi dört yıl bekledin?»

«Yo, başlangıçta seni hastaneden çıkışından birkaç ay sonra öldürmeyi planlıyordum. Kuşku yaratmamak için o kadar beklemek gerekir diye düşünmüştüm. Dikkatle planlanmış bir kazada öldürecektim seni.»

Buz gibi parmak uçları Mary'nin alnında gezindi.

Alan, «Belki merdivenden iter, takılıp düştü derdim. Ama sonra kararımı değiştirdim, seni yüzme havuzunda boğmayı planladım.»

«Neden yapmadın?»

«Kuşku yaratmaksızın tekrar peşine düşebileceğim sırada, sen psişik yeteneklerini ortaya çıkarmıştın. Bu bende hayranlık uyandırdı. Bakalım sana neler olacak diye beklemeye karar verdim.»

«Max ötdüyse, yine senin yardımına ihtiyacım olacak demektir,» dedi Mary. «Vizyonlarıma rehberlik etmeni isteyeceğim senden.»
Alan güldü. «Hayatım, ben o kadar saf değilim.»
«Seni polise teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Yirmi dört yıldır söylemedim onlara. Neden şimdi söyleyeyim?»
«O zaman bilmiyordun,» dedi Alan. «Ama şimdi biliyorsun.»
Eiini Mary'nin göğsüne uzattı.
Mary büzüldü.
«Benim güzel kardeşim,» dedi Alan.
«Yapma.»

* * *

Rudy Holtzman bir elinde fener, bir elinde tabancayla, yağmurun ensesine girmesini engellemeye çalışarak, komiserin yanısıra pavyona doğru yürüyordu.
Patmore birden durdu,
Holtzman sinirli bir sesle, «Ne oldu?» diye sordu.
«İlerde bir adam var.»
Holtzman feneri kaldırdı.
Adam onlara yaklaşıyordu. Araları on beş metre ancak vardı.
«Bu Bergen,» dedi Patmore.
Bergen sarhoş gibi sendeliyordu.
Patmore bu sefer, «Elinde tabanca var,» dedi.
Holtzman, Erika Larsson'un parçalanmış vücudunu,, eve saçılmış kanları, demin yerde yatar durumda bıraktıkları Lou Posternak'ı hatırladı, tabancasını kaldırdı, ateş. etti.
Max Bergen kurşunun etkisiyle geriye doğru fırladı,, sonra yere serildi.

* * *

Alan ona sokuldu, sol eliyle Mary'nin boğazını tuttu.
Mary, dayan, dedi kendi kendine. Karşı koy. Dövüş onunla. Güçlüydü Mary, zayıf değildi. Zayıf biri, yirmi dört yıl önce deliliğe doğru kaçıp sığınırdı. Ama Mary güçlüydü. Aklını korumuş, psişik yetenekler geliştirmiş, bu yolla kendini sağ .tutmaya çalışmıştı. Şimdi onunla savaşacak gücü de bulması gerekirdi.
Alan bıçağı onun çenesine uzattı, dağlıyormuş gibi tuttu, sonra sağ gözünün hemen altına getirdi.
«Acaba kör olsaydın vizyonları yine görebilir miydin?» ■dedi.
O anda Mary'nin içinde bir şey çatladı. Korkusu bir anda patlayan öfkenin içinde yok oldu, nefret duygusu ömründe duymadığı ölçüde büyüdü. Yirmi dört yıllık gizli kalmış nefret, bilinçaltında bir bomba gibi patlamıştı. Tiksiniyordu ondan. İğreniyordu. Nefret ediyordu. Yaşamaya layık değildi o. Hiçbir zaman layık olmamıştı. Olmayacaktı da. Mary'nin tek istediği, onun canını acıtabilmek, kendisine çektirdiklerinden fazlasını ona çektirebilmekti. Onu yere yıkmak, bağlamak istiyordu. İşkence etmek, canını yakmak, onu kesmek, boğmak, dövmek, ağladığını görmek istiyordu. En çok istediği de yarasaları onun üstüne salmaktı. Suratına sürtmek, ısırmalarını, çiğnemelerini, tır* malamalarını sağlamak, canlı canlı ağzına sokmaktı.
Tepede yarasalar haykırmaya başladılar. Minik seslerden oluşan tiz bir koro.
Alan şaşırarak başını kaldırıp baktı.
Tek bir yarasa aşağıya doğru uçtu, pençelerini Alan' in yakasına taktı, boynunda deli gibi kanat çırptı.
Mary bunu başardığına inanamıyordu.
Alan onu bırakmıştı. Elini arkasına uzatıyor, işte... hayvanı yakalıyordu. Bir süre mücadele etti, sonunda hayvanı ensesinden çekti.
Eli kanıyordu.

Son birkaç gündür Mary'nin vizyonlarında katilin yüzü belli olmaya, Alan olduğu anlaşılmaya

başladığı anda, Mary gerçeği kovmak için gizli güçlere sığınmıştı. Doktor Cauvel'in muayenehanesinde^ cam köpekler olayından o sorumluydu. Havada dolaşan tabancadan da, Gülen Yunus lokantasında saldıran martılardan da, Lou'nun banyosunda havada uçan eşyalardan da. Max'in hakkı vardı.

Şimdi de yarasaları kullanacaktı.

İkinci bir yarasa dalış yaptı, Alan'ın suratına saldırdı.

Alan bağırdı, onu suratından yolup aldı, bu arada bıçağını düşürdü.

Alnından gözlerine kanlar akıyordu.

Üç yarasa bağırarak, havayı kanatlarıyla döverek ona saldırdılar. Biri saclarına girdi, diğer ikisi gırtlağına yöneldi.

«Öldürün onu,» dedi Mary.

Alan kollarını savurarak ona arkasını döndü, merdivenlere doğru sendeledi.

Çatıdaki her yarasa üzerine atıldı. Suratını, kafasını, boynunu parçaladılar, ellerini pençelediler, parmaklarını ısırdılar, yapıştılar, sökülüp atılmayı reddettiler.

Alan tökezleyerek merdivenlerden iniyor, duvarlara çarpıp duruyordu.

Mary feneri eline alıp onu izledi.

Yarasalar hep Alan'ın üzerindeydiler. Çığlıkları giderek daha yükseliyor, daha öfkeli oluyordu.

Beş basamak inmişti ki Alan devrildi, bir sonraki sahanlığa kadar yuvarlandı, ayağa kalktı, yoluna devam etti, burnundan bir yarasayı çekip aldı, koluyla gözlerini korumaya çalıştı, tekrar düştü. Bağırmadan duramıyordu. Ağzına girmeye çalışan bir yarasayı ısırmak zorunda kaldı, hayvanın kafasını tükürdü, boğulur gibi oldu, öğürdü, sendeledi, son basamaklardan alt salona düştü, yıkıldı kaldı..

Mary kemeri geçip **onun başında durdu.**

Alan hareketsizdi.

Yarasalar birer birer onun üzerinden kalktılar, uçtular, daire çizdiler, sonra merdivenden yukarıya doğru uzaklaştılar.

Öğle saatinde Aralık güneşi dosdoğru mezarlığın üzerine dökülüyor, otların hiç gölgesi görünmüyordu. Havada deniz rüzgârının getirdiği bir serinlik vardı. Mezar taşlarından yansıyan bu serinlik, sessiz bir yas içindeki konuklan, en çok da açık mezarın yanındaki sade, koyu renk tabudu sarmaktaydı.

Vincin motoru çalışıp tabudu çukura indirdiğinde Mary arkasını döndü, mermer ve granit heykeller arasından kapıya doğru yürüdü. Tek başına yürüyordu. Yardımsız. Yalnız. Öyle istiyordu çünkü.

Mercedes'in direksiyonuna geçip bir süre sessiz otur
du, tepeden aşağıya, denize baktı. Ellerindeki titremenin kesilmesini bekliyordu.

Oün Alan'ı gömmüştü. Yaptıklarına rağmen üzülmüş-
tü onun için. Ama bugünkü tören dünkünden çok daha hazindi. Etinden et koparılmış gibi geliyordu Mary'ye.

Ağlayıp acının birazını atmak istiyordu. Ama hıçkırıkları daha başlayamayan bastırdı, yutkundu, gözyaşlarını engelledi. Yıkılmadan önce yerine getirmesi gereken bir görevi daha vardı.

Güneşin ışıkları jaluzilerin arasından hastanedeki özel odaya giriyor, duvarlara gölge ve ışık çizgileri çiziyordu.

Max yatakta doğrulmuş, oturmuştu. Bir omzu sımsıkı sargılı, bir koîu askıdaydı. Süzgün, gözleri çökmüş bir haldeydi ama Mary'yi görünce hemen gülümsedi.

Mary onu öptü, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Bir süre sessizce el tutuştular. Sonra Mary ona Lou'nun cenaze törenini anlatmaya başladı. Söyleyecekleri bittiğinde sandalyeden eğildi, alnını şiltenin köşesine dayadı, sonunda kendini bırakıp ağlamaya başladı. Max onu avu-turcasına mırıldandı, boynunu, saçlarını okşadı. Derken Mary iyice yıkıldı. Lou için sesli ağladı... ama

kendisi için de ağlıyordu. Lou'nun ölümü, hayatında yeri dolmayacak bir boşluk bırakmıştı. Ama yas sonsuzluğa kadar süremezdi. Sonunda hıçkırıklar yavaş yavaş hafifledi.

Bir süre radyodaki klasik müziği dinlediler. İkisi de konuşamıyordu.

Daha sonra, hastane odasında yemeklerini yerken Mary'nin gözleri kapanmaya başladı. Esnemesini engel-Jeyemiyordu. «Özür dilerim. Pek uyumadım da.»

«Kâbus mu?» Max kaygılanmıştı.

«Hayır. Aslına bakarsan... çok güzel rüyalar gördüm. Hayatımda ilk defa güzel rüya görüyorum. Sabah dört buçukta uyandım. Mutluydum, enerji doluydum. Hatta yürüyüşe çıktım.»

«Sen mi? Yürüyüşe mi? Karanlıkta, tek başına mı?»

'Mary gülümsedi. «Artık yalnızlıktan eskisi kadar korkmuyorum,» dedi. «Karanlıktan da korkmuyorum.»

BİTTİ